

Leonard COHEN

FLACĂRA

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Leonard Cohen, *The Flame*

Copyright © 2018, Leonard Cohen All rights
reserved

© 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în
limba română

Această carte este protejată prin Copyright.
Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin
orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea,
scanarea, transpunerea în format electronic sau audio,
punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau
prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau
temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea
recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit,
precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea
scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare
a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale
și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile
în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, al. B3A, sc. 1, el. 1, sector 4,
040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

COHEN, LEONARD NORMAN

Flacăra / Leonard Cohen; trad. din lb. engleză de
Florin Bican; pref. de Adam Cohen; ed. de Robert Faggen
și Alexandra Pleshoyano. - Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978 - 973 - 46 - 7970 - 6

I. Bican, Florin (trad.)

II. Cohen, Adam (pref.)

III. Faggen, Robert (ed.)

IV. Pleshoyano, Alexandra (ed.)

821.111

Printed in ROMÂNIA

Leonard

COHEN

FLACĂRA

Prefață de Adam Cohen

Ediție de Robert Faggen și Alexandra Pleshoyano

Traducere din limba engleză de Florin Bican

POLIROM

2019

Prefață

Acest volum conține ultimele strădanii poetice ale tatălui meu. Mi-aș dori să-l fi putut duce el până la capăt – nu pentru că sub oblăduirea lui ar fi fost o carte mai bună, mai completă și mai generoasă și mai frumoasă sau pentru că i-ar fi semănat mai mult și ar fi fost mai apropiată de forma pe care intenționa el să-l dea acestui prinos oferit cititorilor săi, ci pentru că a fost ceea ce l-a ținut în viață, a fost singurul scop pentru care mai respira înainte de a-și da sfârșitul. De-a lungul dificilei perioade în care a compus-o, ne trimitea mesaje pe e-mail cu textul „rog, nu deranjați” celor câtorva dintre noi care îl vizitam în mod

regulat. Și-a reluat obiceiul riguros de a medita pentru a se putea concentra în pofida durerii acute provocate de multiple fracturi de compresie și a deteriorării fizice generale de care suferea. Mi-a mărturisit adeseori că, dincolo de toate strategiile artistice și de viață la care a recurs pe durata bogatei și complicate sale existențe, și-ar fi dorit să fi aderat mai insistent la convingerea că scrisul era singura lui consolare, chemarea sa cea mai autentică.

Tatăl meu, înainte de a fi orice altceva, a fost poet. Privea această vocație, după cum notează în carnetele sale, ca pe „o misiune de la Dumnezeu”. (Cratima care indică venerația față de divinitate, ezitarea de a scrie în întregime numele divinității chiar și în engleză este un vechi obicei evreiesc și constituie o dovadă suplimentară a credinței, care se regăsea până și în libertatea sa față de religie.) „Religia, maestrul, femeile, drogurile, drumul, celebritatea, banii... nimic nu-mi provoacă euforie și nu mă eliberează de suferință ca înnegrirea paginilor, ca scrisul”. Această declarație de intenție este în același timp o declarație a regretului: oferea chemarea sa spre cele literare drept explicație pentru ceea ce el percepea ca pe un eșec – ca părinte, ca tovarăș de viață – și pentru neglijența sa în ceea ce privește finanțele și sănătatea, îmi amintesc de un cântec de-al lui mai puțin cunoscut (una dintre piesele mele preferate): „Am mers departe după frumusețe / Și-atât de multe am lăsat în spate”. Dar, după toate aparențele, nu suficient de mult: în opinia lui, nu lăsase destul de mult în urmă. Iar această carte, știa foarte bine, avea să fie ultimul său prinos.

Când eram mic și îi ceream tatălui meu bani să-mi cumpăr dulciuri de la magazinul din colț, mă trimitea adesea să caut în buzunarele sacoului său după bancnote rătăcite sau mărunțiș. De fiecare dată, fără excepție, răscolindu-i buzunarele, dădeam peste un carnetel. Mai târziu, când îl întrebam dacă are o brichetă sau chibrituri, deschideam sertarele și găseam foi de hârtie și carnetele. Odată, când l-am întrebat dacă are tequila, m-a trimis la

congelator, unde am găsit un carnețel acoperit de brumă, răătăcit acolo. Și într-adevăr, să îl cunoști pe tatăl meu însemna (dincolo de multe alte lucruri fascinante) să cunoști un om care avea hârtii, carnețele și șervețele - marcate de o caligrafie plină de distincție - împrăștiate (ordonat) peste tot. Veneau din mapele de corespondență ale unor hoteluri sau din magazine de duzină; cele aurite, legate în piele, elegante sau care păreau într-un fel sau altul mai deosebite nu erau folosite niciodată. Tatăl meu prefera suporturile modeste. Pe la începutul anilor 1990, se adunaseră dulapuri întregi pline cu cutii care conțineau carnețelele lui, carnețele ce conțineau la rândul lor o viață închinată lucrului care definea în cel mai înalt grad persoana. Scrisul era motivul pentru care exista. Era focul de care se îngrijea, flacăra cea mai însemnată pe care o alimenta. Ea nu s-a stins niciodată.

În opera tatălui meu sunt multe teme și cuvinte care se repetă: înghețat, frânt, gol, foc și flăcără. Pe spatele copertei primului său album sunt (așa cum avea să spună într-un cântec ulterior) „flăcările care o urmează pe Ioana d’Arc”. „Cine prin foc?” (Who by fire?) este celebra lui întrebare într-un cântec despre destin, care parafraza oarecum răutăcios o rugăciune evreiască. „Am aprins o lumânare verde și subțire ca să te fac geloasă”. Acea lumânare a fost doar prima din multele aprinse, în opera lui există focuri și flăcări care reprezintă creația și distrugerea, căldura și lumina, dorința și consumarea ei. A aprins flăcările și s-a ocupat de ele cu grijă. Le-a studiat și le-a înregistrat consecințele. A fost stimulat de pericolul lor - spunea adesea despre manifestările artistice ale altora că nu au în ele destul „pericol” și lăuda „fiorul unui gând în flăcări”.

Înfocata lui preocupare a durat până în ultima clipă. „Mai beznă vrei, ucidem flacăra i-ușor”, a intonat pe ultimul său album, albumul său de adio. A murit pe 7 noiembrie 2016. Bezna pare mai deasă acum, dar flacăra nu a fost ucisă. Fiecare foaie de hârtie pe care a înnegrit-o

este dovada durabilă a unui suflet în flăcări.

Adam Cohén, februarie 2018

Nota editorilor în ultimele luni de viață, în ciuda unor severe afecțiuni fizice, Leonard Cohen s-a ocupat de selecția materialelor pentru ceea ce avea să devină ultimul său volum de poezii. *Flacăra* prezintă opera lui într-un format care, după cum consideră îngrijitorii ediției, profesorii Robert Faggen și Alexandra Pleshoyano, precum și editorul canadian care îl publică de multă vreme încoace, corespunde intențiilor lui Leonard, așa cum reies acestea din manuscrisele compilate de el și din opțiunile stilistice făcute pentru volume anterioare, după care ne-am ghidat. Robert Faggen a început proiectul lucrând împreună cu Leonard, iar Alexandra Pleshoyano li s-a alăturat pentru a ajuta la finalizarea procesului de editare în aprilie 2017. Adam Cohen, fiul lui Leonard, a fost cel care a sugerat titlul.

Leonard a lăsat instrucțiuni precise în ceea ce privește organizarea volumului, care urma să conțină scrieri și o selecție generoasă din masa desenelor și autoportretelor. 1 prevăzuse trei secțiuni. Prima secțiune conține șaiszeci și trei de poezii pe care le-a selecționat cu multă grijă dintr-un tezaur de opere nepublicate care acoperă mai multe decenii. Se știa că Leonard lucra la poemele sale ani întregi – decenii întregi, uneori – înainte de a le publica; el considera aceste șaiszeci și trei de poeme scrieri finalizate.

A doua secțiune conține poeziile care au devenit texte pentru ultimele sale patru albume. Toate textele cântecelor lui Leonard încep ca poezii și pot fi astfel apreciate ca poezie de sine stătătoare într-o măsură mai mare decât în cazul celor mai mulți cantautori. De remarcat faptul că Leonard și-a publicat o parte dintre texte ca poezii în revista *New Yorker* înainte de lansarea albumului pe care apare cântecul ce conține versurile respective. Această observație este valabilă, cel mai recent, pentru „Steer Your Way” („Mână”) și, anterior,

pentru „A Street” („Stradă”), „Almost Like the Blues” („Aproape ca un blues”) și „Going Home” („Mă duc acasă”). La prezentarea versurilor de pe albumul lui Anjani Thomas, *Blue Alert* (*Alertă de calamitate*, 2006), produs de Leonard, și a versurilor de pe albumele lui Leonard *Old Ideas* (*Idei mai vechii* 2012), *Popular Problems* (*Probleme populare*, 2014) și *You Want It Darker* (*Mai beznă vrei*, 2016), am urmat formatul folosit de Leonard în volumul său de poeme și cântece alese *Stranger Music* (*Muzica unui străin* 1993), unde apăreau textele mai multor cântece ale sale. Cititorul atent va observa diferențe între felul în care aceste poeme apar în *The Flame* (*Flacăra*) și versurile din textele care însoțesc albumele.

A treia secțiune a cărții prezintă o selecție a însemnărilor zilnice făcute de Leonard în carnetele în care a scris din adolescență și până în ultima zi a vieții sale. Robert Faggen a urmărit transcrierea a peste trei mii de pagini din carnetele care acoperă o perioadă de șase decenii. Deși Leonard a participat la selecția însemnărilor care au intrat în volumul *The Flame*, nu a indicat vreo ordine anume. Ar fi dificil – dacă nu imposibil – să aplicăm criteriul cronologic, deoarece Leonard lucra adesea la aceleași carnete pe parcursul mai multor ani, cu cerneluri de diverse culori, care marcau diversele seturi de însemnări zilnice. Leonard ținea evidența numerică a carnetelor conform unui sistem pe care nu îl înțelegem. Acestea fiind zise, am optat pentru adoptarea ordinii numerice a carnetelor, chiar dacă respectivele carnete nu par să se succedă totdeauna în ordine cronologică. Aceste selecții din carnete cuprind o varietate de strofe și versuri – ceea ce Leonard a numit odată „resturi” –, iar cititorii obișnuiți cu opera lui Leonard vor găsi de multe ori fragmente care par să fie ciorne ale unor poezii și texte de cântece. Nu am încercat să stabilim un fir narativ care să lege aceste carnete, iar însemnările zilnice au fost reproduse aici cât mai apropiat cu putință de forma în care apar în carnete, fără tentative din partea noastră de a

schimba punctuația și structura originală a versurilor. La transcrierea însemnărilor zilnice din carnete, ne-am conformat anumitor convenții, iar pentru semnalarea variantelor s-au folosit următoarele simboluri: {} indică cuvinte sau expresii scrise deasupra sau dedesubtul rândului; [] indică cuvinte sau expresii ilizibile; și * * * indică un spațiu între însemnările zilnice din carnet.

Pe lângă aceste trei secțiuni ale cărții, Leonard a dorit să publice discursul său de recepție la decernarea Premiului Principe de Asturias, rostit în Spania, la data de 21 octombrie 2011. În altă parte am introdus, grație amabilității prietenului și colegului lui Leonard, Peter Scott, una dintre ultimele corespondențe prin e-mail ale lui Leonard, scrisă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de a-și da sfârșitul.

Leonard sugerase să fie incluse și o parte din desenele și autoportretele lui, practică inițiată odată cu *Book of Longing* (*Cartea aleanului*, 2006). Pentru că Leonard nu a avut șansa să facă aceste selecții, Alexandra Pleshoyano a ales aproape șaptezeci de autoportrete dintre cele peste 370 create de el, alături de douăzeci și patru dintre desenele lui. Leonard a mai fost de acord să reproducem și câteva dintre paginile carnetelor pentru a ilustra cartea; aici sunt incluse douăzeci astfel de selecții.

În final, câteva note asupra unor poezii separate. Poezia „Full Employment” („Slujbă cu normă întreagă”) este în esență o variantă mai lungă a poeziei „G-d Wants His Song” („Dumnezeu își vrea cântecul”). Asemănarea dintre poezia „The Lucky Night” („Noaptea norocoasă”) și poezia „Drunk a Lot” („Beam de stingeam”) este de asemenea demnă de luat în seamă. Poezia „Undertow” („Curentul submarin”) a apărut ca text de cântec pe albumul lui Leonard *Dear Heather* (*Dragă Heather*, 2004). Poezia „Never Grave Nobody Trouble” („N-am făcut vreun rău la nimeni”) a apărut de asemenea ca text de cântec pe albumul lui Leonard înregistrat în concert

Cant Forget: A Souvenir of the Grand Tour (Nu pot

uita: un suvenir din marele turneu, 2015). Poeziile „A Street” („Stradă”) și „Thanks For the Dance” („Mulțumesc pentru dans”) apar în variante ușor diferite ca texte de cântece în a doua parte a cărții. Cei cărora le este cunoscut site-ul *Leonard Cohen Files*, îngrijit de Jarkko Arjatsalo, vor recunoaște o serie de poezii, autoportrete și desene care au fost publicate acolo cu permisiunea lui Leonard.

Robert Faggen și Alexandra Pleshoyano iulie 2018

POEZII

Se-ntâmplă inimii-n zadar

Am tot muncit mereu fără-ncetare Dar că fac artă
nicidecum n-am spus îmi finanțam constanta deprimare
Citeam din Marx umblam după Iisus Da, micu-mi foc a
eșuat dar via Scânteie-a lui murind mai arde clar Te du și
spune-i junelui mesia Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Săruturile verii-s ca o bură Unde pe două rânduri am
parcat Era rivalitatea foarte dură Femeile-aveau roluri de
bărbat Nici nu conta, era doar o rutină Dar am rămas
marcat cu-n semn barbar Revin deci să revăd ca pe-o ruină
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Vindeam relicve sfinți de jucărie Eram extravagant
vestimentar Aveam pisică în bucătărie și o panteră-aveam
în curte-afar la cei ce-s înzestrați în pușcărie cu garda mă
trăgeam de brăcinar Deci n-am depus vreodată mărturie
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Aș fi putut ghici cam ce venea că doar scenariul eu l-
am conceput Doar să mă uit la ea a fost belea A fost belea
chiar de la început Sigur jucam un cuplu cu mult stil Dar
acest rol nici nu-mi plăcea măcar Nu e frumos și nici nu e
subtil Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar.

Îngerul cântă-acum la o vioară Dracu' la liră cântă
cristalin E fiecare suflet roșioară E fiecare minte un rechin
Tot ce-i fereastră am deschis spre afară Dar casa, casa-n
beznă zace iar Dă-te de-al lor, atunci e mai ușor Ce i se-
ntâmplă inimii-n zadar

Am tot muncit mereu fără-ncetare Dar că fac artă

nicidecum n-am spus Tot sclavul e deja la adunare Tot cântărețu-i ars și-n lanțuri pus Arcul dreptății e prea lung. Curând Răniți vor bate pasul militar și slujba mi-am pierdut-o apărând Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Am studiat demult cu-n cerșetor Era jegos și-avea trupul brăzdat De gheara tuturor femeilor Pe care practic nu le-a ignorat Nu se ascund aici vreo pildă sfântă Sau tril de ciocârlie exemplar Un cerșetor jegos binecuvântă Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar.

Am tot muncit mereu fără-ncetare Dar că fac artă nicidecum n-am spus Pot să ridic - nu greutate mare Din sindicat mai că m-au luat pe sus Eram destul de bun la tir sportiv cu pușca tatii de 303 Luptam pentru ceva definitiv Nu pentru dreptul să faci tot ce vrei

Da, micu-mi foc a eșuat dar via Scânteie-a lui murind mai arde clar Te du și spune-i junelui mesia Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

24 iunie 2016

portret ratat

Da

Da, Mary, te iubesc mai mult Decât pot eu să spun că
dac-aș spune, pe-amândoi Ne-ar duce la nebuni

Ne-ar încuia fără motiv Dând cheia la gunoi Noi,
Mary, lumii nu-i plăcem Toți au ceva cu noi

Doar un minut pân' ne golesc De tot acvariul plin
Doar cincizeci de secunde știi Mary că-i puțin

Treij' de secunde, baby.

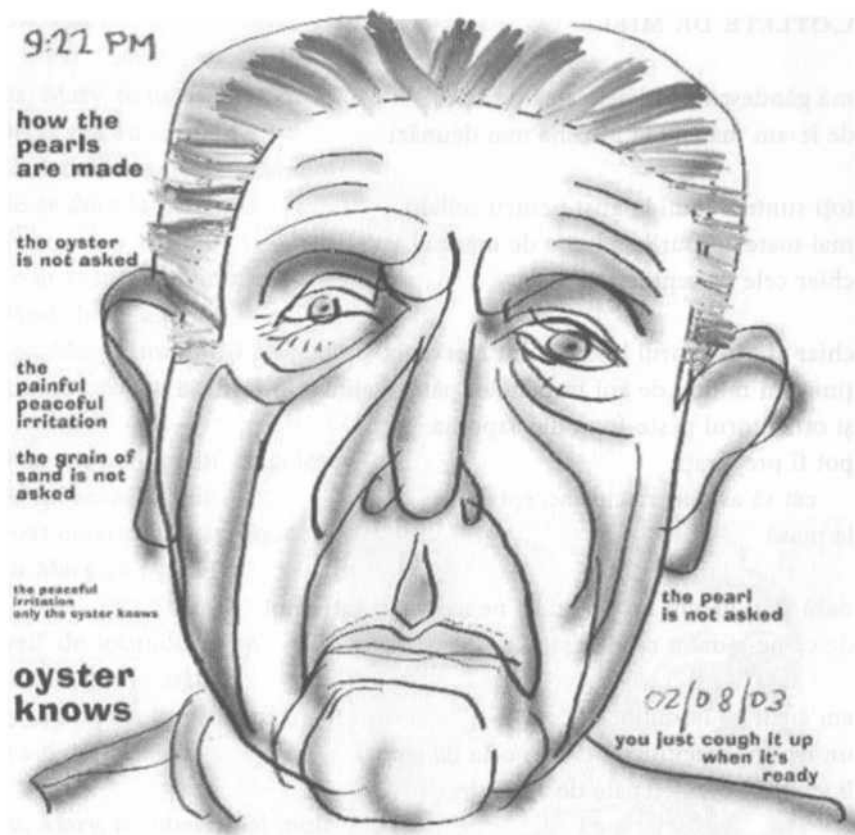
Să ne iubim - atât Dacă ne prind că râdem O s-o
pățim urât.

Da, Mary, te iubesc mai mult Decât pot eu să spun că
dac-aș spune, pe-amândoi Ne-ar duce la nebuni

Ne-ar încuia fără motiv Dând cheia la gunoi Noi,
Mary, lumii nu-i plăcem Toți au ceva cu noi

Cotlete de miel mă gândesc la cotletele alea de miel
de le-am mâncat la Moishe mai deunăzi toți suntem buni la
gust pentru ceilalți mai toate corpurile-s bune de mâncat
chiar cele de reptile sau insecte chiar și otrăvitorul lutefisk
din Norvegia ținut un milion de ani în pământ până s-
ajungă-n farfurie și otrăvitorul pește-fugu din Japonia pot fi
preparați cât să asiguri riscuri acceptabile la masă dacă
zeul nebun nu a vrut să ne mâncăm între noi de ce ne-a dat
o carne-așa de dulce am auzit eu la radio un iepure fericit
de la crescătoria de iepuri îi spunea unei telepate de
animale nu fi tristă ne place aici ne-ngrijesc foarte bine nu
suntem singurii i-a spus iepurele drept consolare toți
suntem mâncați vorba iepurelui care conversa cu telepata
de animale

2006

9: 22 PM

cum se formează perlele nimeni nu-ntreabă perla pe stridie n-o-ntreabă nimeni 08/02/03

O iritare dureroasă și tihnită o scuipi afară numai când e gata pe firul de nisip nu-l întreabă nimeni tihnită iritare doar stridia o știe stridia știe

NU-I VREME SĂ MAI SCHIMBI

careless is the way

Nu-i vreme să mai schimbi Privirea-ntoarsă, știu
Buna mea carte E târziu. E prea târziu

Să-i faci pe oameni să se rușineze De tot ce fac cu
flăcările treze

E prea târziu cu burta-n sabie să sar Sabie n-am și-i
anul 2005 în calendar

Cum să-ndrăznesc să urmăresc

Ce am pe farfurie TM

Blânda mea carte, vii nepăsător - așa-i bine să fii

La oră prea târzie

N-ai priceput că poezia-n sine E numai despre ei Nu
despre mine

NU ȘTIAM

Știam că eu sunt slab știam că tu ești tare N-am
îndrăznit să-ngenunchez Unde n-aveam chemare

De-am vrut s-ating cu mâna Tot ce-i frumos în tine cu
sânge și buboaie M-aleg, pricep prea bine

Ți-ai descleștat genunchii Vădind singurătate și inima
născându-mi Din lanțuri ferecate

De chin slăbită mi-ai căzut în suflet ca-ntr-un pat Biet
suflet - mintea nu l-a vrut Până l-ai vindecat

Pot frumusețea să-ți iubesc Acum, dar de departe
Până ce-ajungi în mod firesc Din mine să faci parte

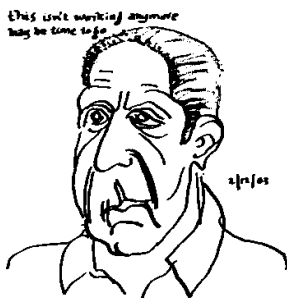
Mi-e câteodată-n jur pustiu De nu știu ce îmi vine Mi-
aș da la schimb plictisul tot să trag un fum cu tine.

Dar nu știam Dar nu știam Dar nu știam

Câtă nevoie-aveai atunci de mine.

NU MAI VREAU ȘI NU MAI POT

O, măr al lumii, noi n-am fost legați pe dinafară am fost legați în miezul tot eu nu mai vreau și nu mai pot cu siguranță-ar trebui să fie un prag de sus la bogăție la sărăcie-un antidot eu nu mai vreau și nu mai pot ce mai minciuni spun despre Dumnezeu parcă-s ei unchi și el nepot eu nu mai vreau și nu mai pot

asa nu mai merge poate-i timpul să plec

12/2/03

vrei să te distrezi, marinare?

Am pornit într-o noapte pe mare la reflux era cerul senin Erau semne pe cer până-n zare Dar eu nu mi-am citit în destin că avea să mă prindă în gheare Un curent submarin

Și de o plajă goală să m-agate De care nici chiar

mării nu-i e dor Abandonat cu un copil în brațe și-n suflet
cu de gheață un fior cu inima de forma lățăreață A blidului
întins de-un cerșetor

23

dec.

'05

NU FOARTE DES

Nu foarte des mi-a fost dată puterea să radiez emoție
prin lume.

Erau împrejurări impersonale pe care nu le puteam
controla.

M-am urcat pe scena în aer liber când soarele apunea
dincolo de Turnul din Toledo și lumea nu m-a mai lăsat să
cobor până la miezul nopții.

Noi toți, muzicienii, publicul, ne topeam de
recunoștință.

Nu mai existau decât întunericul înstelat, mirosul de
fân proaspăt cosit și o mână de vânt ce mângâia fiecare
frunte în parte.

Nici măcar nu mai țin minte ce-am cântat.

S-a înălțat la unison o șoptă amplă pe care n-o
înțelegeam.

Când am plecat de pe scenă l-am întrebat pe
organizator ce spuneau.

Mi-a spus că scandau: *to-re-ro, to-re-ro*

O femeie tânără m-a dus cu mașina înapoi la hotel, o
floare-a rasei noastre.

Geamurile mașinii erau toate deschise.

Era o călătorie ne-ntinată de greșală.

Nici nu simțeam șoseaua sau atracția destinației.

Am tăcut amândoi și nici n-a fost vorba ca ea să intre
cu mine-n hotel sau să urce în camera mea.

Doar de curând mi-am amintit acea călătorie de
demult și de atunci simt nevoia să fiu imponderabil Dar nu
reuşesc.

*Nu binecuvântăm dăm mai departe binecuvântarea
cinci fără zece dimineața 20 iunie 2013*

Avocatul meu

Avocatul îmi spune să nu-mi fac griji îmi spune că
heroina a ucis revoluția Mă conduce la fereastra
mansardei îmi spune că are un plan să falsifice luna
1978

n-a vrut să pună nicio întrebare

Nu POT SĂ SPARG CODUL

Iubirea noastră-i înghețată și să-i sparg codul nu mai
 știu Parola ei de mult uitată să-mi amintesc e prea târziu
 ea - *atunci când nu te sună*

Încerc s-apuc trecutu-n gheare Dar să-l ating nu
 reușesc și totul, totul mi se pare Un gest atât de nebunesc

Chiar dac-am spus odată basta și azi n-a mai rămas
 nimic M-aud jurând cu gura asta Lucruri de care mă dezic

Deși am risipit în ploaie Cam tot ce-a fost adevărat
 Mai dăm cu mătura-n odaie și mai așternem câte-un pat

Și dacă lumea e minciună Minciuna n-o voi confirma

Chemarea beznei când răsună în beznă eu te voi urma în
acest secol de rușine Când Trâmbița finală sună și ei te vor
striga pe tine la braț vom merge împreună

CU OCHII LA DRAPEL

Cu ochii la drapel Ascult al nostru imn (Doar) un
război de-am câștiga Din câte le pornim

Hotel

Kemps Corner Camera 215

Războiul ce nostim să-l vezi clar

16/2/03

Noaptea norocoasă!!! Duminică, 7 martie 2004

Să zicem că-ntr-o noapte norocoasă când nevăzut m-am strecurat din loc am găsit totu-n ordine acasă deși ardeam de al dorinței foc

Mă furișez pe o tainică scară E întuneric, dar mă simt păzit - Și intru în pădurea seculară în casa mea e ordine-n sfârșit

C-a fost noroc sau nu, fac treabă bună și nu mă vede nimeni când mă car Noapte secretă, oarbă, fără lună - inima mea e singurul ei far

Dar acest far împrăștie pe drum mai sigur decât soarele lumină și-acolo Ea m-așteaptă chiar acum - din toți și toate, numai Ea, divină

Apoi porunca nopții o ascult în coasta Ei să îmi
găsesc intrare să fiu precum Adam Evei demult până a
trebuit să se separe

Ca să-l arăt și Ei ce-a fost păstrat doar pentru Ea,
doar pentru Ea anume – loc tainic ce Iubirea l-a lăsat
nainte să se nască-această lume

Cu sfârcurile Ei în mâna Mea cu degetele Ei în părul
Meu – cu o pădure ce din morți plângea și peste tot
mirosul jertfei, greu

Și vântul abraziv desprins din zid senin, imponderabil
dând să intre mă taie pe când buzele-l divid și ne rănește
pe Amândoi în vintre

Și-nțepeniți unde-am capitulat Iubita Mea și o, Iubitul
Meu ca nuferii crescând în lung și-n lat – ne înecăm mereu
mereu mereu

Zice că vrea pe toți să ne omoare zice că vrea pe toți
să ne omoare și zice treaba asta foarte des arată-te cu el
mai iubitoare și-atunci va fi și el om de-nțeles hai să mai
așteptăm și noi puțin hai să mai stăm o vreme-n așteptare
dușmanul de putere-i tot mai plin hai s-așteptăm pân' ce va
fi mai tare

O să facă ce zice?

Maestrul meu a spus

1. Da, Maestre, îmi dai

Maestrul meu a spus: „multă bătaie de cap.

Jikan san, vreau să știi următorul lucru

Maestrul meu a spus:

Da, Maestre

Ar fi mai bine să mor.

Ești ucenicul cel mai prost ce mi-a fost dat să-l am

Am SPUS:

2 Asta n-ajută deloc.

Am lipsit zece ani. Maestrul meu nu a râs.

Când m-am întors în Los Angeles Maestrul meu m-a invitat la cină.

După cină Maestrul meu a vrut să ne vedem între patru ochi.

Maestrul meu a spus:

Când ai plecat, a murit jumătate din mine.

I-am spus:

Nu te cred.

Maestrul meu a spus:

Bun răspuns.

3.

Când cu scandalul sexual al Maestrului meu (avea 105 ani) legătura mea cu Maestrul era menționată frecvent în presă.

Maestrul meu a spus:

Îți dau multă bătaie de cap.

Am spus:

Dacă n-ar fi tablouri
Dacă n-ar fi tablouri pe lume.
Ale mele-ar conta foarte mult.
Ca și muzica mea.

Dar pentru că nu e așa, să ne-așezăm mai repede la
coadă, Cât mai în spate.

Văd uneori câte-o femeie-ntr-o revistă Supusă
umilinței pe fond tehnicolor.

Aș încerca s-o mut în lumi mai fericite.

Și uneori câte-un bărbat.

Uneori oameni vii au pozat pentru mine.

Aș vrea să le spun înc-o dată:

Vă mulțumesc c-ați venit în camera mea. Îmi plăceau
și obiectele de pe masă Cum ar fi sfeșnicele, scrumierele și
masa însăși.

Dintr-o oglindă așezată pe birou în faptul dimineții

Am copiat pe hârtie

Sute de autoportrete

Care îmi aminteau de câte ceva.

Curatorul expoziției a intitulat-o CUVINTE
DESENATE.

Eu îmi intitulez lucrările DECORAȚIUNI
ACCEPTABILE.

15 Ian. 2007 Sicily café

Acum când stau îngenucheat la țarm de ani ce mi s-
au dat Prin oglinda iubirii vreau să cad în apus

Și tot ce știu ducă-se toate Precum zăpada spulberate
și să-mi fie sălașul în lumina de sus în lumina orbitoare Ce
și zi și noapte are Adevăru-mbrățișarea cea mai largă

Care include implicit

Și ce-i pierdut, și ce-i găsit

Tot ce rămâne scris și tot ce-o să se șteargă

Și când se va deschide inima mea crăpând când se va
naște dragostea mea oare în planul suferinței nerostite
oare când Dacă matricea e-n dezintegrare

Nu e suficient să fim bronzăți
Avem nevoie de mai multă dragoste
Nu avem destulă dragoste
Avem nevoie de dragostea ta
Lipsit

Lipsit de prezența Saharei m-am uitat prin cameră și-am dat cu ochii de poșeta ei lângă piciorul scaunului am luat la mână tot ce era-n ea într-un carnetel scrisă cu creion dermatograf am găsit chiar poezia pe care o citiți - scrisul era mângălit dar reproduc cuvânt cu cuvânt:

„Îndreaptă-ți umerii, războinic mic”, zicea la sfârșit
„Că doar nu

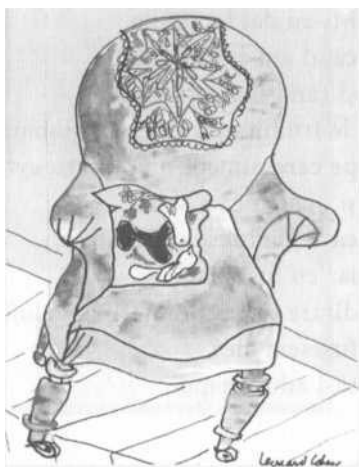

ți-ai irosit toată viața iubindu-mă pe mine „baby baby ce-mi faci tu mie baby baby ce-mi faci tu mie niciun cadou în dimineața asta niciun eșantion gratuit parcă nici n-aș fi eu vreau să scriu „un cântec de dragoste” Pentru banda de alergare și pentru aparatul de vâslit 28/1/03

Dimensiuni ale dragostei

Te aud uneori cum te oprești brusc și-ți schimbi direcția și pornești către mine te-aud așa, ca pe un fel de foșnet îmi sare inima din piept să te salute să te salute în aer să te ducă acasă din nou să ne reluăm lunga viață-mpreună

Apoi îmi amintesc dimensiunile de netraversat ale dragostei și mă pregătesc pentru consecințele memoriei și ale absenței

dar memoria cu lista ei de ani se dă elegant la o parte iar absența se lasă-n genunchi ca vițelul în paie
mirării și pe parcursul clipei necesare să-ți țin moartea în viață
suntem regenerați fiecare în compania atemporală a celuilalt

Slujbă cu normă întreagă Pentru V.R. (1978 - 2000)

tu mi-ai dat doar un crin, dar acum e-un câmp mare
Te văd în ferestre ce larg se deschid nimic nu-i în spate
și-n casă e vid.

Te rupi din sandale dezlegi părul din șnur, îți despoi frumusețea
și o porți primprejur.

Povestea e scrisă, sigilată-n scrisoare.

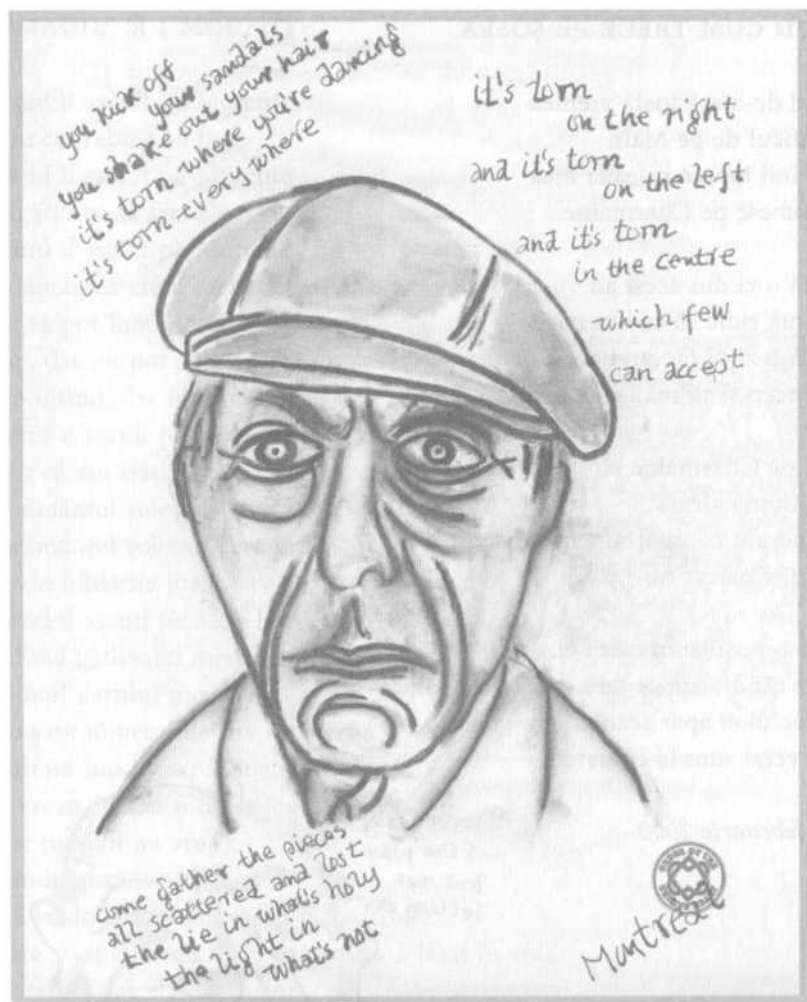
Tu mi-ai dat doar un crin, dar acum e-un câmp mare.

Vanessa a sunat tocmai de la Toronto.

A spus că pot conta pe ea în caz c-ajung vreodată la strâmtoare. După ce am închis telefonul am cântat la fluierul de lemn cu șase găuri pe care mi l-a dăruit când ne-am despărțit.

Am descifrat digitația și am cântat mai bine ca oricând.

Mi-au dat lacrimile când am auzit sunetul și când mi-am amintit de frumusețea ei extraordinară pe care nimeni nu o putea evita și pentru că a spus că se pierduse un cântec iar eu fusesem ales, dintre toți cei rămași fără slujbă, fusesem ales să-l aduc înapoi.

le rupi din sandale dezlegi părul din şnur dansul
pâru-ţi destramă şi-l destramă-mprejur.

hai să strângem crâmpoie ce-i pierdut şi dus haihui -
minciuna din tot ce-i sfânt lumina din tot ce nu-i *ţi-l*
destramă spre dreapta şi spre stânga - întreg - pe mijide
şi-l destramă şi puţini înţeleg

Montreal

Aud cum trece pe şosea

Aud de-afară toată vremea Traficul de pe Main Eu îmi
iubesc cafeaua mea o iubesc pe Charmaine încă o zi din
acest an să mă ridic să cad în nas încă o zi să fac un ban

să-ncep și să mă las

Ah pe Charmaine eu o iubesc Ce inimă aleasă
Când am comportament prostesc Ei nici măcar nu-i
pasă

Gri-cenușii sunt ochii ei Dar când o supăr tare în
ochii ei apar scânteii Ce verzi sunt la culoare

26 februarie 2000

pierd planul din vedere dar nu mă dau de gol

Acompaniamentul vocal

Omagiu lui morente

Când îl ascult pe Morent știu ce trebuie să fac când îl
ascult pe Morente Nu știu ce să fac când îl ascult pe

Morente Adâncimea vieții mele devine insuficientă ia să pot înota în ea Sap, dar nu pot ajunge mai jos Mă întind, dar nu pot ajunge mai când îl ascult pe Morent știu că am trădat Jurământul solemn Jurământul solemn care justifica Toate trădările mele când îl ascult pe Morente Alibiul gâtlejului meu e respins Alibiul darului meu e anulat cu șase impecabile fire de scârbă Chitara îmi întoarce spatele și vreau să dau totul înapoi Dar nimeni nu vrea ce dau eu când îl ascult pe Morente Mă las în voia imaginației mele debile care și ea cu mult timp în urmă s-a lăsat în voia Marelui Glas al Tavernelor și al Clanurilor și Dealurilor când îl ascult pe Morente sunt smerit, dar nu umilit cu el ies acum

Din întunericul a ceea ce n-am putut fi în întunericul cântecului pe care nu l-am putut cânta Cântecul flămând de-un cutremur

Cântecul flămând de religie

Apoi îl aud cum începe înălțarea măreață

Aud Aleluia lui Morente

Aleluia lui tunătoare fatală senină

O aud cum se ridică la înălțimea imposibilei ocazii

Și străpunge ambiguitățile banale

Cu coarnele ascuțite

Ale propriilor sale ambiguități de neconceput Țipătul lui cuvântul lui desăvârșit înfruntând Contradicțiile confuze ale inimii Luptându-se cu ele îmbrățișându-le Strangulându-le cu gelozia unei disperări conjugale iar el o agață acolo sub vocea lui Deasupra tuturor tavanelor sparte Cerul dezamăgit

Vocea lui s-a eliberat de noroiul speranței și de sângele gâtlejului

Și de riguroasa disciplină cu care se învață *cânte*

Și o agață acolo

Regatul lui Morente în care el nu intră ca Morente

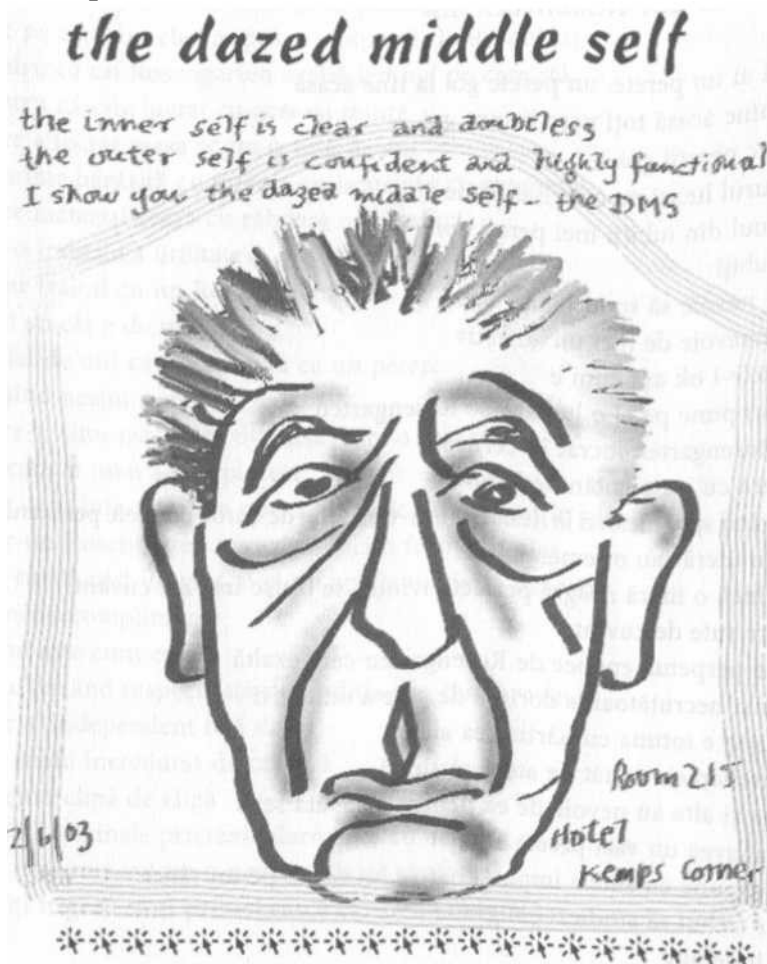
Ci ca Vocea supremă impersonală și binecuvântată cu har

A Tavernelor Clanurilor Dealurilor

Luându-ne acolo și pe noi
 De degetul însângerat de gâtleej de reverul pătat
 Ia ce-a rămas din noi în Regatul său
 Regatul Sărăciei întemeiat de el însuși Singurul loc în
 care vrem să fim Sau am vrut vreodată să fim Unde putem
 respira aerul copilăriei Aerul nenăscut

Unde în sfârșit suntem nimeni Unde nu putem merge
 fără el Trăiască Enrique Morente Trăiască Clanul Morente
 Dansatorii și cântăreții

Discipolii Tavernelor și ai Clanurilor și ai Dealurilor

eul intermediar contrariat eul interior este limpede și
 incontestabil eul exterior este încrezător și absolut

funcțional vă voi arăta eul intermediar contrariat - EIC-ul

6/2/03 Camera 215 Hotel

Kemps Corner

Omagiu lui Rosengarten

Dacă ai un perete, un perete gol la tine acasă

La mine acasă toți pereții sunt goi

Iubesc pereții goi

Singurul lucru pe care l-aș pune

Pe unul din iubii mei pereți goi

Nu iubii

Nu e nevoie să spun iubii

Nu e nevoie de niciun adjectiv

Peretele-i ok așa cum e

Dar aș pune pe el o lucrare de Rosengarten

Un Rosengarten lucrat în cerneală

Neagră cu un pieptăn de lemn

Mergând spre nicăieri la nesfârșit într-un vârtej de
curbe paralele permanente Este o literă sau o femeie?

Este încă o literă neagră perfectă ivindu-se brusc
într-un cuvânt Dintre sute de cuvinte într-o perpetuă
epopee de Rosengarten care exaltă Sacra și necruțătoarea
dorință de sine a omenirii Inima ta e totuna cu hârtia cea
albă Pe care femeia e atât de atent răsfirată și una și alta
au nevoie de ea pentru a căpăta sens Dacă ai avea un vast
perete alb

Și ai expune cu sutele impunătoarele lui femei pe un
rând

Nu ar trebui să studiezi caligrafia

Prea îndelung

Ca să-nțelegi și să te ierți

Că te-ai îndrăgostit de-atâtea ori

Și că ai militat pentru misterioasa și strălucita
noastră rasă și asta ar pune capăt oricărui argument
insipid Privind frumusețea Pe care ai fost păcălit să-l
îmbrățișezi

Și la fel stau lucrurile și cu o piesă de mobilier

Am două mese de lemn

Pe care le-am cumpărat pe nimic mai demult
Le-am lustruit ani de zile
Și nu vreau să pun nimic pe ele în afară de coate o
farfurie și un pahar

Dar pe una din ele am pus o sculptură de
Rosengarten

Pentru că un Rosengarten exaltă lemnul pe care stă
Pentru că este lucrat cu aceeași minte
Care a lucrat masa acum o sută de ani
O minte hărăzită cu onoare cu iscusință cu smerenie
Care materializează cu răbdare un artefact
De-o indicibilă utilitate
Doar trăind cu un Rosengarten
Poți ști cât e de util

La fel de util ca o masă sau ca un perete Slujind
neajutorarea

Care-ți situează „viața distrusă” într-o cameră Pe
care ai uitat s-o explorezi

Așa cum într-un mare poem nu e niciun cuvânt în
plus într-un Rosengarten nu există nicio formă în plus Nu
există niciun gest, niciun artificiu, nicio otheadă Cerșind
complimente Totul este cum este

Manifestând respect față de tradiția din care provine
Dar și independent față de ea Stă acolo înconjurat de
cameră Legând clipă de clipă

Noi și originale prietenii alarmante cu aerul și cu
lumina De care camera are o nevoie atât de profundă să îți
irige și să-ți primenească existența chinuită

Iar dacă ai o grădină sau un teren și vrei să le vezi
înflorind

Pune acolo câteva lucrări de Rosengarten din loc în
loc

Superbele lui impozante Așeze
Prezența feminină esențializată

Pe care bărbați și femei o căutau s-o venereze în
„locurile înalte” din Biblie
Și la fel fac și azi

Când mergem de mână
Prin derutanta și sordida lipsă de sens
A vieților noastre zilnice private și publice corectate
și oficiale și deodată Ea e aici:

Pe de-a-ntregul născută din ea însăși
Imperioasă și atotorimitoare
Un puseu de energie șlefuită care nu taie aerul
Ci îl înmoaie îl aprinde moale
Jertfită pe altarul unei scări simple de piatră
Care în sine e o capodoperă a armoniei ascensiunii
Jertfită tainei frumuseții
Pe care nimeni nu-ndrăznește s-o explice
Jertfită pentru motivele secrete
Cunoscute de toți

Jertfită în obișnuitele condiții de urgență și profunda
certitudine interioară a perfecțiunii și-acum grădina ta Nu
mai are nevoie de aducere-aminte

MĂ GÂNDESC PERMANENT LA UN CÂNTEC

Mă gândesc permanent la un cântec
Pe care să-l cânte Anjani
Va fi despre viețile noastre-mpreună
Va fi foarte simplu sau foarte profund
Dar deloc ceva între astea două
Eu voi scrie cuvintele
Și ea va compune melodia
Eu nu voi fi în stare s-o cânt
Pentru că va avea note prea înalte
Ea o va cânta minunat

Iar eu voi corecta felul cum cântă în timp ce ea îmi va
corecta textul

Până când va fi mai mult decât minunat
Apoi îl vom asculta
Nu prea des
Nu mereu împreună
Dar așa, câteodată.
Pentru tot restul vieților noastre
Poemul maestrului

De câte ori aud Sunetul ştirbit în noaptea adâncă O,
Mamă!

Te regăsesc.

De câte ori mă ridic Sub lumina Egală a cerului O,
Tată! îmi plec capul.

Soarele apune Umbrele ni se dizolvă Pinii se-ntunecă
O, Iubito!

Trebuie să mergem acasă. *Trad. Leonard Cohen*

Kanye West nu e Picasso

Kanye West nu e Picasso Eu sunt Picasso Kanye West
nu e Edison Eu sunt Edison Eu sunt Tesla

Jay Z nu-i Dylan-ul nici unui domeniu Eu sunt Dylan-
ul oricărui domeniu Eu sunt Kanye Westul lui Kanye West
Kanye Westul

Marii pseudomutații a gargaroculturii Din butic în
butic Eu sunt Tesla sunt solenoidul lui

Solenoidul care face electricitatea moale ca patul
Eu sunt Kanye Westul care ar vrea Kanye West să fie
Când îți uşcheşte curu' de pe scenă

Eu sunt adevăratul Kanye West

Acu nu prea mai circul

Şi nici n-am prea circulat

Nu mă trezesc la viață decât după câte-un război

Şi încă nu l-am avut

15 martie 2015

Prieteni vechi

Un bătrân îi spune prietenului său (la telefon) că
diseară merge la sinagogă. E o sinagogă păraginită într-o
zonă ostilă de negri din Los

Angeles. Niciodată nu se strâng mai mult de-o
jumătate de minyan (zece bărbați). Credincioșii sunt
bătrâni, rugăciunile sunt ca vai de ele, înăuntru trage
curentul și totu-i sărăcăcios și plin de lumbago. Bătrânul
își invită prietenul să râdă cu el de epava unei aventuri
spirituale eşuate, aventură în care pe vremuri amândoi
investiseră cele mai înalte speranțe. Prietenul lui însă nu
râde. Prietenul lui devine Nachmanides și

Bodhidharma și Sf. Pavel toți comasați într-un singur contabil religios. „N-ar fi trebuit să-mi spui că te duci la sinagogă. Ai pierdut toată cinstirea de care ai fi fost vrednic dacă păstrai tăcerea”. Ce?

Cinstire? Tăcere? Cu cine vorbește bătrânul?

Auzi la el! Prietenul îl muștră pentru că s-a lăudat cu evlavia lui, dar o lasă mai moale (oarecum). După ce-și spun noapte bună, bătrânul își pune șalul de rugăciune, care nu-l prea mai cuprinde acum că s-a lăsat de fumat. Are un flacon aproape plin de Prozac pe noptiera lui. A cumpărat doza de rezervă acum vreo două luni, dar aproape imediat a încetat să mai ia pastila. N-avea niciun efect. Aproape nimic nu mai are efect. Nici măcar nu-i mai poți spune prietenului tău (la telefon) despre criza ta de lumbago fără să-ți țină o lecție. Cel puțin dentistul lui nu i-a reproșat nimic atunci când s-a-ntors la el săptămâna trecută. După doi ani de absență și cu o gură intrată în putrefacție pe care toată lumea

(dentistul, asistenta, el însuși) o putea mirosi când a început detartrarea. Dentistul lui era și el bătrân.

„Să ne-apucăm de treabă”, a fost tot ce a spus. Bătrânul își leagă șnururile șalului și aprinde toate luminile din casă (ca să nu dea iar hoții). Merge cu mașina în zona de război blochează ușile din mers și parchează în curtea sălii de meditație zen (nu e chiar sinagogă). Eunice e deja acolo. Vine de douăzeci și cinci de ani. „La vârsta mea a, am auzit-o mai serile trecute, zicând ceva despre cât e de ușor să răcești în ultima vreme. Și Koyo e acolo. Am uitat cum îl cheamă pe numele lui de botez.

Degetele mâinii drepte i s-au umflat de la o mușcătură de pisică. S-a infectat. Se chinuie s-aprindă tămâia. Eunice strănută, tușește mai să-și scuipe plămânii. Un elicopter de poliție acoperă rugăciunile. Îngheți înăuntru. Suntem numai noi trei. Ies căiții din pernă cum iese zeama din povestea asta și nici nu mai sunt ofticat pe tine.

Steve. Și mai ales, bătrânul meu prieten, să știi că ai

dreptate. Ai dreptate și punct.

1985

Bodhidharma
brought Zen
to the West
but I
got rid of it

Sheraton Tel Aviv
12th floor
grey and white
the windy sea

Bodhidharma a adus Zen-ul în occident dar eu am scăpat de el

Sheraton Tel Aviv Etaj 12 cenușie și albă marea bătută de vânt

Aparenta turbulență

Ai fost ultima femeie tânără care m-a privit așa când a fost asta cândva între prăbușirea turnurilor gemene și tsunami

Te-ai uitat la cureaua mea și-apoi mi-am aplecat și eu privirea spre curea

Aveai dreptate n-arăta rău deloc apoi ne-am reluat viețile.

Viața ta - nu știu dar a mea e în mod ciudat pașnică dincolo de aparenta turbulență provocată de diverse litigii și de înaintarea în vârstă

Urmărind documentare despre natură plictiseala lui Dumnezeu îți frânge inima tralala tralala tralala

Importanța vieții anterioare ca pește a fost exagerată
Creatura o creatură care spune „eu” și „al meu”.

n-are de ce să-și plece capul rușinată - la fel ca lacul
și ca muntele și eul e creat și e divin

Fata din India

Aștepți. Ai așteptat totdeauna. Nu-i nimic nou. Ai așteptat de câte ori ai vrut ceva și așteptai când ceainicul îi cânta canarului și fata din India te-a lăsat să faci dragoste cu ea pe ascuns înainte să moară într-un accident de mașină. Așteptai ca soția ta să se facă mai dulce, așteptai ca trupul tău să se facă suplu și musculos, iar fata din India, în apartamentul ei de pe Mackay Street, a spus, *Leonard, ai așteptat după mine o după-amiază întreagă, mai ales când toți am ascultat canarul în bucătăria soției tale, atunci te-a lovit, când stăteam toți trei în fața coliviei, ceainicul șiuiera, iar noi ne puneam mari speranțe-n canar, în cântecul care avea să ne ridice pe toți trei din după-amiază, din iarnă - atunci așteptarea a devenit prea mult pentru tine, atunci am înțeles cât de profund și de impersonal mă doreai și atunci am decis să te invit în brațele mele.* Să presupunem că a spus asta în gând. Iar apoi am condus-o acasă și ea m-a invitat să urc în apartamentul ei și nu s-a împotrivit afecțiunii mele profund impersonale față de persoana ei smeadă și necunoscută și

a văzut cât de generală, cât de neutră, cât de necruțător de impersonală era dureroasa atracție a acestui bărbat pentru ea – și m-a condus la canapeaua verde de la Armata Salvării, printre piese de mobilier studentesc, m-a condus acolo pentru că în două săptămâni avea să moară într-un accident de mașină pe autostrada Montreal-Quebec, m-a cuprins într-una dintre ultimele ei îmbrățișări pentru că și-a dat seama cât de ușor mă poate alina, iar eu m-am simțit atât de recunoscător să mă număr printre cele din urmă acțiuni generoase ale ei pe-acest pământ. Și m-am întors la soția mea, la soția mea tânără, cea care n-avea să se dezghețe niciodată, cea care avea să-mi poarte-n pânțece copiii, cea care avea să mă urască pentru **n** motiv întemeiat sau altul în fiecare zi din viața ei, cea care avea să-i cunoască pe unii dintre prietenii mei puțin cam prea bine. Am stat, toți trei, ascultând duetul canarului cu ceainicul, în timp ce geamul bucătăriei noastre de pe Esplanade se aburea de la ceai, iar iarna din Montreal deconecta totul în afară de inima speranței. Mara o chema și venise în vizită la noi, cum se venea în vizită pe-atunci, conducând prin zăpadă să cunoască lume nouă.

Marie plină de har

Ieși emanând răcoare Curată de sub duș Miroși
precum o floare Din verde câmp de pluș Marie lumea arde
Rea goală neagră-tuș

Îmi place-atunci când râzi Mă limpezești de lume
Trăiesc s-aud cum râzi Mi-e ca o rugăciune Dar lumea se
întoarce-acum Se-ntoarce și rămâne

Marie lângă mine stai

Nu-i timp să-l pierdem în zadar

Această apă apă nu-i

Are un gust amar

Marie lângă mine stai

Marie tu plină de har

Știu că mă părăsești Căci ceasul bate tar știu trebuie
să pleci E ora de plecare Mi-e inima o armă Plec capul prin
urmare

Marie lângă mine stai Nu-i timp să-l pierdem în zadar
Căci jertfa sângerează E-al florii chip murdar Marie lângă
mine stai Marie tu plină de har

The Los Angeles Times

The Los Angeles Times urmează să fie citit de un
bărbat pe nume Carlo.

Acesta va muri în timp ce-și transportă soția

(care nu-și poate folosi picioarele) la baie.

Eu voi sta la soare și voi scrie despre ei.

Câinele meu va muri, îmi vor muri hamsterul,
broascaștoasă șobolanul alb, peștișorul exotic veverița

marocană.

Vor muri mama și tata, precum și prietenii mei Robert și Derek.

Sheila va muri în noua ei viață fără mine.

Va muri profesorul meu din liceu, domnul Waring.

Frank Scott va muri, lăsând în urma lui o Canadă mai liberă.

Glenn Gould va muri în plină glorie.

Marshal MacLuhan va muri după ce va fi schimbat câteva sensuri. Milton Acorn va muri imediat ce-și va stinge trabucul pe covorul meu.

Lester B. Pearson va muri purtând papionul lui Winston Churchill.

Bliss Carman va muri înainte să aflu cât de singur era. Grupul celor Șapte va muri după ce va fi făcut celebre mai multe locuri unde obișnuiam să campez, unde-mi puneam cortul și evisceram pești sub privirile iubitoare ale lui Anne de Carlyle.

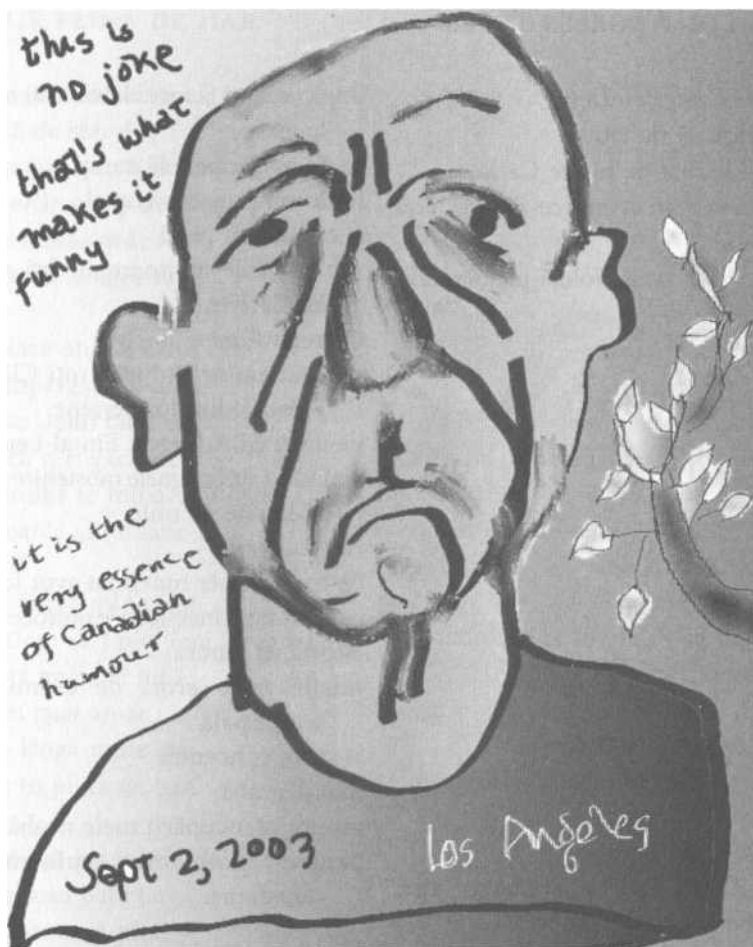
Cumnatul meu, cel mai eminent dintre toți Clienții Fideli ai liniilor aeriene, va muri ca Adevărat Fiu al Legii lăsându-i surorii mele moștenire două milioane de mile.

Nu contează că toate aceste morți au avut loc cu mult timp înainte să le prorocesc ea Istoria va ignora micile mele erori de cronologie secvențială și se va concentra mai degrabă asupra preocupării mele neabătute pentru probleme eminamente canadiene.

Terasa spitalului 15 noiembrie 1999

adevărul e o senzație plăcută

asta nu e o glumă tocmai asta o face nostimă este
chintesența umorului canadian

2 sept. 2003 Los Angeles

Vrei să întorci lovitura dar nu poți

Vrei să întorci lovitura dar nu poți

Și vrei să ajuți dar nu poți

Și arma nu trage

Și dinamita nu explodează

Și vântul suflă în direcția opusă

Și nimeni nu te aude

Și moartea e peste tot

Și oricum tot mori pân' la urmă

Și te-ai săturat de război

Și nu mai poți explica înc-o dată

Nu mai poți explica pur și simplu și ai rămas în dosul
casei tale la un vechi camion ruginit care nu va mai
transporta niciodată o nouă-ncăreătură

Și nu-ți trăiești viața Trăiești viața altuia A unuia pe
care nici nu-l cunoști și de care nu-ți place și se termină
curând și-i prea târziu să mai începi o dată înarmat cu ce
știi acum

Și toate jalnicele tale societăți caritabile

I-au înarmat pe săraci împotriva ta și nu ești cel/cea
care-ai fi vrut tu să fii

Nici măcar pe departe Cum o să ies din toată treaba
asta Din mizera harababură din mizeria Ce nu va mai fi
niciodată curată sau liberă întinat de clevetiri și publicitate

Ești obosit și s-a terminat și nu mai poți face nimic
De aia taci De aia cânti acum

Și nu mai poți explica și nu poți săpa

Pentru că suprafața-i ca oțelul și toate alesele tale
emoții Revelațiile tale subtile Faimoasa ta înțelegere. Se
evaporă într-o paralizantă (Pentru tine) irelevantă

Nu-mi amintesc când Am scris asta

Era cu mult înainte de Turnurile Gemene

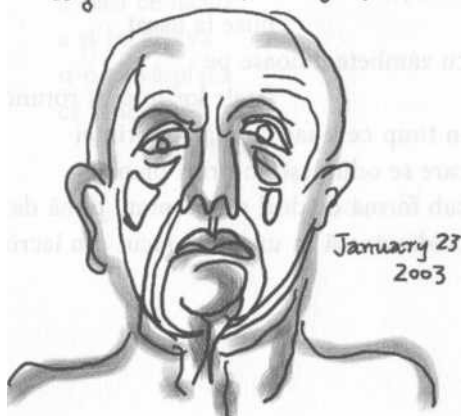
nu poți ieși de-aici
CÂND TE TREZEȘTI

Când te trezești în plină panică și lălelele de la Ralphs sunt aproape pe ducă, de ce nu le schimbi apa și nu le retezi un pic din tulpini, și nu cauți o vază ceva mai adâncă să le ajuți să stea drepte?

Când te trezești în plină panică și Diavolul mai că te-a convins să te-arunci în abis de pe piscul religiei, de ce nu te-ntinzi înaintea traficului feroce al vieții tale cea de toate zilele să te lași cremuit de anumite detalii?

13 decembrie 1993

so good to wake up with you, beloved

ce bine-i să mă trezesc lângă tine, iubito

23 ianuarie 2003

CÂND DORINȚA IA O PAUZĂ

Știi că mă uit la tine știi la ce mă gândesc știi că te-ar interesa sunt foarte priceput Vei uita că-s bătrân doar dacă nu cumva vrei tu să-ți amintești doar dacă nu cumva vrei să vezi ce i se-ntâmplă dorinței cât de liberă devine cât de nerușinat de implicată în iubirea pentru fiecare femeie și ciorapii ei.

Când dorința ia o pauză, faptul e semnalat de două persoane aflate departe pe o pătură verde

(sau să fie-un covor de mușchi înflorit);

doi oameni care fac cu mâna de departe întinși ca niște rufe puse la uscat cu zâmbete duioase pe fețele lor mici și rotunde; în timp ce îi fac cu mâna dorinței care se odihnește-n prim-plan sub formă de deal submontan, plină de pace, credincioasă ca un câine făcut din lacrimi.

Ceea ce vine 16.02.03

ceea ce vine nici zece milioane de oameni în stradă nu pot să împiedice ceea ce vine nici Forțele Armate Americane nu pot controla președintele Statelor Unite și toți consilierii lui nu pot concepe iniția comanda sau conduce tot ceea ce faceți sau vă abțineți să faceți ne va aduce în același loc locul pe care nu-l știm furia voastră-mpotriva războiului oroarea de moarte strategiile calme planurile voastre-ndrăznețe să rearanjați orientul mijlociu

să răsturnați dolarul să întemeiați al patrulea reich să fiți nemuritori să-i reduceți pe evrei la tăcere să puneți cosmosu-n ordine să vă aranjați frumos viața să perfecționați religia - toate-s egale cu zero nu înțelegeți deloc consecințele a ceea ce faceți a și încă ceva n-o să vă placă ce vine după

America

What is coming ten million people in the street cannot stop	Your anger against the war your horror of death your calm strategies your bold plans to rearrange the middle east
What is coming the American Armed Forces cannot control the President of the United States and his counselors cannot conceive initiate Command or direct	to overthrow the dollar to establish the 4th Reich to live forever to silence the Jews to order the cosmos to tidy up your life to improve religion they count for nothing
everything you do or refrain from doing will bring us to the same place the place we don't know	you have no understanding of the consequences of what you do do any one more thing you aren't going to like what comes after America

Ceea ce fac

Nu că mi-ar plăcea să trăiesc în hoteluri într-o țară ca India și să scriu despre Dumnezeu și să alerg după femei
Dar asta pare să fie ceea ce fac

Zile de școală

Eram în fruntea școlii la școală eram fruntea John era brațele Peggy era curul iar Jennifer degetele de la picioare
Mie curu-mi plăcea cel mai mult în tricoul meu de fotbal vărgat și în tricoul meu de hochei cu anchior eram o minune.

Nu-i de mirare că Peggy a căzut sub influența mea.

Până la accident.

Apoi am pierdut-o.

Steaguri se-agită, fâlfâie drapele.

Oaspeții n-au nicio șansă.

Stau și eu acolo pe un loc prost uitându-mă urât la victoria noastră.

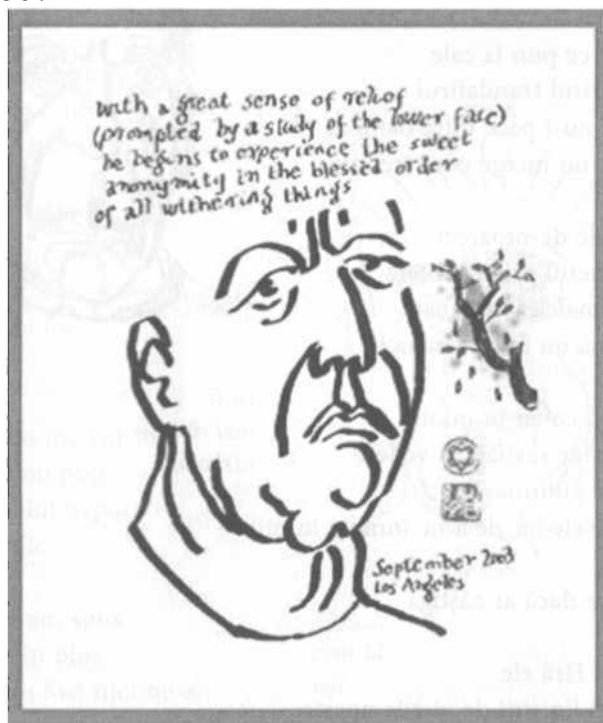
Nu-mi pot lua ochii de la fustița ei săltăreață.

Vorbesc de șefa majoretelor noastre pe numele ei Peggy.

Asta se întâmpla acum patruzeci și șapte de ani. Trecutul.

Nu mă gândesc la Trecut niciodată dar uneori

Trecutul se gândește la mine și mi se așază ușor ca un fulg peste față - Și eu și cu Peggy și cu John și cu Jennifer, cu fularele fluturându-ne-n vânt, gonim în mașina decapotabilă către casa cuiva în Nantucket și pot merge din nou.

cu o senzație de mare ușurare

(provocată de studiul jumătății inferioare a feței)

Începe să simtă dulcea anonimitate din ordinea binecuvântată a toate câte se vestejesc septembrie 2003 Los Angeles

va fi mai rău ca războiul

Florile ne urăsc florile ne urăsc animalele se roagă să murim de-ndată ce-am aflat mi-am ucis câinele acum știam ce pun la cale margareta irisul trandafirul știam de ce nu-i pace între oameni de ce nimic nu merge cum trebuie nu există cale de-ntoarcere aruncă buchetul prietenei tale omoară animalele - pe toate dar carnea să nu le-o mănânci acum că știu ce-au în minte cu organele lor sexuale la vedere cu blana lor puturoasă și cu tentativele lor de a ne înmuia inimile ce ne-ar face dacă ar câștiga ce bine ar fi fără ele să ne vedem liniștiți de viețile noastre mai lungi decât ale lor și, până acum, mai triste florile ne urăsc animalele se roagă să murim de-ndată ce-am aflat mi-am ucis câinele

Ne urăsc

Se roagă să murim Trezește-te America Ucide-ți câinele

Nebiblic

Credeam c-o să mă car Dar tre' să stau, e clar Mai bine-am să declar: în stilul tipic

Nu a depins de mine Aud sentința bine să fiu nu se cuvine Așa mirific

Unii au mult noroc - Prind trenul. Noi - deloc indiferent de joc Eu îi justific

Să prindă-un loc vor toți să îi ignori nu poți s-ar domnului nepoți Un soi horific

Ați auzit ce-am spus Aveau ceva în plus Eu pur n-am fost nici nu-s Dar nici nu-s critic

De asta-s vinovat Pe șarpe l-am cruțat în viață l-am lăsat Complet nebiblic *cum să ieși din ce?*

E IARNĂ PE MOUNT BALDY

E iarnă pe Mount Baldy

Călugări dau zăpadă E iară poartă Poarta Dar ei nu par să vadă.

E beznă frig pericol

this way is really the best way
for every to get
achieved you have in mind
write the message
I have this on your 50 yrs
of close observation
this is the best way now
this is comfortable
this is home

As much for you
my dear celestial
you know the figure and
how to deal with what
is truly uncomfortable

Și ca minciuna-i gheața Nimeni nu vrea aici Eu unul mi-aș lua viața

Hrana-i de mâna a doua

Și fac cu toți scandal Căcatul sacru de anțărț îngheață în canal.

E iarnă pe Mount Baldy Călugări dau zăpadă E fără poartă Poarta Dar ei nu par să vadă.

Uită de puritate Uită prihană, pată S-ajungi sus pe Mount Baldy Ia-ți lanțuri de zăpadă

E beznă frig pericol și ca minciuna-i gheața Nimeni nu vrea aici Unii și-ar lua - zic - viața

Avut-ai Himalaya

Tibetul drept ogradă să cucerești Mount Baldy Ia-ți lanțuri de zăpadă

21 august 2015

această cale este cu adevărat cea mai bună cale îmi

pare rău să spun orice-ai avea în minte nu va mai fi valabil mă bazez pe mai bine de 50 de ani de observații atente aceasta este cea mai bună cale-acum acesta e un spațiu confortabil acest loc e acasă cam atât dragul meu colonel n-ai reușit niciodată să-nveți cum să te raportezi la ceea ce-i cu-adevărat lipsit de importanță

NU CONTEAZĂ

nu contează, iubito, chiar nu contează și nu spun nu contează să te rănesc ca să te fac să te simți ca și cum AR CONTA

ca și cum CHIAR AR CONTA.

nicidecum, nicidecum.

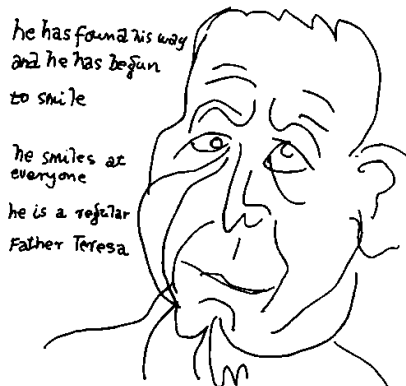
stau lângă tine în mijlocul acestei vaste-ntreprinderi de activități și dorințe umane, asurzit de zgomotul propriei mele inimi, deformate de-o foame pentru dreptate și pace și mă uit la tine, cea pe care-am încercat s-o iubesc, cea care a-ncercat să mă iubească, și vine la noi din locul în care am început, locul în care vom sfârși, o voce care include vocea ta, vocea mea, iar noi suntem adunați împreună, născuți împreună și murim unul în brațele celuilalt și se aude ca o voce foarte tare sau ca o voce delicată, o voce șoptită sau o voce tunătoare, dar mai presus de orice, vocea pe care tânjim cu cea mai mare disperare să o auzim e vocea care ne poate ierta și ea spune, nu contează iubito, este adevărul, adevărul iertării iertărilor, ascultă acum. ascultă din epava dragostei tale zdrobite, e adevărul însuși adevărul iertării iertărilor, nu contează, iubito, chiar nu contează.

Recunoscător

Uriășul arbore mov de Jacaranda de pe strada care se face din South Tremaine complet înflorit înalt cât două etaje M-a făcut așa fericit și apoi primele cireșe ale sezonului la Piața Producătorilor Agricoli din Palisade duminică dimineața „Ce binecuvântare!” i-am strigat lui Anjani și apoi mostrele pe hârtie cerată de prăjitură cu cremă de banane de prăjitură cu cremă de cocos nu-mi plac prăjiturile dar am recunoscut geniul maestrei patiserie

și mi-am ridicat pălăria în fața ei

O ușoară răcoare în aer părea să dea lustru luminii solare conferind un statut de splendoare oricărui obiect pe care-mi adăsta privirea chipuri săni fructe murături ouă cu sos de spanac bebeluși în ingenioase hamuri de firmă îi sunt atât de recunoscător noului meu antidepresiv

a găsit calea și a început să zâmbească le zâmbește tuturor e un adevărat Taica Tereza

CÂNTARE STRĂVECHE

Mult prea bătrân pentru acest rol mă simt, Mult prea bătrân, doar Dumnezeu mai știe! Păstrez și inimioara de argint.

Și trandafirul roșu de hârtie.

Strânsă de-un braț puternic, bărbătesc, îți vei primi ce n-am avut - răsplata. Cântarea mea de iarnă-o s-o sfârșesc Doar pentru tine. E aproape gata.

Dar, o, ce sărutări ne-am sărutat.

Ce m-au purtat spre țărmul unor mări Unde nu mai exist neapărat - Decât să-ți dau mai multe sărutări.

Am trandafirul roșu de hârtie Am încă inimioara de argint
Pe care tu mi-ai dăruit-o mie Din start. Iar trandafirul la sfârșit.

Te-a așteptat o noapte. E firesc S-alergi la el. Aleargă ca săgeata. Cântarea mea de iarnă-o s-o sfârșesc Doar pentru tine. E aproape gata.

am vorbit cu tine ieri în timpul lungii mele plimbări
am vorbit cu tine, iubito¹

Oglinzile din lift

Tata purta mustață, dar nu și tatăl lui sau frații lui
mai-mai c-aș vrea și eu

În noile hoteluri

Adesea lumina din lifturi este atât de chioară încât
oglinzile sunt inutile (Ca aici)

Nu vreau să mă duc nicăieri Am fost pe Acropole
(1959)

Am stat pe pietrele antice și m-am fotografiat cu o femeie (1970)

Care mi-a amărât viața De atunci până azi (2008)

Să mor în condiții rezonabile E în mare cam tot ce mai sper
Dar iată-mă pe drum Departe de orice condiții rezonabile

Există o femeie care-mi place E tânără și frumoasă și

bună și nu poate să cânte Dar vrea să fie cântăreață

O vreme am păstrat o fotografie cu ea în picioare
Ascunsă în laptopul meu Dar mi-am spus:

Nu mai pot face asta și (ezitând) am glisat-o în micul
coș de gunoi Pe care nu l-am golit după aia destul de mult
timp

În liftul

Hotelului Malmaison Manchester Trebuie să-mi pun
ochelarii de citit ia să găsesc butonul pentru etajul meu

Coridoarele sunt violet Iluminate de spoturi Un hip-
hop greu de bași *Dammmnează* generația Din difuzoare
ascunse Mijești ochii să-ți poți găsi ușa

(Deplasarea completă Transport și cazare Ofertată
acum

Ca o riscantă aventură erotică)

Nu sunt eu în măsură să spun Cine poate/nu poate să
cânte Dumnezeu știe că propriile mele calificări

Nu au fost excelente A fost o chestiune de Noroc
Cum e totdeauna succesul Punct

(O persoană absolut adorabilă Pe care nu trebuie s-o
prezint Cuiva de la Sony)

Ascultă colibriul

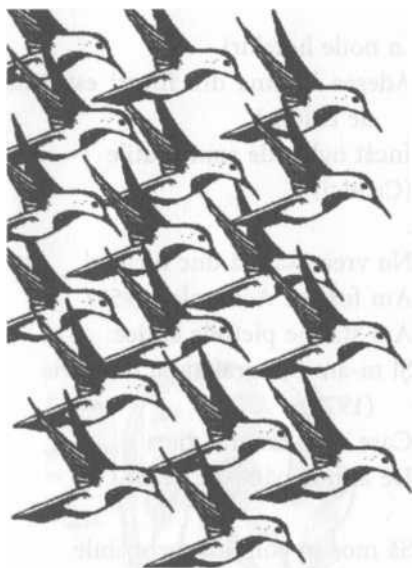
Ascultă colibriul cu aripi cristaline Ascultă colibriul
Nu m-asculta pe mine.

Pe fluture ascultă-l Viața-i trei zile ține Pe fluture
ascultă-l Nu m-asculta pe mine.

Ascultă polițistul Citind în buletine Ascultă polițistul
Nu m-asculta pe mine.

Ascultă-ți suveranul cord și fă-l să se închine Ascultă-
ți suveranul cord Nu m-asculta pe mine.

Ascultă mintea Domnului Ce e, dar se abține Ascultă
mintea Domnului Nu m-asculta pe mine.

Cred c-am să te acuz

Cred c-am să te acuz de moartea mea dar eu nu te cunosc îndeajuns de bine altfel am fi acum soț și soție

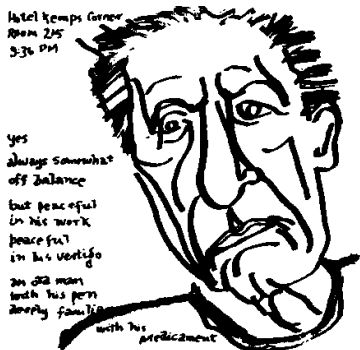
Pentru bucuria deplină (și îți promit așa ceva există) nu e destul să citești printre rânduri Asta-i o joacă de copii iar nouă nu ne prea plac copiii

Într-o zi vei lua cartea asta ca pentru prima oară și îți vei spune: nu știu cum tipul ăsta a scăpat

Vers după vers se ridică din osânda mea - ce tupeu, o să spui ce tupeu de căcat și întărită de indiferența ta față de-această temă ca să nu mai vorbim de toată problema trecutului

O să-ți amintești ce bună-ai fost cu mine ce bun am fost cu tine

Și stând într-un loc cu vedere panoramică de pildă o fereastră sau o stâncă o să cunoști bucuria deplină

Hote/ Kemp's Corner Camera 215 9: 36 PM

da mereu într-un fel de dezechilibru dar plin de pace
când lucrează plin de pace în toiul vertijului său un om
bătrân și condeiuul său profund familiar cu osânda sa

Chitara azi s-a ridicat

Chitara mi-a sărit în brațe drept să-mi cânte-un
cântec spaniol pe piept - un ritm pe care mândri dansatori
să strige tare și să bată din picior, să strige contra
cruntului destin ce ne îndoaie sub cununi de spini: boli,
bătrânețe, paranoia-n cap de care personal nu pot să scap

Cariera mea

Atât de puțin de spus Atât de urgent

acum avem nevoie de mai mult timp e tot ce vrem să facem

12/2/03

N-am făcut vreun rău la nimeni n-am putut să plătesc rata și mi-am lăsat gagică-n drum n-am putut să plătesc rata și mi-am lăsat gagică-n drum n-am făcut vreun rău la nimeni da' pot să încep acum nu vreau nici să aprind mașini nici să-ncep să sparg ferești nu vreau nici să-ți ard mașina nici să-ncep să sparg ferești e dreptul tău să ai avere da' tu chiar nu te oprești navighezi pe-oceanul lumii în iaht personalizat navighezi pe-oceanul lumii în iaht personalizat da-n ocean plutesc gunoaie nu ai spor la traversat n-am făcut vreun rău la nimeni sunt corect și patriot n-am făcut vreun rău la nimeni sunt corect și patriot n-am făcut vreun rău la nimeni da' dacă vrei ți-arăt că pot

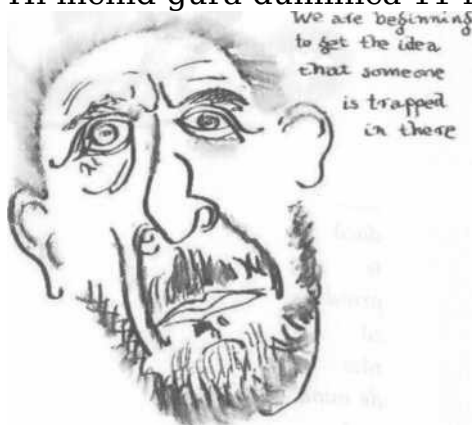

dacă te prind că râzi de mine o să te frec pe față
CU

zăpadă

Și o să

Hi închid gura duminică 11 ianuarie 2004

Un om ca oricare cu problemele lui

Un om ca oricare cu problemele lui

Nu se poate să nu-l fi văzut

Prin unele locuri prin care umblați

Nu se prăbușește

Nu-i nevoie să fiți drăguți cu el
Știe de unde să-și facă rost de băutură
Poate fi singur

Un om ca oricare cu problemele lui începem să
pricepem că cineva e prizonier acolo

Beam de stingeam beam de stingeam, din slujbă-afar
m-au dat trăiam parcă degeaba erau toate, dar te-ai oprit,
spre mine-ai traversat podețu-mi de răspunsuri dărâmate.

ce s-a întâmplat apoi nu mai țin minte căci te țineam
la mare depărtare, dar strâns într-ale sexului veșminte mi-
a fost săltat blestemul din spinare.

și pe o singură suflare înălțată - ce nici nu vine, nici
nu pleacă, iată - D-ne, prietenia-ți doar mi-e dată ce n-am
gândit să o cunosc vreodată.

sub mâna mea remediile tale și degetele tale-n părul
meu nășteam pe buze sărutări-petale ce pretutindeni se
sfârșeau mereu.

păcatele mărturisite ni-s ni-s toate strategiile iertate
căci legea se va odihni stă scris până ce legea se va scrie-n
carte.

nu pentru toate câte le-am ratat nici pentru cele
însușite toate te-ai oprit tu și-apoi ai traversat podețul de
răspunsuri dărâmate.

chiar dacă mila nu deosebește și n-am venit aici să
suferim plângem deschis, c-așa e omenește și-n plânsul
nostru noi ne întâlnim.

Și-acum e unu și-acum doi și crește Dezastrul până
când întreg se-ntrupă. Și cerem ajutor, e omenește -
'Naintea adevărului și după.

Pierise Orice-Ndreptățoare Rază și Tot învățătorul
care Minte - Nu-i Adevăr în Tot Ce Avansează - Nu-i
Adevăr în Moarte și Morminte.

Noaptea Mi-a Dat Poruncă Mai Târziu să intru-n
Coasta Ei Imediat și Cum Adam Evei I-a Fost să fiu Până
Cei Doi să se fi Separat.

remediile ei sub mâna mea și degetele ei în păr la
mine - gurile foamei se vor bucura - inconștiente până-n

adâncime.

nu pot aici o mână ridica conturul frumuseții să-l trasez, dar frumusețea se va bucura de-orice contururi s-o eliberez.

și vântul abraziv desprins din zid, imponderabil și cotidian – ne taie pe când buzele-ți divid pe amândoi ne taie median.

pierise orice rază-ndreptătoare și orișice indiciu generos era cartea iubirii-nșelătoare ce o citeam – se termina frumos.

Nu-s Puncte de Vedere Acum (Sau Tac) – Și Nu-i Acum Nici Altul (Tu sau Eu) – Ne răsfirăm la Nuferii Pe Lac – Ne răsfirăm și Ne-încăm Mereu.

Tu îmi ești limbă și privire clară, îmi ești venire și îmi ești plecare. Lasă-ți matrozul, O, D-ne, să moară să poată fi oceanu-acesta mare.

Și-atunci când sunt extrem de-nfometat Ea – mi i-a această limbă de la mine Mă ține-aici unde stă foamea-n pat Până pe lume lumea însăși vine.

Legat aici pe veșnicie zac – Nu ne putem mișca pân' la final Ne încăm ca nuferii pe lac Din nicăieri spre punctul lui central.

Trecând prin coridorul clandestin la graniță-am ajuns și am scăpat și c-o fi fost noroc, c-a fost destin – Acasă totu-n ordine-am lăsat.

Nu-s puncte de vedere-acum (sau tac) – Și nu-i acum nici altul (tu sau eu) – Ne răsfirăm ca nuferii pe lac – Ne răsfirăm și neîncăm mereu.

Și deghizat în cel mai pașnic om Am reușit s-ajung la frontieră Deși dorința fiecă atom Al inimii mi-l pârjolea severă.

Duminică, 7 martie 2004

era protejată de raze de lumină

Ikkyu

Ikkyu nu este călugăr, nici cine știe ce poet, iar în pat, dă și fuge.

I-ar trebui o sută de ani de America și un duș îndelung doar ca să nu-și iasă din mână.

adevărata ta natură asta ai

Zburând deasupra Islandei deasupra orașului Reykjavík, golful unde W.H. Auden s-a dus să descopere fondul tuturor cântecelor noastre, unde chiar eu am fost primit de Primar și de Președinte (965 de kilometri pe oră 9.144 de metri altitudine 963 de kilometri pe oră numărul casei în care locuiam pe Belmont Avenue) unde eu, un om de mână a doua oricum ai lua-o, am fost onorat de cei mai nobili și cei mai frumoși oameni ai Occidentului servit cu homar și băuturi tari și nu mi-a păsat nicio clipă de ochi dar ochii chelneriței erau atât de alarmant de mov încât am căzut într-o transă și am mâncat crustaceul oprit

Dumnezeu își vrea cântecul

A sunat Vanessa tocmai de la Toronto.

A spus că pot conta pe ea în caz c-ajung vreodată la strâmtoare.

După ce am închis telefonul am cântat la fluierul de lemn cu șase găuri pe care mi l-a dăruit când ne-am despărțit.

Am descifrat digitația și am cântat mai bine ca oricând.

Mi-au dat lacrimile când am auzit muzica și când mi-am amintit de frumusețea ei extraordinară pe care nimeni nu o putea evita și pentru că ea spusese că s-a pierdut un cântec iar eu fusesem angajat

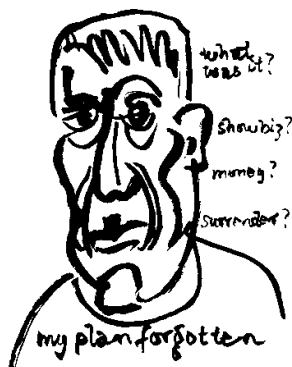
privește privește pe drumul pustiu

Tot ce știe

Tot ce știe e că s-a mai întâmplat - în acest moment, în următorul moment, în ultimul moment. Secvența se repetă pentru a doua oară, poate pentru a treia.

Da, a treia.

Își amintește cum și-a amintit.

Hydra, august 1999

la ce mă gândeam?

showbiz?

bani?

eliberare de sine? mi-am uitat planul

Dac-aș lua o pastilă

Dac-aș lua o pastilă M-aș simți mult mai tare Ți-aș
scrie-un poem Ce-ar suna a scrisoare

Aș ucide-un nasol I-aș tăia o ureche Ți-aș trimite-o-
ntr-un plic Cu o urare străveche

Încerc să-i pun capăt Bietei mele cariere cu o albă
țigară Și-o cortină de bere

Te-am rugat insistent să vii pârf la mine Ce amarnic
te-nșeli Mi-era singur mai bine încerc să-i pun capăt Bietei
mele cariere cu puțin adevăr Aici când se cere *jocul*

femeilor masacre în aer

Hotel

Kemps Corner Camera 215

13/2/03

A PLECAT

Îmi plăceau și chipul tău, și podoaba-ți capilară și
tricourile tale și ținutele de seară Cât despre lume, slujbă
și răzbele să te iubesc mai mult, m-am lepădat de ele

Și ai plecat și-acuma ești plecată De parcă nici nu ai
fi fost vreodată Cea care inima mi-a frânt ca s-o repare
Cine-a plecat, cine pe cine minte oare

Ah îmi plăceau toanele tale și

Cum mă amenințau în orice zi

Mă stăpâneai cu trupul tău deși, e drept.

Nu i-aș fi dat atâți hormoni după aspect

Și ai plecat și-acuma ești plecată De parcă nici nu ai
fi fost vreodată Regină-albastră, tu, liliachie Floare Cine-a
plecat, cine pe cine minte oare

Îmi plăceau și chipul tău, și podoaba-ți capilară și
tricourile tale, și ținutele de seară Cât despre lume, slujbă
și răzbele să te iubesc mai mult, m-am lepădat de ele

Și ai plecat și-acuma ești plecată De parcă nici nu ai
fi fost vreodată Cea care când muream mi-a fost reanimare
Cine-a plecat, cine pe cine minte oare ah, de n-ar fi plecat
sâmbătă 1: 40 am 27 decembrie 2003

ezitând oarecum să mă implic
Eram doar eu
Eram doar eu când am jurat că ne va ține
Eram doar eu Sau eram și cu tine
Ispite
Au fost multe Nu puține
Eram doar eu Sau eram și cu tine
Eram doar eu când mintea
A vrut să se dezbine
Eram doar eu Sau eram și cu tine
Știam ce-i de făcut când moartea vine știam bine
Eram doar eu Sau eram și cu tine
Ai de-așteptat Dacă aștepți cu mine Sfadă
Ai de-așteptat ia în final
Viața și moartea de acord să cadă
13 ianuarie 2004

Vino și vezi vino și vezi vor spune ei tu nu m-ai cunoscut vor spune ei nu m-ai iubit vor spune ei n-ai însetat dup-al meu gust vor spune c-am mințit în legătură cu-ntâlnirea noastră-n tinerețe când mi-am ridicat poala veșmântului și mi-am lăsat forma să strălucească prin faldurile unei zile cumplite.

40 de ani am rătăcit prin pustiul tău o clipă din frumusețea ta și 40 de ani de răsuflare tăiată ca s-o răscumpere

40 de ani de căință

40 de ani de dezamăgire somn care nu aduce odihnă

mângâiere care nu aduce pace excitație iară temei erecție
fără înălțime superficialitatea excitației din cauză că nu
erai tu și o mână pe gură să mă facă să tac o ingenioasă
istovire să mă decupleze un nod în gât o lovitură în creier
o dulce distragere să omoare apetitul o doză de zahăr să
omoare apetitul și apoi te-am uitat timp de 40 de ani când
am construit case pentru femei trimise de tine să-mi
amintească vezi cum te-am dezamăgit ceea ce nu
înseamnă că nu s-a întâmplat niciodată a început și s-a
răsuflat înc-o dată prea obosit să te iubesc sau să te caut în
suferință și am uitat cumva să-ți mulțumesc pentru ce am
simțit cu o clipă în urmă când m-ai atras cu Dumnezeu știe
ce promisiuni făcute la beție

Mulțumesc pentru dans

Mulțumesc pentru dans Mi-a plăcut, m-a durut, a fost
bun Mulțumesc pentru dans - pentru toate Un doi trei un*
doi trei un

Tu porți o roză-n păr după ureche

Și dezgoliți ți-s umerii pereche

E-un costum

Dar eu sunt credincios

Dă volumul mai cu viață

Toarnă vinul în pahare

Și rămâi la suprafață

Suprafața-i cea mai tare

Nu-i nevoie să mergem mai jos

Mulțumesc pentru dans Ne-am căsătorit am aflat Un
doi trei un* doi trei un.

Mulțumesc pentru dans

Iar pruncu-ți din pântec, ne spun.

A fost fată aproape sau aproape băiat

Și n-am ce mai face acu Decât să mă-ntreb ești și tu
 la fel de sătulă ca mine să pleci
 Uniți într-un spirit
 Și la șolduri sudați
 Uniți în panică
 Și întrebându-ne mirați
 Dac-am ajuns la vreo-nțelegere
 Organică
 Mulțumesc pentru dans Mi-a plăcut, m-a durut, a fost
 bun Mulțumesc pentru dans - pentru toate Un doi trei un*
 doi trei un
 A fost bun, am fost primii din turmă
 Și rapid, am fost cei de pe urmă
 La coadă la
 Templul Plăcerii
 Dar verdele-a fost așa verde
 Și albastrul albastru în sine
 Eu eram așa eu
 Și tu, ah, atât de ca tine
 Ușoară a fost criza
 Ca briza
 Mulțumesc pentru dans Mi-a plăcut, m-a durut, a fost
 bun Mulțumesc pentru dans - pentru toate
 Un doi trei un* doi trei un
 Stradă
 Ți-eram pe-atunci bețivul favorit S'te fac să râzi
 metodic reușeam Apoi norocul ne-a cam părăsit și-acest
 noroc era cam tot ce-aveam în uniformă-atunci te-ai
 îmbrăcat să te-nrolezi - era Război Civil Am vrut să lupt și
 eu dar toți mi-au dat De înțeles că-s element ostil
 Să bem pentru când termini cu armata și ochii noștri
 or să se revadă Voi sta aici la colț până ești gata Aici la colț
 unde a fost o stradă
 Și m-ai lăsat aici să spăl vesela și cu copilu' mic în
 scăldătoare iar tu cu partizanii umbli lela cu camuflaj
 identic la culoare.
 Asta ne face într-un fel egali

Dar eu aş vrea să merg în marş cu tine
O figurantă undeva-n fundal
Sub steagul apărat de carabine
Să bem pentru când termini cu armata şi ochii noştri
or să se revadă Voi sta aici la colţ până eşti gata Aici la colţ
unde a fost o stradă

Am plâns azi-dimineaţă în neştire De dorul tău şi voi
mai fi plângând Dar n-am luat suferinţa în primire Deci nu-
ntreba te rog anume când

Hu ştiu că porţi prin nopţile de smoală o raniţă în
spate, o povară

Zic unii cum că raniţa e goală Dar asta nu înseamnă
că-i uşoară

Să bem pentru când termini cu armata şi ochii noştri
or să se revadă Voi sta aici la colţ până eşti gata Aici la colţ
unde a fost o stradă

Septembrie va fi de-acu nainte Mulţi ani la rând hăt
până-n viitor şi fiecare inimă cuminte va merge-n ritmul
strict al tobei lor

Şi văd Cultur-Fantoma cum apare Purtând la mână
număr tatuat şi salutând concluzii viitoare Pe care noi cu
toţii le-am ratat

Să bem pentru când termini cu armata şi ochii noştri
or să se revadă Voi sta aici la colţ până eşti gata Aici la colţ
unde a fost o stradă

MĂ ROG PENTRU CURAJ

Mă rog pentru curaj la bătrâneţe să pot şi frigului şi
bolii Da bineţe

Mă rog pentru curaj în noaptea mea să port povara
să nu fie grea

Mă rog pentru curaj Atunci când vine Durerea şi se
caţăără pe mine

Mă rog pentru curaj la la final să văd în moarte Un
prieten ideal

TEXTE

Alertă de calamitate

Alertă de calamitate

Arde parfum în ambient
Frumosul e omniprezent
Cad schije; cad soldați pe spate
Se-apropie. O simți concretă îți spune Nu. Apoi
repetă

Ți tai buza-n lama fustei ei plisate
Alertă de calamitate
Scene cu ea venind neclar
Se nasc, trăiesc și-apoi dispar
Vrei să le-ncetinești, dar nu se poate
I-o noapte ca de obicei
Blocată-n goliciunea ei
Te-atingi provocator
Ce vanitate
Alertă de calamitate

Astfel de nopți știi cum încep cu inima-nnodată-n
piept Oricum te-ntorci durerea te străbate Arde parfum în
ambient Frumosul e omniprezent Cad schije; cad soldați pe
spate Alertă de calamitate.

Încalcă reguli și-ți arată
Nu vei fi crunt ca ea vreodată
N-o convertești cu biblice citate
E mai înaltă ca un bloc încerci să nu te uiți deloc
Dar tot ce vrei sunt locuri rezervate
Alertă de calamitate

Seara în care mă dau cu Bombay
Mirosind flaconul gol de Royal Musk după o
fotografie făcută de Bianca

Cea din urmă ușă

N-avem unde să mai mergem și cuvintele-s deșarte
Glasul n-o să mi-l auzi Decât foarte de departe sunt acum
prea obosită să mă nasc iar din cenușă Ne spunem la
revedere Azi la cea din urmă ușă

Când sunt singură-n sfârșit Ai să te întorci, firește.

S-a mai întâmplat deja Amintire se numește

Trebuie să mă întorc La-nceput neapărat Atunci când
eram femeie și când tu erai bărbat Dacă vii acum cu mine
N-o mai iau de la-nceput Noi ne-am construit o casă Dar
tavanul i-a căzut

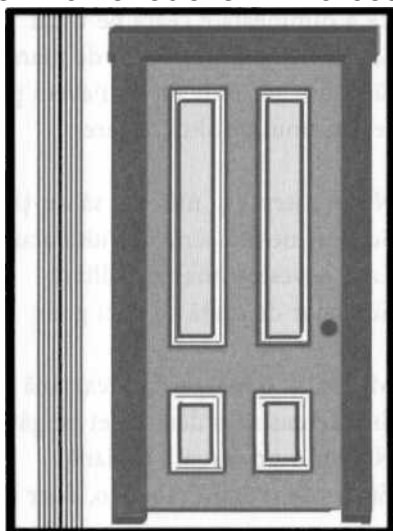
Când sunt singură-n sfârșit Ai să te întorci, firește.

S-a mai întâmplat deja Amintire se numește

Nici nu știu de un să-ncep Dacă plec și tu rămâi Da-
nceputu-i partea două Despărțirea vine-ntâi.

Sunt acum prea obosită să mă nasc iar din cenușă Ne

spunem la revedere Azi la cea din urmă ușă

Golden Gate

Privesc spre San Francisco-napoi cu ochi mijiți Port
rochia albastră chinezească o galbenă tunică cu umeri
vătuiți Sobranie fumez, să-mi amintească

La 4 dimineața e ceață pe uscat și toți ne amintim
acum de mare și câteva secunde nu mai avem păcat Iertați
unul de altul fiecare

Nu m-aștepta și nici rău să nu-ți pară Scrisori ne-am
scris dar uită-acum de ele Lasă povestea noastră solitară
Sirenelor de ceață cu voci grele

Mai luăm o margarita mexicană și la fereastră-o dăm
încet pe gât Nu vor o profesoară indiană Ei vor doar San
Francisco, doar atât

Conducem către casă grijuliu

Pe drumuri ce plutesc și-s voalate

Golden Gate încă-i auriu încă-i grozav

Nimeni nu-i beat

Perfecte-s toate

Lumea semiperfectă în serile când se-ntâmpla să vină
îi turnam ceaiul, îi găteam o cină Avea pe-atunci ani
treizeci numărați Făcuse bani, trăise cu bărbați

Dădeam și luam la schimb ce-i necesar Culcați sub

voalul alb anti-țânțar și nefăcând vreun calcul pe hârtie
Trăisem într-un an cât într-o mie

Lumini au ars Luna s-a scurs în jos Pe dealul lustruit
Târgul lăptos

Aeriană, vapoasă, luminată Dezvăluindu-ne pe
amândoi deodată în spațiul ce fundamental reflectă Iubirea
intensivă, interzisă.

Indirectă

Și unde lumea e semiperfectă

Privighetoarea

Lângă pădure m-am mutat S-ascult cântarea ta și
ghiersu-ți dulce minunat Iubirea mă-mbăta

Privighetoare, bun rămas, Demult eu te-am găsit Azi
nu mai ai dulceață-n glas Pădurea te-a-nghițit

Aud l-apus de soare Chemarea ta ferece Rămâi,
privighetoare, în tufa-ți de ilice.

Privighetoare, bun rămas Trăit-am la un loc Deși mai
cânți cu-același glas Eu nu te-aud deloc.

Nimeni după tine

M-au luat la dans bărbat după bărbat și am luptat
într-un război cumplit și unui munte inima mi-am dat Dar
de iubit vreodată n-am iubit când mă ignori am gânduri
alarmante Mi-e inima străpunsă de-un cuțit Mi-a dăruit
Tuxedo diamante Dar de iubit vreodată n-am iubit

Drumul pe care merg nu se mai curmă De când mă
știu străbat locuri străine Ești primul meu iubit și cel din
urmă și nu va mai fi nimeni după tine

Am tot schimbat pe drum multe orașe Los Angeles,
Paris, mereu, mereu Am fost codașă și am fost fruntașă și
viața mea e toată un clișeu când tu m-atingi carnea mi se-
nfioară și te doresc deodată înmiit Am fost de Kāma Sūtra
profesoară Dar de iubit vreodată n-am iubit

Drumul pe care merg nu se mai curmă De când mă
știu străbat locuri străine Ești primul meu iubit și cel din
urmă și nu va mai fi nimeni după tine

Viața, credeam, știu cu ce se mănâncă Dar știu acum
cât trebuie s-achit Prin lume am umblat și umblu încă Dar

de iubit vreodată n-am iubit

N-AM MAI AJUNS SĂ TE IUBESC

E noapte și parcare e pustie

Și-a dat sfârșitul semnul de neon

E întuneric ca într-o cutie

De-aici la St. Jovite, ca-ntr-un donjon.

Ar merita această noapte o amendă Pentru viteză: i-un delict și basta Aveam să-ți spun atâtea pe agendă Dar s-a închis deja la ora asta.

N-am mai ajuns să mă iubesc cu tine Așa cum auzit-am că se poate când sunt deosebiri și nu puține Dar inima e una peste toate

Vin amintiri însă de-abia emit

De parcă bateria-i descărcată

E ca și cum de-abia m-ai părăsit

Deși s-a întâmplat demult, odată.

Încep să pună scaune pe masă

Să ia de pe tejghea pahare, cești

N-am mai ajuns să-ți spun cât de frumoasă

S-apuc să-ți spun cât de frumoasă ești

N-am mai ajuns să mă iubesc cu tine Așa cum auzit-am că se poate când sunt deosebiri, și nu puține Dar inima e una peste toate

Cred c-am ratat cum oare nu se știe Marcajul EXIT de pe-acest tronson E întuneric ca într-o cutie De-aici la St. Jovite, ca-ntr-un donjon.

Ceața

Așa cum ceața n-o să lase semne Pe dealul verde și întunecat Nici trupul meu nu o să lase semne Pe trupul tău acum și niciodat

Când vulturul și vântul se-ntâlnesc Ce mai rămâne oare de păstrat?

Și trupurile noastre se-ntâlnesc. Se răsucesc și-apoi adorm în pat.

Cum multe nopți continuă să fie când stelele și luna-s ca și moarte și *tu* și *eu* continuă să fie când unul a plecat și-i dus departe

Dement să te iubesc

A trebuit s-ajung dement să te iubesc în iad să mă cobor a trebuit în turn pedeapsa să mi-o ispășesc să mai renunț acu-s prea obosit.

A trebuit s-ajung dement să te iubesc Tu n-ai fost cea pe care pasămite Prin chinul-souvenir s-o urmăresc cu cozile și bluza răvășite

Pornesc spre autostradă uneori Eu sunt bătrân, oglinzile-s severe Demența are locuri să cobori Mult mai adânci decât la revedere

A trebuit s-ajung dement să te iubesc să las să cadă totul la pământ să fiu ca cei pe care îi detest să nu mai fiu nimic din cel ce sunt

Am obosit s-aleg mereu dorința Am fost salvat de-a mea epuizare Deschisă-i cușca ce-a dictat credința Dar nimeni nu încearcă să se care

Pornesc spre autostradă uneori Eu sunt bătrân, oglinzile-s severe Demența are locuri să cobori Mult mai adânci decât la revedere

Mulțumesc pentru dans

Mulțumesc pentru dans îmi pare rău că ești epuizat Dar seara a-nceput de-abia acum Mulțumesc pentru dans încearcă să pari inspirat Un doi trei un* doi trei un

Mi-am pus o roză-n păr după ureche și dezgoliți mi-s umerii pereche Costumul ăsta-l port de-o viață, dar

Dă volumul mai cu viață Toarnă vinul în pahare și rămâi la suprafață Suprafața-i cea mai tare Mai jos să

mergem nu e necesar

Mulțumesc pentru dans
Ne-am căsătorit am aflat
Un* doi trei un* doi trei un

Mulțumesc pentru dans
Iar pruncu-ți din pântec, ne spun.

A fost fată aproape sau aproape băiat

Și n-am ce mai face acu Decât să mă-ntreb dacă și tu
Ești la fel de sătul ca și mine la fel de decent Uniți în spirit
suntem și la șolduri sudați în panică uniți și ne-ntrebăm
mirați Dac-am ajuns la vreun fel De acord permanent

A fost bine-am fost prima din turmă și rapid, am fost
cea de pe urmă la coadă la Templul Plăcerii Dar verdele-a
fost așa verde și albastrul albastru în sine Eu am fost așa
eu și tu, ah, atât de ca tine Ușoară a fost criza la briza

Mulțumesc pentru dans Mi-a plăcut, m-a durut.

A fost bun

Mulțumesc pentru dans - pentru toate

Un doi trei un* doi trei un

Idei mai vechi

MĂ DUC ACASĂ

Îmi place să vorbesc cu Leonard

El e vânător, păstor și bard

E-un puturos bastard, cazat într-un costum.

Cazat într-un costum

Altminteri tot ce-i zic eu spune chiar dacă nu îi prea
convine Fiindcă nu are libertate de la mine să refuze în
vorba lui e-nțelepciune De sfânt, de om cu viziune Deși el
știe foarte bine că nu-i decât produsul unui tub Mă duc
acasă Fără greutate Mă duc acasă Cândva mâine poate Mă
duc acasă Unde e mai bine la aici Mă duc acasă Liber de
povară Mă duc acasă Prin cortin-afară

Mă duc acasă Fără de costume Ce-mi sunt mici

Ar vrea să scrie-un cântec Un imn pentru iertare și
căință Un manual cum să trăiești înfrânt Un strigăt mai
presus de suferință Un sacrificiu al întoarcerii-n ființă Nu
ți-am cerut așa ceva, băiete *ne ducem acasă nu mai stăm
mult aici*

Vreau să-l asigur doar că n-are Nicio povară în
spinare Nu-i trebuie vreo viziune și are doar permisiune să
facă prompt ce-i cer să SPUN - iadică ce l-am pus eu să
repete

Mă duc acasă Fără greutate Mă duc acasă Cândva
mâine poate Mă duc acasă Unde e mai bine la aici

Mă duc acasă Liber de povară Mă duc acasă Prin

cortin-afară Mă duc acasă Fără de costume Ce-mi sunt
mici îmi place să vorbesc cu Leonard El e vânător, păstor și
bard E-un puturos bastard Cazat într-un costum

Amin

Spune-mi din nou când de la râu mă-ntorc și nu-mi
mai e sete-așa tare Spune-mi din nou suntem singuri te-
ascult Așa concentrat că mă doare

ascult concentrat

Spune-mi din nou

Când mintea mi-este trează

Spune-mi din nou

Când pot să văd prin groază

Spune-mi din nou

Spune-mi din nou frază cu frază

Spune-mi atunci că vrei să vin

Amin

Spune-mi din nou

Când victimele cântă

Și Remușcări revin în pieptul meu

Spune-mi din nou

Că știi ce mă frământă

Dar răzbunarea-i a lui Dumnezeu

Spune-mi din nou

Când mintea mi-este trează

Spune-mi din nou

Când pot să văd prin groază

Spune-mi din nou

Spune-mi din nou frază cu frază

Spune-mi atunci câți aparțin

Amin

Amin

Amin

Amin
Spune-mi din nou
Când ziua-i ispășită
Iar noaptea-i interzisă unanim încearcă iar
Când îngerii se-agită
Și zgreadă la ușă să-i primim
Spune-mi din nou
Când mintea mi-este trează
Spune-mi din nou
Când pot să văd prin groază
Spune-mi din nou
Spune-mi din nou frază cu frază
Spune-mi atunci că vrei să te alin
Amin
Amin
Amin
Amin
Spune-mi din nou
Când măcelarul urii în sângele de miel s-a fost spălat
Spune-mi din nou
Când tot restul culturii
Prin Ochiul Taberei va trece concentrat
Spune-mi din nou
Când mintea mi-este trează
Spune-mi din nou
Când pot să văd prin groază
Spune-mi din nou
Spune-mi din nou frază cu frază
Spune-mi atunci câți aparțin
Amin
Amin
Amin
Amin
Arată-mi unde
Arată-mi unde
Vrei să meargă robul tău
Arată-mi unde

Am uitat și nu știu, zău.
 Arată-mi unde
 Căci mi-e capul tot mai greu
 Arată-mi unde
 Vrei să meargă robul tău
 Ajută-mi
 Să-mping lespede de tot *Ajută-mi*
 S-o mut singur eu nu pot *Arată-mi unde* Carne
 cuvântul s-au făcut *Arată-mi unde* Suferința a-nceput
 N-a fost ușor
 Dar ce-am putut am mântuit Câte-un foton.
 Puls, unde ce emit Dar erau lanțuri și rapid m-am
 cumințit Lanțuri erau
 Deci ca un rob eu te-am iubit
 Arată-mi unde
 Vrei să meargă robul tău
 Arată-mi unde
 Am uitat și nu știu, zău...

În așteptarea ordinelor înconjurat de simboluri ale
 trecutului
 25/12/03

M-am molipsit de beznă Am băut din cana ta M-am
molipsit de beznă Am băut din cana ta Am zis: E
molipsitoare?

Tu ai zis doar: Taci și bea

N-am niciun viitor Mai am de trăit nițel Al meu
prezent nu-i excelent Am doar treburi fel de fel Speram să
păstrez trecutul Dar a dat bezna și-n el

Era cazul să m-aștept Era-n ochii tăi mereu Erai jună
era vară Am vrut să plonjez și eu N-a fost greu să te câștig
Dar bezna mi-a fost trofeu

De fumat eu nu fumez Dacă beau alcool mi-e rău De
iubit n-am prea iubit Dar ăsta-i domeniul tău Hei, să știi că
nu-mi lipsește De absolut nimic n-am chef, zic zău îmi
plăceau mult curcubeul Peisajele marine Primul ceas al
dimineții Ce-mi părea că proaspăt vine Dar m-am molipsit
de beznă și-am luat-o mai rău ca tine

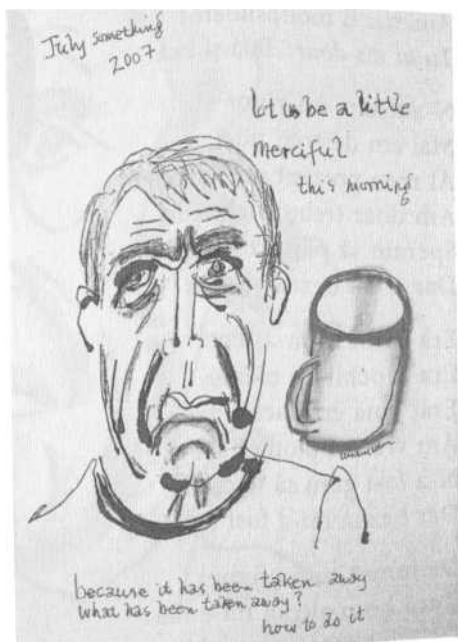
M-am molipsit de beznă Am băut din cana ta M-am
molipsit de beznă Am băut din cana ta Am zis: E
molipsitoare?

tu ai zis doar: Taci și bea

Oricum

E păcat și nu se face Cum te porți cu mine-acu știu că
nu mă ierți și pace însă iartă-mă oricum *hai să avem un pic
de milă în această dimineață pentru că ne-a fost luată ce
ne-a fost luată? cum se face oare*

nu știucât iulie 2007

E urât acest sfârșit

Ba ai pus chiar și o placă:

Tu nicicând nu m-ai iubit Hai iubește-mă chiar dacă

Iubito astă noapte te-am visat o rochie purtai pe
jumătate să mă urăști e, știu, justificat Urăște mai puțin
dacă se poate

Știu că nu merit iertare Nu te mai întorci la mine Da-
ntrebarea moarte n-are Vrei să te gândești mai bine?

Sunt jegos și dezbrăcat și mai și transpir acum și
fiecare-i vinovat Oricum

Iubita mea îndură-te de mine M-am spovedit la tine
de păcate Deși să mă urăști mi se cuvine Urăște mai puțin
dacă se poate

E păcat și nu se fac știu că nu mă ierți și pace E urât
acest sfârșit Tu nicicând nu m-ai iubit

Iubito astă noapte te-am visat să mă urăști e, știu,
justificat sunt jegos și dezbrăcat și fiecare-i vinovat Oricum

Iubita mea îndură-te de mine

Dement să te iubesc

A trebuit s-ajung dement să te iubesc în iad să mă cobor a trebuit în turn pedeapsa să mi-o ispășesc Demenței să mă rog să-mi dea cu flit

A trebuit s-ajung dement să te iubesc Tu n-ai fost cea pe care pasămite Prin chinul-souvenir s-o urmăresc cu cozile și bluza răvășite *după o fotografie le făcută de marea artistă a stărilor Bianca Nixdorf Hotel Kemps Corner 2003*

The mirror in my room
after a photo taken by the
great painter of mood Bianca
Nixdorf Hotel Kemps Corner
2003

oglindea din camera mea

Pornesc spre autostradă uneori Eu sunt bătrân,
oglinzile-s severe Demența are locuri să cobori Mult mai
adânci decât la revedere

A trebuit s-ajung dement să te iubesc să las să cadă
totul la pământ să fiu ca cei pe care îi detest să nu mai fiu
nimic din cel ce sunt

Am obosit s-aleg mereu dorința Am fost salvat de-a
mea epuizare Deschisă-i cușca ce-a dictat credința Dar
nimeni nu încercă să se care

Pornesc spre autostradă uneori Eu sunt bătrân,
oglinzile-s severe Demența are locuri să cobori Mult mai
adânci decât la revedere

A trebuit s-ajung dement să te iubesc TU n-ai fost cea
pe care pasămite Prin chinul-souvenir s-o urmăresc cu
cozile și bluza răvășite

Vino vindecare *hai să strângem crâmpete ce-i pierdut
și dus haihui - minciuna din tot ce-i sfânt lumina din tot ce
nu-i*

*Montreal ți-l destramă spre dreapta și spre stânga -
întreg - pe mijide ți-l destramă și puțin înțeleg*

Altar și pentru Nume

O ramură ce i-a fost dat să spere să poarte-un mugur
fără a se frânge o tu speranță care în artere Tânjești să
mai purifici acest sânge

Fie ca psalmul ăsta de iertare să se audă-n ceruri din
văzduh o vino vindecare, vindecare.

Precum în mădular așa și-n duh

Fie ca psalmul ăsta de iertare să se audă-n ceruri din
văzduh o vino vindecare, vindecare.

Precum în mădular așa și-n duh

Banjo

Privirea mea atentă urmărește Ceva ce-mi spune
foarte multe – iată Un banjo deteriorat plutește Săltând pe
marea neagră poluată

Cum a ajuns acolo nu se știe Poate l-a luat vreun val
l-a luat vreun vânt De pe vreun umăr unde-a fost să fie Sau
poate l-o fi scos din vreun mormânt

*va trebui să mă cobor din nou la mare singuratică
mare și cerul*

Știu draga mea că vine după mine Oriunde merg,
oriunde-ar fi să fiu E datoria lui să mă termine iar datoria
mea este să știu

Privirea mea atentă urmărește Ceva ce-mi spune
foarte multe - iată Un banjo deteriorat plutește Săltând pe
marea neagră poluată

Cântec de leagăn

Șșș, dragostea mea, taci Ziua ne părăsește iar vântul
prin copaci Trecând în limbi vorbește

De ai inima zdrobită Nu e lucru de mirare De e
noaptea nesfârșită Iată-un cântec la culcare

Șoricelul a păpat Brânza iar pisica - pește Acum s-au
înamorat Fiecare-n limbi vorbește

De ai inima zdrobită Nu e lucru de mirare De e
noaptea nesfârșită Iată-un cântec la culcare

Șșș, dragostea mea, taci o nouă zi sosește iar vântul
prin copaci cu ei în limbi vorbește

De ai inima zdrobită Nu e lucru de mirare De e
noaptea nesfârșită Iată-un cântec la culcare

Zone separate

Ne regăsim în zone separate De-o linie ce n-am trasat-o noi Priviți de sus să fim unul se poate Dar jos, unde trăim noi, suntem doi

De partea mea îi chem pe cei smeriți iar tu Cuvântul chemi de partea ta Eu strig izbânda celor obidiți Tu strigi că nimeni nu te-ar asculta

Tu spui și eu spun că legi se impun Dar sincer nu-mi prea place tonul tău Vrei să fii staroste la cum fac dragoste Dar eu vreau să mă lași în pace, zău

Luna atrage soarele împinge și uite-așa oceanul traversează Pe mări sfințite-un oaspe vag trimite Celor ce s-au pierdut pe drum o rază

Tu spui și eu spun că legi se impun Dar sincer nu-mi prea place tonul tău Vrei să fii staroste la cum fac dragoste Dar eu vreau să mă lași în pace, zău

E foamete pe dealuri și în văi și tot așa o ține de ani grei Eu spun că ajunge, că nu mai, că stăi, Tu spui că ba da fiindcă vrei

Tu spui și eu spun că legi se impun Dar sincer nu-mi prea place tonul tău Vrei să fii staroste la cum fac dragoste Dar eu vreau să mă lași în pace, zău

Vrei să trăiești acolo unde doare Eu vreau să plec din urbe de nebun

Haide iubito dă-mi o sărutare și nu mai scrie-acolo tot ce spun

Tu spui și eu spun că legi se impun Dar sincer nu-mi prea place tonul tău Vrei să fii staroste la cum fac dragoste Dar eu vreau să mă lași în pace, zău

Tu spui și eu spun că legi se impun Dar sincer nu-mi prea place tonul tău Vrei să fii staroste la cum fac dragoste Dar eu vreau să mă lași în pace, zău

Probleme populare

Lent

Eu voi cânta din ce în ce mai lent Nu mi-a plăcut viteza niciodată Tu vrei s-ajungi unde te duci urgent Eu vreau s-ajung doar după ce se găță

Nu fiindcă-s moș și n-am antrenament Nici pentru c-am trăit cum am trăit De când mă știu îmi place să fiu lent
Mama zicea mereu că-s mocăit îmi leg încet șiretul la pantof
De alergat nu vreau s-alerg deloc o să ajung când oi ajunge, of Nu-mi trebuie-un pistol să facă poc

Nu fiindcă-s moș și n-am antrenament Nici pentru că în mine moartea plânge De când mă știu îmi place să fiu lent
De când mă știu e lent la mine-n sânge

De când mă știu îmi place să fiu lent Nu mi-a plăcut viteza niciodată Tu vrei săfii-n mișcare permanent Mie îmi place treaba de durată

Nu fiindcă-s moș și n-am antrenament Nici pentru că probabil am murit De când mă știu îmi place să fiu lent
Mama zicea mereu că-s mocăit

Te miști ca o bătaie de aripă Te răsucești în unghiuri ascuțite Dă-mi voie să-mi trag sufletul o clipă Nu te grăbi nu-i noaptea pe sfârșite îmi place timpul graba s-o refuze
Pe când el zboară eu voi adăsta

Un weekend să petrec la tin pe buze o viață-ntreagă în privirea ta

De când mă știu îmi place să fiu lent Nu mi-a plăcut viteza niciodată Tu vrei săfii-n mișcare permanent Mie îmi place treaba de durată

Nu fiindcă-s moș și n-am antrenament Nici pentru c-am trăit cum am trăit De când mă știu îmi place să fiu lent
Mama zicea mereu că-s mocăit

Eu voi cânta din ce în ce mai lent Nu mi-a plăcut viteza niciodată Tu vrei s-ajungi unde te duci urgent Eu vreau s-ajung doar după ce se găta

Deci draga mea te rog nu mă reține Ești așteptată în oraș urgent și dacă-ntreabă cineva de mine Tu să le spui că-ncerc să fiu mai lent

5/1/03

am ajuns în sfârșit

Aproape ca un blues

Am văzut oameni cum de foame mor Violuri am văzut, asasinate Sate ardeau în foc mistuitor și încerca să scape cine poate Nu mă puteam uita în ochii lor Doar îmi lăsam privirea-n jos confuz Era acid era îngrozitor *Era... era aproape ca un blues*

Să mor câte puțin sunt nevoit cu orice gând mortal ce mi-l ascult și când am terminat tot de gândit va trebui să mor... să mor mai mult Există-n jur tortură, crime-n masă și cronici proaste ce mă fac ursuz Război, copii ce-au dispărut de-acasă *Doamne, e... e-aproape ca un blues*

Și inima-n congelator mi-o-ndes să nu văd putregaiul pătrunzând îmi zice tatăl meu că sunt ales Dar mama mea

îmi zice că nici gând Povestea lor despre țigani, evrei îmi mai răsună încă în auz M-a fascinat, era-n ea tot ce vrei
Era... era aproape ca un blues

Nu este Dumnezeu în Paradis și nu este nici Iadul dedesubt Este exact așa precum a zis Un profesor de tot ce-i de știut Dar mi s-a oferit și o ieșire la păcătos nu pot să o refuz și e aproape ca o mântuire *Este... este aproape ca un blues*

Samson la New Orleans

Că ești mereu de partea mea ziceai Ziceai că-mi ești prieten absolut Orașul mă întreb chiar îl iubeai Sau când ai zis așa te-ai prefăcut

Că viața lui secretă îți e dragă Ziceai și-ascunsă-i autonomie că el decât America întreagă Este mai bun - așa mi-ai spus tu mie

Ziceai așa ceva cum s-a întâmplat Ziceai cum poate-așa ceva să fie Dezonorata rămășiță a intrat Pe podul cucerit de anarhie

Iar noi ce ne rugam pentru ndurare Din fundul gropii ca dintr-un sicriu Eram mă-ntreb așa nevrednici oare încât să fim respinși de către Fiu?

Aduceți fiecare criminal să vină toți cei din oraș la mine Duceți-mă acum lângă portal și voi preface templul în ruine

E regele blajin monumental Coroana-nsângerată-i vine bine Duceți-mă acum lângă portal și voi preface templul în ruine

Ziceai așa ceva cum s-a întâmplat Ziceai cum poate-așa ceva să fie Din ceruri lanțul mi s-a dezlegat și-i liberă sălbatica stihie.

S-ar mai putea și alt răspuns să fie Ce adevăr la fel de mult conține Eu unu-s orb de moarte și mânie

Și asta nu e locul pentru tine

La Hollywood e undeva un pat și o femeie undeva-n vitrine îți dau de veste când s-a terminat și voi preface templul în ruine

14 octombrie 2007 duminică 7: 30 am nu mai sunt dispus să spun adevărul să spun adevărul puterii?
mai degrabă le spun adevărul celor fără putere
Stradă

Ți-eram pe-atunci bețivul favorit S'te fac să râzi
metodic reușeam Apoi norocul ne-a cam părăsit și-acest
noroc era cam tot ce-aveam

În uniformă-atunci te-ai îmbrăcat să te-nrolezi - era
Război Civil Ce bine arătai nu mi-a păsat De partea cui
ești, cui îi ești ostil

Și nu mi-a fost deloc așa ușor când te-ai pornit și ai
plecat de-acasă Dar țin povestea pentru viitor și ți-o voi
spune într-o zi ploioasă

Eu știu că porți prin nopțile de smoală o raniță în
spate, o povară Zic unii cum că ranița e goală Dar asta nu
înseamnă că-i ușoară

Și m-ai lăsat aici să spăl vesela și cu copilu' mic în
scaldătoare iar tu cu partizanii umbli lela cu camuflaj
identic la culoare.

Mereu ai spus că noi suntem egali Deci lasă-mă să

merg în marș cu tine o figurantă undeva-n fundal Sub
steagul apărat de carabine

Nu mă mai ignora ca altă dată Am fost amici prieteni
de țigară Uită povestea aia răsuflată Despre trădare
despre răzbunare

Privesc Cultur-Fantoma cum apare Purtând pe mână
număr tatuat

Și salutând concluzii viitoare Pe care noi cu toții le-
am ratat

Am plâns azi-dimineață în neștire De dorul tău și voi
mai fi plângând Dar n-am luat suferința în primire Deci nu-
ntreba te rog anume când

Poate vor fi și vin și trandafiri

Te-am iubit vreodată

Te-am iubit vreodată Mi-ai fost necesară Ne-am
certat vreodată Așa, într-o doară

Te-am lăsat vreodată Aș fi fost în stare Mai stai
aplecătă Peste masa mare

Te-am iubit vreodată Mi-ai fost necesară Ne-am
certat vreodată Așa, într-o doară

Te-am lăsat vreodată Aș fi fost în stare Mai stai
aplecătă Peste masa mare

S-a sfârșit vreodată E istorie

Ploaia tot se-arată în noiembrie

Lămâii-s în floare Migdalii sunt iască Am fost eu cel
care Veșnic să iubească

S-a sfârșit vreodată E istorie

Ploaia tot se-arată în noiembrie

Lămâii-s în floare Migdalii sunt iască

bucătăria Montreal iulie 2007

Primăvară Vară Iarnă nefirească

Te-am iubit vreodată Mai contează oare Ne-am certat
vreodată Nu-i o întrebare

Te-am lăsat vreodată Aș fi fost în stare Mai stai
aplecată Peste masa mare

Te-am iubit vreodată Mi-ai fost necesară Ne-am
certat vreodată Așa, într-o doară

Te-am lăsat vreodată Aș fi fost în stare Mai stai
aplecată Peste masa mare

Vai vai vai

Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc și te-am iubit de-
ndată cum erai Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc și te-
am iubit de-ndată cum erai Te-am strâns puțin la piept
puțin de tot Vai vai vai vai vai vai vai vai

Te-am însoțit la gară mai apoi și nu te-am întrebat de
ce plecai Te-am însoțit la gară mai apoi și nu te-am
întrebat de ce plecai Te-am strâns puțin la piept puțin de
tot Vai vai vai vai vai vai vai vai

Băieții toți cu mâna îți fac semn ia să te uiți dar tu
nici gând să stai Băieții toți cu mâna îți fac semn ia să te
uiți dar tu nici gând să stai Te-am strâns puțin la piept
puțin de tot Vai vai vai vai vai vai vai vai

Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc și te-am iubit de-
ndată cum erai Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc și te-
am iubit de-ndată cum erai Te-am strâns puțin la piept
puțin de tot Vai vai vai vai vai vai vai vai

Războiul s-a sfârșit și-a fost pierdut Tratatul în final a

fost semnat Eu unul n-am fost prins am dispărut Am traversat cordonul și-am scăpat

Nu, n-am fost prins eu unul în război Dar să mă prindă mulți au încercat Trăiesc ca toată lumea printre voi sunt însă foarte bine deghizat.

A trebuit să plec, să merg nainte și să îmi las în urmă viața toată și am săpat vreo câteva morminte Dar n-o să le găsiți voi niciodată.

Astăzi povestea în întreaga lume cu fapte și minciună se narează Odată am avut și eu un nume Dar asta nu contează, nu contează.

Nu contează Nu contează. Se pierde un război Tratatul se semnează

Există adevăr care trăiește și adevăruri care decedează Dar nu știu cine le deosebește Așa că nu contează, nu contează

Victoria pe care-ați dobândit-o A fost completă și - ca să dureze - Au fost unii din voi ce s-au gândit, o, Că-i o idee bună să păstreze

Un inventar complet, organizat Al vieții noastre mici și mărginite

O noapte cumplită bântuită de dragele fantome ale iubitelor mele favorite toate dar absolut toate îndemânatic și insistente la culme

23 ianuarie 2003

O noapte groaznică bântuită de dragele fantome ale iubitelor mele favorite toate dar absolut toate

îndemânatice și insistente la culme în intenția lor de a mă convinge

Cu hainele pe care le-am purtat cu linguri, furculițe și cuțite

Cu jocurile noastre de noroc Jucate în campanii de soldați cu cântecele ce le-aveam în stoc cu pietrele tăiate de-ai mei frați

Cu legea noastră ce aduce pace în orișice cămin pentru că știe că a conduce e ce soțul face și-a comanda ce face o soție

Și multe alte asemănătoare Expresii inventate să admire Dulcea indiferență, cea pe care Unii o vor numi pe scurt Iubire

Și-apoi indiferența Cea de Sus - Numită Soartă de către mulțime Însă la noi ea are Nume-n plus Mai intime și toate sinonime

Nume adânci ca puțurile-n mine Nume ce Adevărul îl îngână Aceste Nume-s sânge pentru mine iar pentru voi nu sunt decât țărână

Nu-i necesar ca ce spun eu, firește, Să supraviețuiască-n mintea trează Există adevăr care trăiește și adevăruri care decedează

Nu contează Nu contează Duc viața care Mă urmează Există adevăr care trăiește și adevăruri care decedează

Dar nu știu cine le deosebește Așa că nu contează, nu contează

Iar să ucid nu am putut la fel Cum voi ucideți în acest măcel Nici să urăsc ca voi nu am putut Am încercat Însă m-am dat bătut

Mi-ai fost ca cel din urmă trădător Mă rog, sau cel puțin ai încercat Te dai acum și tu de partea lor A celor ce dispreț ți-au provocat

Asta a fost inima ta curată Un roi de muște negre ce se-adună Asta a fost chiar gura ta odată Acest castron ce plin e de minciună

Le ești azi slugă credincioasă - hei! Și asta nu-i deloc

surprinzător. Se poate spune că ești neam cu ei că ai ajuns și tu de teapa lor

Nu contează Nu contează cu fapte și minciuni
Povestea se narează sunteți lumii stăpâni Deci nu contează

Nu contează Nu contează Duc viața care Mă urmează
Trăiesc această viață-n lung și-n lat Trăiesc această
viață-n mod plenar Prin timpul adunat strat după strat în
straturi ce nu poți să le seperi

Femeia mea-i aici precum a fost Copiii mei aici sunt,
înapoi Mormintele le sunt la adăpost De furia fantomelor
ca voi

Eu unde rădăcini Forează Duc viața care Mă urmează
Născut în lanțuri în lanțuri m-am născut încătușat
Dar fost-am scos afară din Egipt De o povară fost-am
priponit însă povara asta mi s-a luat O Doamne nu mai pot,
nu mai suport Păstra acest secret, această taină E
binecuvântat Numele-n veci în veci Numele fie lăudat

Scăpând cu fuga m-am refugiat Pe țărmul Mării Mări
a Suferinței M-au hăituit din urmă călăreții unui regim
necruțător, închis Dar apele s-au despărțit în față și
sufletu-mi cu pasul a trecut Ieșind și din robia egipteană
Ieșind și de la Faraon din vis

Cuvânt ce mai presus ești de Cuvinte Măsură mai
presus de-orice Măsură E binecuvântat Numele-n veci în
veci să fie binecuvântat Numele ce pe inimă mi-e scris Cu
Litere de foc arzând mereu Asta e tot ce știu, nu știu mai
mult Restul nu-l pot citi, nu l-am aflat

Trândav am fost la suflet auzind că s-ar putea ca de
folos să-ți fiu Deși îndeaproape te-am urmat Viața mi-a fost
aceeași pe pământ însă odată mi-ai dezvăluit Anume locul
unde-ai fost străpuns în fiecă atom din trupul tău Frânt
este Numele acela, frânt

Pe cale eram singur-singurel Mă deruta complet
Iubirea ta

Și toți învățătorii îmi spuneau

Că-s singur vinovat de nu-nțeleg Dar în Strânsoarea
neînduplecată Ce-a izvorât din Nălucirea Cărnii Un dulce
nor ce neștiință poartă Mi-a revelat Numele Tău întreg

Cuvânt ce mai presus ești de Cuvinte Măsură mai
presus de-orice Măsură E binecuvântat Numele-n veci în
veci să fie binecuvântat Numele ce pe inimă mi-e scris Cu
Litere de foc arzând mereu Asta e tot ce știu, nu știu mai
mult Restul nu-l pot citi, nu l-am aflat

Am auzit că sufletu-și ia zborul în camerele propriului
alean și că licoarea-amară se-ndulcește în cupa rotunjită
de ciocan Dar ale nopții Scări ce se-ntindeau între pământ
și cer căzute-s toate Acum doar întunericul rămâne Spre a
ridica la cer acel Alean

MĂ FACI SĂ CÂNT

Mă faci să cânt

Deși aud vești de rahat

Mă faci să cânt

Singurul cântec ce mi-e dat

Mă faci să cânt

De când e râul mort în profund

Să mă gândesc

Unde cu tine să m-ascund
Mă faci să cânt
Deși lumea-i pe moarte
Să mă gândesc
C-aș merge mai departe
Mă faci să cânt
Deși văd piaza rea
Mă faci să cânt
Un imn: A-le-lu-ia
Mă faci să cânt
Ca un ocnaș în pușcărie
Mă faci să cânt
De parc-aștept o amnistie
Să îmi doresc
Iubire de durată
Și să gândesc
Ca cei de altă dată
Mai beznă vrei
Mai beznă vrei
Tu împărți cărțile oare
Atunci eu nu-s jucător
Tu dai lumii vindecare
Eu sunt frânt, șchiop de-un picior
Dacă slava e a ta
Cu rușinea sunt dator
Mai beznă vrei
Ucidem flacăra - e-ușor

Glorificat sanctificat Fii acum și-n viitor Dezonorat
crucificat în omul muritor Un milion de lumânări Ard dar

nu-s de ajutor Mai beznă vrei Ucidem flacăra - e-ușor

Hineni Hineni

Sunt gata, Domnul meu

E-o iubită în poveste Textul e neschimbător Un cântec trist de leagăn este Un paradox răspunzător Dă-i scris totul în Scriptură Nu-i un moft de scriitor Mai beznă vrei Ucidem flacăra - e-ușor

Prizonierii-s puși la zid Țintă gardienilor M-am luptat cu ceva demoni Dar erau de rang minor Nu știam că mi-e permis să vatăm și să omor Mai beznă vrei

Hineni Hineni

Sunt gata, Domnul meu

Glorificat sanctificat Fii acum și-n viitor Dezonorat crucificat în omul muritor Un milion de lumânări Ard pentr-un ne-implinit amor Mai beznă vrei Ucidem flacăra - e-ușor

Tu împărți cărțile oare

Atunci eu nu-s jucător

Tu dai lumii vindecare

Eu sunt frânt, șchiop de-un picior

Dacă slava e a ta

Cu rușinea sunt dator

Mai beznă vrei

Ucidem flacăra - e-ușor

Hineni Hineni

Sunt gata, Domnul meu

everything will
come back
in the wrong light
completely
misunderstood
and I will be seen
as the man
I devoted much of
my life
to not being
2/4/03

totul se va întoarce într-o lumină falsă și va fi înțeles

complet pe dos și voi fi perceput ca omul care și-a dedicat
o bună parte din viață stării de a nu fi

4/2/03

Tratat

Cum schimbi apa în vin te văd mereu și vinu-n apă
cum îl schimbi de tot la masa ta stau nopțile și eu să mă
îmbăt cu tine-ncerc - nu pot.

Aș vrea să-nchei cu tine un tratat Acest deal sterp nu-
mi pasă cine-l ia sunt furios și obosit neîncetat Aș vrea să-
nchei tratatul Aș vrea să-nchei tratatul între iubirea ta și-a
mea neapărat

Dansează lumea-n stradă - Jubileu Scăpăm de jugul
dragostei cel greu Regret că te-am redus la un clișeu Doar
unul e real - și ăla-s eu.

N-am spus o vorbă de când ai plecat Ce nu ar spune-
o orice mincinos E postul incredibil de bruiat sprijin mi-ai
fost - solid și sănătos Antenă tu mi-ai fost

Ogoare strigă tare - Jubileu Scăpăm de jugul
dragostei cel greu Regret că te-am redus la un clișeu Doar
unul e real - și ăla-s eu.

Aud că șarpele-i acum șocat să fie el de solzi s-a
lepădat Dar când te naști din nou exfoliat Otrava-ți întră-n
fiecare strat

Aș vrea să-nchei cu tine un tratat Acest deal sterp nu-
mi pasă cine-l ia sunt furios și obosit neîncetat Aș vrea să-
nchei tratatul

Aș vrea să-nchei tratatul între iubirea ta și-a mea
neapărat

Aș vrea să-nchei cu tine un tratat

Apă și vin - acum s-au terminat

Din inimi frânte-n bipolari ne-am transformat

Aș vrea să-nchei tratatul

Aș vrea să-nchei tratatul între iubirea ta și-a mea
neapărat

Ți-o SPUN PE-A DREAPTĂ

Știam că nu se face-așa ceva N-aveam nici cea mai
mică îndoială Muream să mă întorc la casa mea Tu debutai

în viața socială

Am zis atunci mai bine-mi văd de drum Dar tu ai zis
nimic nu ne zorește și mi-ai zâmbit deodată ca și cum Aș fi
fost tânăr. M-am topit, firește

Secretele-ți mi s-au dezvăluit Parfumul tău nebun mă
invada Pierdutul meu striga găsit, găsit să nu-ul meu se
transforma-n să dea

Dar hai acum pe-a dreaptă să ți-o spun când de la
tine am plecat agale Am vrut la diavol să devin imun Dar și
pe înger l-am împins din cale

Să-mi dea o cupă inimii, propun Pentru redarea
libertății tale Dorind la diavol să devin imun Eu și pe înger
l-am împins din cale

Acum zilele-mi duc în acest templu Unde programu-i
bine stabilit Căci sunt bătrân și viața mi-o contemplan Dar
punctul de vedere-i diferit

Am înfruntat ispita ca oricine Dar să o-nving nu mă
interesează Pentru un om ca mine nu e bine Ispita să o văd
cum capotează

Secretele-ți mi s-au dezvăluit Parfumul tău nebun mă
invada

Pierdutul meu striga găsit, găsit să nu-ul meu se

transforma-n să dea

Dar hai acum pe-a dreaptă să ți-o spun când de la tine am plecat agale Am vrut la diavol să devin imun Dar și pe înger l-am împins din cale

Să-mi dea o cupă inimii, propun Pentru redarea libertății tale Dorind la diavol să devin imun Eu și pe înger l-am împins din cale ispita halourilor a rezistat

MĂ RIDIC DE LA MASĂ

Aici ridic de la masa de joc Gata - de-acum nu mai sunt jucător Eu personal nu îi cunosc deloc Pe cei pozați la tine în decor și dacă eu vreodată te-am iubit Găsesc că e complet revoltător Dacă cumva vreodată te-am iubit Dacă ți-am fost de nume știutor

Fii liniștită n-am să te reclam Nu-ți trebuie-avocat, judecător să te predai nu trebuie că n-am să te ochesc cu arma prin vizor De o iubită nu mai am nevoie Fiara din mine nu mai are spor De o iubită nu mai am nevoie Deci suflă-n flama ce mai arde chior

Nu-s dispăruți pe lista mea, amin Nu-i recompensă pentru nvingător Puțin câte puțin câte puțin Secționăm cordonul conector și risipim comoara pentru care Iubirea nu mai are credito știu că o simți și tu cum reapare - Dulceața ce dă viață tuturor

Pentru c-am devenit ce-am devenit Nu-mi trebuie-un motiv convingător Am niște scuze, mi le-am pregătit Da-s obosite, vai de capul lor Nu am nevoie să fiu absolvit Pe cîn să mai privesc acuzator *Aici ridic de la masa de joc Gata - de-acum nu mai sunt jucător*

De n-aș avea iubirea ta

De nu ar mai da soarele lumină De-ar fi o noapte
veșnică să vină De n-ai putea simți Nimic din tot ce-ți place
*Așa mi s-ar părea l-ar fi și lumea mea De n-aș avea iubirea
ta să o îmbrace*

De ar cădea din cer stelele toate și vântu-amar și
rece care-ar bate întreaga lume brusc o ar ingurgita Așa
mi s-ar părea l-ar fi și viața mea De n-aș vedea când ridic
vălul Fața ta

De n-ar mai fi în pomi frunză și floare
De n-ar mai fi nici strop de apă-n mare
De ar rămâne toate în zori de zi opace
Așa mi s-ar părea
C-ar fi și viața mea
De n-aș avea iubirea ta
Să o îmbrace
De nu ar mai da soarele lumină
De-ar fi o noapte veșnică să vină
De nu ai mai simți
Nimic din tot ce-ți place
De n-ar mai fi decât nisip în mare
De-ar fi cioplită-n piatră orice floare
Iar cel rănit de tine
Bine nu s-ar mai face
Așa mi s-ar părea
C-ar fi și viața mea
De n-aș avea iubirea ta

Să o îmbrace
N-am mult bagaj
N-am mult bagaj Au revoir iubita mea Demult, miraj
Azi prăbușită stea

E cam târziu Mă-nchid pe dinafară la bar, unde
cântam la focu la chitară

Sunt doar un individ care în fine A renunțat la mine și
la tine Dar nu sunt singur Mai cunosc vreo doi Ce n-au
bagaj Cum nu aveam nici noi.

Deci noapte bună Prăbușită stea la totdeauna Ai
dreptatea ta

Cu bluesul ai De-asemenea dreptate la mod de trai
Mai dur e decât toate

Sunt un ratat Un visător, vezi bine, N-am mai visat cu
mine și cu tine Dar nu sunt singur Mai cunosc vreo doi Ce
n-au bagaj Cum nu aveam nici noi.

aici e al sfârșitului sfârșit!

N-am mult bagaj Au revoir iubita mea Demult, miraj
Azi prăbușită stea

E cam târziu Mă-nchid pe dinafară la bar, unde
cântam la focu la chitară

Sunt doar un individ care în fine A renunțat la mine și
la tine Dar nu sunt singur Mai cunosc vreo doi Ce n-au
bagaj Cum nu aveam nici noi.

Dar dacă drumul mă va duce

Iar la tine

Va trebui să uit

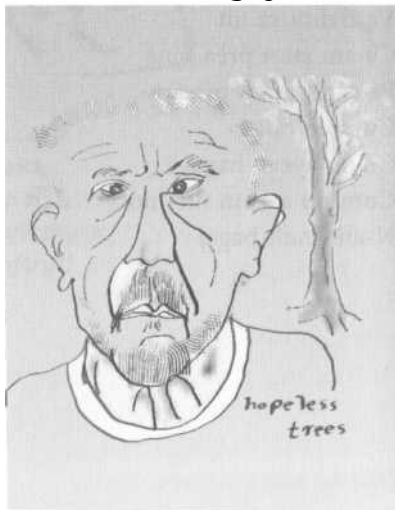
Ce am știut prea bine

Pe când eram prieten

Cu vreo doi

Ce nu aveau bagaj

Cum nu aveam nici noi
N-am mult bagaj

copaci fără speranță

PĂREA MAI BUNĂ CALEA LUI

Părea mai bună calea lui să fie întâia oară când l-am auzit Dar ora e acum mult prea târzie să-ntorc obrazul când am fost lovit

Părea că este însuși adevărul Părea, părea mai bună calea lui Părea că este însuși adevărul Dar nu e adevărul - astăzi nu-i

Mă-ntreb ce o fi vrut să dea de știre Mă-ntreb ce-o vrea să spună mai departe la început vorbea despre iubire Dar după aia a vorbit de moarte

Mai bine-ar fi de limba mi-aș înfrânge Mai bine-ar fi să mă așez la loc și să ridic paharul plin de sânge să-ncerc drept mulțumită să mă rog

MÂNĂ!

Mână printre vechi ruine de Altar, Malluri prospere
Mână printre vechi istorii din Facere și Cădere Mână pe lângă Palate din sol putred apărând *An cu an Lună cu lună Zi cu zi*

Și gând cu gând

Mână-ți inima pe lângă Adevăruri de mai ieri Gen înțelepciunea Căii, Bunătatea-n care speri Mână-ți inima

pe lângă ce femeii plăteai pe rând *An cu an Lună cu lună Zi cu zi*

Și gând cu gând

Mână prin durerea care mai reală-i decât tine Care-a spart Modelul cosmic și orbit-a pe Oricine fie Dumnezeu sau nu, nu vreau acolo prea curând *An cu an Lună cu lună Zi cu zi*

Și gând cu gând încă șoptesc pietre rănite și plâng tociți munții semeți

Cum a murit el sfințind oameni, noi să murim scăzând din preț

Și să spunem Mea Culpa de-o mai veți fi reținând

An cu an

Lună cu lună

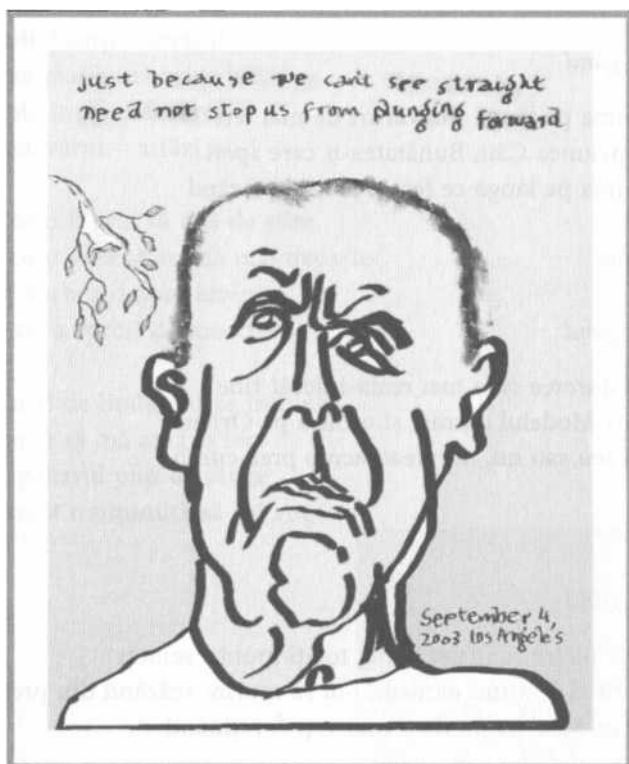
Zi cu zi

Și gând cu gând

Mână, inimă sărmană, deși să ți-o cer n-am drept.

Spre cel ce nu a fost vrednic vreodată de-a fi adept și știe c-a fost la ocnă și va fi-mpușcat curând *An cu an Lună cu lună Zi cu zi*

Și gând cu gând

faptul că nu putem vedea limpede n-ar trebui să ne împiedice să ne aruncăm cu capul înainte 4 septembrie 2003, Los Angeles

LEONARD ȘI PETER >

Peter Dale Scott (n. 1929), poet, fost profesor la University of California, Berkeley. Este fiul poetului canadian F.R. Scott, cu care Cohen a studiat la McGill University. Scott i-a trimis lui Cohen un exemplar cu autograf al celui mai recent volum de poezii al său, *Walking on Darkness* (*Mergând pe întuneric*). Redăm mai jos, prin bunăvoința lui Scott, schimbul de e-mailuri care a urmat. SMS-ul final ne-a fost pus la dispoziție de către Rebecca de Mornay.

Leonard (din albumul *You Want It Darker* [*Mai beznă vrei*] 21 septembrie 2016):

Mai beznă vrei / Ucidem flacăra - e-ușor...

Peter (dedicație pe volumul *Walking on Darkness*, 1

octombrie 2016):

De vrei cumva-ntuneric și penumbră Aceasta nu-i o carte pentru tine Nu mi-a plăcut nicicând lumina sumbră și Dumnezeu, cred, zice c-așa-i bine

Leonard (3 octombrie 2016):

dar cine-a zis penumbra c-o vreau „eu”? cine a zis că „euw și „tu”-s totuna? în portul tău ai fost salvat de dumnezeu ucisa-n larg cu milioanele furtuna tu și cu dumnezeu sunteți amici și știi acum ce vrea el de la viață zdrobit și-nsângerat e Iov aici ce s-a-ntâlnit cu el față în față există-n cer o voce tunătoare ușor neauzită pe pământ cei ce-o aud o pot urî dar pare că îi urmează fiecă cuvânt de niciodată nu ai fost chemat ca peste morți să te așezi pe vine fii fericit că neauzul ți-a fost dat în loc de plăgi mai rele pentru tine el e cel ce va fi adus penumbra cel ce luminii-i va rosti să fie așa cum este scris la el în tora ce nu-i fu dat lui leonard s-o scrie

Peter (4 octombrie 2016):

Dar cine-a zis c-aș fi amic cu El Noi nu ne-am întâlnit față în față N-am apucat să îl zăresc de fel și sper să nici n-apuc cât sunt în viață

Noi ce în porturi am crescut pe lume în timp ce alții ars-au în război Am ales liberi care voce-anume să facă ceea ce azi suntem noi.

Leonard (4 octombrie 2016)

M-am distrat de minune.

Rămâneți cu bine, dragii mei prieteni.

Cu multă dragoste.

Eliezer

Leonard (6 noiembrie 2016, 3 p.m., ca răspuns la o fotografie cu Peter și Sophia de Mornay-o Neal):

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema².

SELECȚII DIN CARNETE

acele vremuri sunt demult totul a fost cu multă vreme-n urmă când eu aveam o slujbă cumsecade și Annie

2 Evanghelia după Matei, 5:9 (n. tr.).

îmi spunea iubitul meu

Nu vreau să întâmpin lumina dimineții cu o noapte ca asta în inima sufletul meu fie-vă milă de acele umbre care se-ndrăgostesc de alte umbre într-o îmbrățișare ca de clește Te vei trezi că te aruncă viața la pieptul unui om ce se ferește la un cumva să i se vadă fața

Nu vei ști cine ești prea lămurit Nici cine-i el nu vei fi lămurită Nimeni de-acolo nu a mai trăit o dragoste așa dezlănțuită

El nu-ți va sta acolo-n față clar Nu îți va sta nici în interior iar inima nu va avea hotar nici pielea ziduri spre exterior

Nu-ți stă acolo-n față clar nu-ți stă nici în interior Nu are inima hotar nici pielea zid exterior

Când suntem despărțiți și-i lună plină

Dorința mea pictează pe luna plină ace de ceasornic

Dacă citești acest mesaj la lumânare așa cum l-am scris eu dacă ești singură într-o cameră așa cum sunt eu vei ști că te iubesc draga și-ndepărtata mea soție

Dinozauri amorfi

Fără să știe cât de aspru-i judecăm pasc dinozaurii stele pe câmpiile nopții nu mai am energie să-mi fie milă

Te-am neglijat mult timp însă pe mine și mai mult m-am neglijat

Această noapte nu se va sfârși va veni dimineața s-o spele cu soare și tumult

Nu mai am energie să-mi fie milă Stelele sunt prea slabe pentru noaptea asta

Nu mai am energie să-mi fie milă de dinozaurii care pasc stele pe câmpiile nopții îmi iubeam prietenii stăteam de vorbă cu ei ore în șir și am început prin a-mi dori să fiu

frumos și am ajuns să urăsc frumusețea la alții

Ce-i drept un monstru nu-i totdeauna frumos și iată un glas pe care-l ascult de foarte mult timp zice: O D-zeul meu, te iubesc spune: Copile, te iubesc și eu pe tine

Miercuri, 17 mai 00

Îți mulțumesc că m-ai stimulat cu ura ta pentru sex și bărbați și cu săruturile tale de femeie beată care-mi dădeau senzația că cineva încearcă să-mi mănânce vocea crudă ca pe o stridie vie basmele tibetane cu cel ce sen- toarce într-un sac nou-nouț să-și termine prânzul tot timpul te-am dorit pân' la final pân' la finalul amarnic respirația ta ca o morgă carnea ta destrămată umorile tale secate scotoceam încă prin conversația ta plicticoasă în căutare de semne, aluzii că te gândești vreodată la mine cu dor și nu le găseam îți mulțumesc Heather îți mulțumesc că m-ai stimulat și după o vreme am renunțat să încerc să te mai satisfac voiam doar să ți-o trag indiferent de împrejurări respectul de sine, tandrețea măștile toate au fost sfâșiate a mai rămas doar o foame cu braț îți mulțumesc că m-ai stimulat doar cât să intru în tine doar cât să știu pentru o fracțiune de măsură că suntem împreună în lume îți mulțumesc, Preaiubito pentru că m-ai calmat și pentru că m-ai excitat îi mulțumesc nenumitului unu și le mulțumesc nenumiților mulți

Los Angeles

Vineri, 5[?] august 2000

Voiam să mă iubești aveam nevoie să mă iubești tu trebuia să te fac să mă iubești dar ce-nțelegeam eu prin asta sau cine nu pricep nici acu decât că eram singur și *existai doar tu*

9 a.m. Duminică, 7 august 2000

dacă nu au jucat jocul scorul de unde să-l știe nu te duce-n Gara Westmount nu trec trenuri, e pustie

Superexpres de Tokio Sau monorai Sau TGV

Ți-arată clar ce-i o călătorie

Dar nu te duce-n gara Westm t, nu Vechile trenuri nu va să mai vie

Ce mai povești știe tatăl tău

Vineri, 11 [?] august mi-am adus suferința la tine și ți-am promis că mâine mai vine când vii, ai zis, o pâine-n dar să porți sunt o victimă, Doamne, am zis n-am din ce să trăiesc, mai precis și-atunci mi-ai dat de lucru printre morți eu numai o citez: ea m-a iubit dar și-a văzut de drum sunt mult mai liniștit adio frumusețe dar nu mai sunt nici eu singur acum

El nu era înalt ca Humphrey Bogart nici scund ca Alan Ladd el nu era dar cântecele lui aveau să țină veșnic și câteva ținuseră deja așa fi putut fi eu asul de cupă dac-aș fi fost la față mai închis tot eu așa fi putut fi Prințul Păcii însă Iisus se-ntoarce, a promis Regina Frumuseții puteam fi dar trebuia să mă fi epilat puteam sta-n locul unde Moise-a stat dar fiind acolo el, l-a ocupat așa fi putut să fiu milionar dar banii viața mi-au distrus-o mie așa fi putut să fiu chiar eu Stăpânul [?] dar nu am vrut-o pe-a ta soție în copilărie visam că așa putea vorbi în numele suprem adunând multe inimi zdrobite (nobile)

În drumul spre acasă [?]

și am fost judecat de cei prostiți de propria lor suferință

Judecata era, Taci din gură, copile taci din gură în lumea bărbaților

O ce tăcere amară am păstrat în timp ce augur îi ardeau țărâna ți gănească [?]

și sârmele retezau (credincioasele} (văduve?} ecvestre și fiecare cuvânt sacru era răstălmăcit spre a sluji lăcomia și amuțirea minții

O ce tăcere amară, ce calm răspândeam în timp ce fiecare suflet (lege} se îneca sub fluxul de otravă și jalnicele spurcăciuni se ridicau acum să stăpânească și să controleze până și respirația sufletului dar judecata era mai departe

Taci din gură, Copile, ești prea slab (ești prea bogat}, ești prea tânăr și a apărut lumea asta, și bărbați ca mine și ca tine, la o vârstă de aur, cu aur în dinți, aur în gust, aur

în creier, și au apărut mari campioni ai tăcerii, misionari ai vidului, și cineva a spus, și cineva a spus, n-a mai rămas nimic, nimic nu mai urmează, fii uman într-o lume umană, fii calm, fii calm, și în inima mea uram această vastă tiranie a păcii. N-am putut auzi judecata și m-am îndrăgostit de oricine s-a îndrăgostit de mine

Cântece Simple toți cântă-mpreună și cineva spune cântă-ne „Born to Losea iar Hershorn ia chitara havaiană a flică-sii și toată lumea ascultă un buletin-de-știri-blues

Cântece simple toți cântă-mpreună Le uit imediat le las să plece Imnurile & rugăciunile celor singuri

Cam așa o să fie Stăm într-un bar din Geneva sau o fi Zürich oare nu-mi prea dau seama care Carolina, Carolina nu-mi prea dau seama care

Pod

E frumos locul ăsta

Unde mai pui că te și lasă să fumezi

Toată lumea fumează & bea la Geneva sau Zürich Carolina, Carolina crezi că vreodată o să mai fim împreună Așa cred câteodată Câteodată nu cred

Nu cred că-n noaptea asta cred că da' cred că nu Carolina, Carolina, la Zürich sau la Geneva

Nu cred că vom mai fi vreodată împreună

De data asta vreau să-mi dai chiar luna de pe cer o să pun curcubeul să facă un sprint să-mi livreze comoara acum - nu mâine, nu ieri Dacă plouă, să plouă cu ploaie de-argint vreau s-o ascult în brațele iubitei - nu vă mint orice alt loc este exclus. Vreau totul pentru mine vreau toată crucea-n morții ei, nu un fragment. Nu vreau numai un șut, mingea mi se cuvine iar de-i o piatră, vreau tot zidul ce-o susține.

Luați-mi mânușile Luați-mi casca luați-mi centura revolverul nu am nevoie de ele unde mă duc nu trebuie să mai vorbiți vă puteți odihni un răstimp Nu există cuvinte acolo unde mergeți

O tați ai mei v-am ascultat șoaptele în aer v-am auzit vorbind toată dimineața la miezul nopții v-am auzit

rugăciunea

Luați-mi cuțitul gloanțele de-argint luați femeia cea de lângă mine n-o pot lua cu mine, unde mă duc nu voi putea măcar să-i spun de ce toate acele inimi zdrobite & când începe n-o s-o poți opri

Iubito, nu pot vorbi (discuta} despre cele o sută de mii de întinericiuri care umblă prin lume insistând că sunt inima mea Pot discuta despre vreme nu cred că o să plouă-n viitor dar dacă mă întrebi cum o mai duc: Păi... binișor

Poți să spui că totul este scris dar eu nu pot citi textul atent Doar dragostea e cea ce mă distrage din moment în moment în moment

O zi așa de nouă să fi văzut nu știu verdele-așa de verde, albastrul - azuriu tot ce pierduseși doar te făcea mai viu

Am încercat să fac pe cineva fericit acum

Cu siguranță marea va să își deschidă buzele pentru văduva privind-o

Cu siguranță noaptea va să dea încă un cântec cu siguranță marea

Ne va întoarce înecații din înec cu siguranță văduva îi va mai da o șansă văduvei ce-a pândit corăbiile toate

Cu siguranță în lumina dimineții va fi lăsat bărbatul să se-ntoarcă iar lupul să revină la strălucirea lunii cu siguranță strălucirea lunii un alt chip va avea

E inima iubirii-nvăluită

& inima pe care travaliul o conține Nu poate nimeni deplasa țărâna Nimic nu poate în afar* de tine toate exemplele proaste ale unchilor și prietenilor mei dar n-am putut ține piept sau să strâmb sau măcar să îndrept nu știam nici măcar ce făcusem

Bobby și-a lăsat corpul într-un hotel din Hong Kong Nici nu ne-a spus măcar unde-l găsim

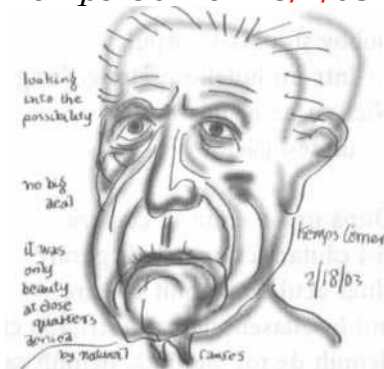
După un ac eram în căutare și-l căutam cu mare-nfrigurare chiar acul de demult cu care îmi însăilasem haina pestriță la culoare demult de tot pierdută, demult tare

Se fac ani mulți de când aștept după o climă ca aceasta după frigul atât de clar acum încât nimeni nici măcar nu mai vorbește de primăvară lată nava matinală iată și trenul de seară iată vine Marianne să-mi spună adio iar

Atena Inter> C. 30 iulie un vis de-acu vreo două nopți un dumnezeu feroce a năvălit prin ușă aproape c-a spart ușa era o șubredă clădire casa mea 17 sept. 2008

voi toți acei care v-ați prăbușit mai jos de orice mândrie al căror (vostru} buzunar e (burdușit} dar trăiți pe datorie *nu e mare lucru nu era decât frumusețe văzută de-aproape refuzată din motive obiective*

Kemps Corner 18/2/03

făcând o analiză a posibilității și sunteți morți față de-aceea cultură ce v-a ucis mândria (inima} pe furiș voi scotociți cu râvnă prin scriptură sperând că veți găsi un ascunziș

16 oct.

Era de spus atât de puțin Toate prorociile mele se adevereau eram bătrân

Terminasem ce-aveam de făcut și tu atunci ai început să te dezbraci pentru mine pe Skype

Și-a trebuit să mă gândesc din nou la viața mea de la-nceput

Era un hotel bun

Perdele groase duble sigilau camera în întuneric tot timpul zilei stăteam întins pe (în} pat în timpul liber și mă gândeam la ea (tine)

ca și cum aş medita țaș fi meditat)

Geneva, cabina de machiaj, 26 octombrie 2008

acum câteva nopți într-un vis îmi spuneai: „Să mergem împreună la plaja-nsorită”.

Credeam că asta-nseamnă

„Doar noi doi”.

dar s-a dovedit că erai cu un tânăr frumos pe nume Coran iar eu eram, cum spuneai, liber să „merg împreună” cu voi și asta a fost tot

Vis Brighton 28 [?] nov.

Cântă Tom Waits – îl aud

Sunt într-o sală de spectacol – am dat un concert în fața unui public numeros

Spectacolul meu a decurs bine – nu-l pot vedea – sunt în cabina de machiaj – dar îl pot auzi – aud muzica lui cum începe – e atât de frumoasă și de originală și de sofisticată – cu mult mai bună decât ce cânt eu – un fel de melanj între aspru și dulce – modernă și sentimentală deopotrivă – până și kitschul e folosit atât de dibace – mi-aș dori să pot face asta și eu – apoi începe să cânte – superb – cobor să-l ascult – mă aștept să-ntâlnesc o mare mulțime de adoratori – dar cântă într-o sală mică pe jumătate goală – un fel de idee precară a unei săli de spectacol – plecăm împreună mă cuprinde cu brațul pe după umeri – arată bine – cam șifonat – puțin îmbătrânit – dar pe deplin stăpân pe sine însuși

Ți-am dat copiii mei ai zis că sunt flămânzi cuțit ți-am dat și carnea ce o tăiam la prânz

Cântam cândva anticul acum cânt centenarul cântat-am sacramentul acuma cânt paharul

Bătrânii-și trag ciorapii-n sus când de pe pat se scoală la mine-i vreau pe munte vreau tigva lor cea goală

Acum un an visai în ăst an ai ucis acuma ești stăpânul regatului prescris spre ce orașe ai vrut tu să plece femeia ta iubită a plecat și fiindcă tu ai fost cel ce-a trimis-o nu ți-a rămas nimic de regretat îndrăgostiți din viitor, eu îmi știu cariera mi-o oglindește clar pușca, mitraliera yes baby ești

dama de cupă

Ai luat inelul de la mine și l-ai aruncat la gunoi de-atunci mă tot uit prin gunoaie dacă te vei nimeri cumva și tu la groapa de gunoi vreodată fi vei găsi acoperit cu amprentele mele

Costumul tău negru îmi scapără în ochi ca o bomboană de lemn dulce

Când vei ceda nervos atunci mă vei găsi atunci mă vei găsi îngenuncheat

Fifth Avenue a fost un drum de indieni

e aici erau copaci în lung și-n lat

Oare așa ai vrut să fie

Tu ai ales oare să cazi așa atât de puțin maiestuos

Odihnește aici un răstimp, pelerină m-am preumblat acolo unde-i vară Cristalele din păru-ți îmi arată că drumul tău prin iarnă te conduce zgârieturi pe filmul ei ca ploaia desenată de copii zâmbindu-și sieși numai pentru ea istoriile personale ale ei bunica-i personală amintindu-și formula incoruptibilă a gurii sale în anul o mie nouă sute șaizeci și șapte

Mi-ai luat dragostea *se furișează peste tine*

& context un fundal!!!

mă topesc în fundal

un fundal în sfârșit!

și ai lăsat-o la pubela de gunoi De-atunci tot răscolesc prin coji de portocale Dacă ajungi cumva din

întâmplare la groapa de gunoi o vei găsi acoperită cu
amprentele mele

E Sâmbătă Dimineața și frunzele strălucesc și mica
mea boală se urcă pe clanță

E Sâmbătă Dimineața și ruinele Moscovei și cimentu-
mi ia slujba închis la nuanță

E Sâmbătă Dimineața și stau la masa unde am scris
The Tower of Song

E Sâmbătă Dimineața și n-am nicio șansă n-am nicio
șansă nu s-a întâmplat nimic toate secretele mele i le-am
spus pernei ca o adolescentă pe un disc de la Motown

Și ard de dorință ard să-mi urmez secretele în
Metropola Morții de la periferia orașului

E Sâmbătă Dimineața ce ziceam înainte ca păsările
să mă fi întrerupt Mă gândeam la o cameră-n Westminster
cameră cu o femeie din iad ce se crede fierbinte

E Sâmbătă Dimineața cât mai pot aștepta (poți
aștepta)

când e clar că faci jocul spaimei și iubești tot ce
urăști

E Sâmbătă Dimineața în superba fereastră unde
palmierii gâdilă vântul

E Sâmbătă Dimineața nu renunța la curaj doar
respiră și ce e mai rău o să treacă dar uite se-ntoarce

Scriu în jurnalul pe care îl am de la tine

Sunt așa fericit că niciodată nu am făcut dragoste

Saturday Morning
and the leaves are skimming
and my small life is
in climbing the knot

Saturday Morning
and the ruin of Morass
and the dark lament
is getting my job

Saturday Morning
and I'm sitting at the table
where I wrote

The Tower of Song

Saturday Morning
and I got nothing going
within your

Nothing to worry
All my secrets
I've told to the pillow
like a teenage girl
in a hot room scene of
And I'm burning
I'm burning to follow
my secrets
to the City of Death
on the outskirts of town
Saturday Mornings
which was I saying
before the birds
interrupted my thought
I was thinking
of a room in Westminster
room

with a woman from Hell
 who thought she was hot
 Saturday Morning
 how long can I wait
 when it's clear ^{you} that
 you're serving your terror
 and you're loving
 all that you hate.
 Saturday Morning
 in the wonderful window
 where the palm trees
 tickle the wind
 Saturday Morning
 don't give up your courage
 just breathe
 and the worst will be over
 but look it's coming again

Prin urma tălpii tale-nfig un ac să te împiedici, să
 simți vлага cum îți piere cu un detaliu o acopăr drept
 capac din vechea lună a cuiva, de miere

Nimeni din cei care te cheamă nu te cheamă Nu-i
 nimeni să te cheme decât eu Nimeni nu te dorește din cei
 ce te doresc Nu te dorește nimeni decât eu

M-am rătăcit cu marea într-o scoică sunt încuiat într-
 o lună de miere înfigi un ac prin urma tălpii mele M-ataci
 c-o melodie din unghere.

O scoică am înfipt adânc în mare într-o lună de
 miere-s acum încuiat Ploaie-am lăsat în urma tălpii tale

Cuvintele & melodia mi le-ai dat

Pierdut într-un descântec început cu scopul ca-ntr-un os să mă transfere sunt încuiat într-o odaie cu detalii din vechea lună a cuiva de miere

Pierdut într-un descântec început cu scopul ca-ntr-un os să mă transfere știi că nu-s decât unul dintre mulți sper că nu crezi că-s singurul ce piere

Nimeni nu te dorește din cei ce te doresc

Nimeni nu te dorește numai eu

Vrea să te-atace luna, să știi, iubita mea.

Din mare a ieșit și-a luat-o teleleu

Și o inimă mea cea solitară

O cât de dulce cât de dulce cânti

Știam că minți dar niciodată nu ți-am reproșat.

I-am spus fratelui meu ce-am auzit și-a început să plângă disperat i-am spus surorii mele - a șoptit „ssst, nu trezi copilul, s-a culcat”.

Și îngerilor Domnului le-am spus, și mi-au făcut din raze carapace l-am spus inimii mele și-a răspuns:

„În noaptea asta dormi cu mine-n pace”.

10 oct. 2005

omite-mă în toate istoriile tale că nu mă deranjează la fel de răbdător sunt cum e clima mă schimb când mi se spune îți mulțumesc pentru generoasa-ți ospitalitate mi-e inima ușoară când mă gândesc la anii cât am fost împreună de parcă te credeai mare sculă de profesor când a-ncolțit ideea asta proastă-n mintea ta?

când altă cale nu găseai s-ajungi la ea?

(Hotel) Campanile 1 nov. 2005

Mă-ntorc doar ca să-ți spun la revedere I-adevărat, i-adevărat, am câștigat Cadavrele-s clădite în stive, la vedere Dar de distrat, noi nu ne-am prea distrat

Noi am venit aicea pentru soare

Dar zi de zi aproape a plouat

Și în L.A. a fost cutremur mare

Dar de distrat, noi nu ne-am prea distrat 6 nov. 2005

Nimeni nu m-a-ntrecut dar n-am fost cel mai bun

Eram bătrân, falit deci cum să mă opun

Poți zice asta-i șansa de-i bună sau e rea dar nu renunți așa când moare inima să te înnebunească trebuia tocmai atunci când n-aveai suma-ntreagă nici tinerețea să poți da arbitrului o șpagă

(Hotel) Soho Metro (polițan) 8 aprilie 2006 Toronto
nici la pantof nu poți să te legi bine privirea-mi feresc și plâng pentru tine un șoricel cu două bețe de chibrit și un capac de bere e bateristul meu cânt de unul sigur toată dimineața îmi cânt despre Vanessa te-am sărutat (o dată} tare ca și cum eram tânăr și ai fost atât de amabilă încât să te faci că eram mereu mereu aceeași încăpere fereastra ce prea largă îmi părea și nu era nimic-nimic afară & nimeni-nimeni nu era în ea povestea e scrisă sigilată-n scrisoare tu mi-ai dat doar un crin dar acum e-un câmp mare.

cine și-ar fi-nchipuit nu știu cum s-a întâmplat ne-ai lăsat pe toți în aer în noaptea când ai plecat

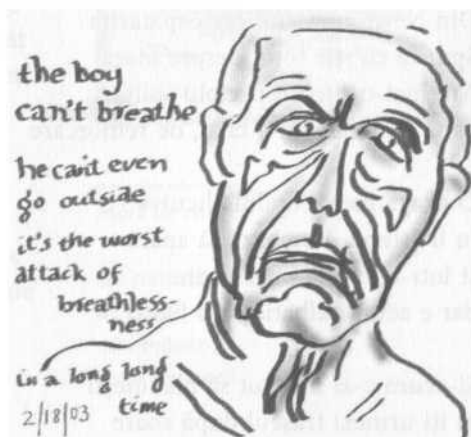
De ce nu mi-oi fi spus că tre' să-ți vezi de cale o nobilă plecare în liniște și jale

27 mai 2006

cu mine ești și azi prietena mea dragă cu buze ce decenii nu va să le mai dreagă și consolarea mea când ziua ca și dusă-i și mâinile nu simt dar amintirea musai și consolarea mea prafu-l ridică - ay - iar mâinile nu pot deci amintirea musai când carnea nu-mplinește ce amintirea musai în grija amintirii pielea-fior inclusă-i și nici aici nici chiar acum eu nu regret căci nu știu cum când buze nu pot bea deci amintirea musai instinctul tău vital era mult prea intens l-ai retezat pe dat căci n-avea niciun sens când viața te-a trădat căscând fără cuvinte ai retezat-o scurt să nu meargă înainte înapoi dacă mă uit mă tem c-o să cad și gata trucul timpului cel bun fie să întoarcă roata suferința (tortura} să nu-și poarte rânjetul respingător trupuri să nu piară-n moarte plictisul să n-aibă spor tai lemnul putred, găunos ca orice grădinar conștiincios ți-ai împlinit cuvântul cu o grijă de proroc iarna e rece lemnul nu ia foc ți-ai împlinit cuvântul cu o grijă de proroc îmi bag pula-n valea

asta și în dealul ăsta, deci, unde nu merge nimica și nici nu
va merge-n veci îmi bag pula-n patul ăsta patu-n care ne-
am culcat unde trupul meu nimic nimic nu l-a excitat iubita
mea lipsești de multă vreme dar vii la mine-n clipe de
angoasă și buzele-ți de foc pe inimă-mi apasă și-mi spui
cum că iubirea-mi i-acum victorioasă

M-amenințai c-o să mă bați dar n-ai trecut la fapte

aveam un metru șaptezeci tu - unu optzecișapte o să
trăiesc o vreme până să mor și eu într-o perfectă pace
ascuns în RMN-eu

18/2/03

*băiatul nu poate respira nu poate nici măcar ieși din
casă e cea mai gravă criză de sufocare de multă multă
vreme în noaptea asta este lună plină să o vedem măcar
dac-am putea și de mireasmă plină e grădina dac-am putea
să respirăm din ea*

De câte ori vreau să vorbesc Nu spun ce-am vrut să
spun și orice-aș încerca să zic sună doar ca și cum că
pentru totdeauna ești plecată prin lucrătura dragei tale
mâini.

când studiam cu șarpele și pomilor mă spovedeam
cântând și multe taine încercam din orice mână și îmi
găseam profesori peste tot toți deghizați în fel și chip și
insistând s-ascult discursul lor cotidian ce va misterul să-l
devoaleze și să rămână-acolo în picioare în timp ce toți
ceilalți se ridicau în transă

Din Newfoundland era ospătărița Spunea că știe totul despre mare Am luat-o-ntr-un periplu solitar până odgonul mi-a tăiat, de remorcare

O draga mea, copilul altcuiva tu îl aștepți. Urmează să apară și într-o vreme liber el era dar e acum sălbatic ca o fiară

Și-acum c-ai început să plănuiești să îți urmezi traseul după soare ca umbra unor păsări călătorești sau un escroc ce fuge de-nchisoare călătorești cu prea puțin bagaj pentru ce mări ai tu de traversat sunt gândurile tale prea adânci și zâmbetul ți-e prea încrâncenat

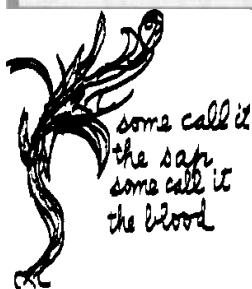
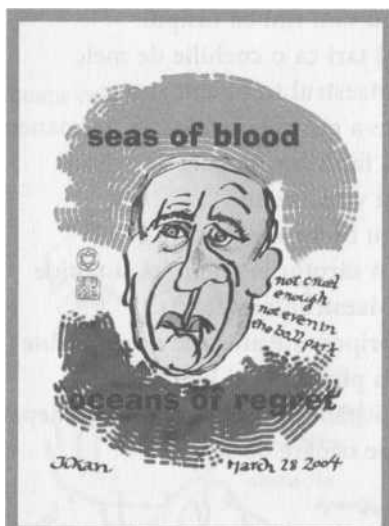
Ți-ai încălcat flagrant făgăduiala făcută în hambarul vechi anume când toată noaptea ai vegheat de grijă când ucigașii se nășteau pe lume și tatăl tău a râs de s-a stricat în timp ce îți turna vin în pahar apoi ușile mari le-ai încuiat și te-ai întins cu orbii în hambar

Ți-ai încălcat flagrant făgăduiala pe care ai făcut-o printre dinți când ai văzut că nu mai sunt cuvinte și pozele vărsau lacrimi fierbinți dar nimeni n-o să dea vina pe tine în timp ce trenul va porni pe șine trăgând vagoane de zăpadă pline spre cele globuri grele, cristaline

Ți-ai încălcat flagrant făgăduiala ce ai promis c-o ții și că nu minți dar paragrafe-ajung acum la capăt și poze încă plâng lacrimi fierbinți ca o furtună ce vuieste tare în globurile grele, cristaline & nimeni nu va da vina pe tine în timp ce trenul va porni pe șine cu zgomot de furtună ce-o conține unul din cele globuri cristaline după poem puțin mai liniștiți cei pe care mi-i imaginez așteptându-mă dorm adânc pe Aylmer Street Marianne mi-a suportat ura până când mi-a ruginit numindu-mă din ce în ce mai sus până când perspectiva mea a devenit suficient de largă s-o iubesc

Maestrul în lacuri ți-a zugrăvit pe umeri o pâclă de cascade și ai venit la mine *mări de sânge nu sunt destul de crud nici măcar la locul de joacă oceane de regrete*

Jikan 28 martie 2004

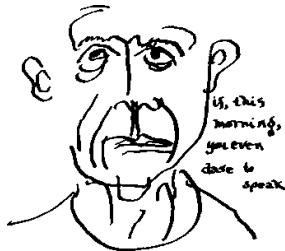
unii îi spun seva alții îi spun sânge cu sâni fini ca nisipul și tari ca o cochilie de melc

Maestrul traficului rutier te-a pus sub urmărirea permanentă a farurilor limpezi de cristal și vii la mine cu broboane de sevă în săruturile tale mici și rapide

Maestrul fermelor priponește animale nou-născute la picioarele-ți lungi și stăm întinși secole-ntregi departe pe ogoare de sare

A adus cartea de telefon galbenă pe fondul mânecilor verzi și-al pieptului ascuns sub bluza albă Stătea în cadrul ușii vorbind cu inginerul care-i plăcea mai mult decât noi toți După ce-a plecat ea el s-a lăsat pe spate și și-a aprins din nou trabucul mexican și-a vorbit despre cum e s-amesteci votcă și lapte acum cântecul meu e-n boxele alea mari și e la fel de-adevărat ca orice lucru care te poate face să visezi

Ai suferit vreodată fiindcă-ți doreai să ai birou mai mare Ți-ai trădat vreodată suferința al cărei scop era să te aducă aici la acest altar acest loc de jertfa aceste filantropice cătușe Găsește-ți calea să ajungi printre noi să aștepți autobuzul când au plecat copiii și-altă speranță n-are fiecare afară de dulceața celuiilalt

dacă, în dimineața a stat vei îndrăzni măcar să deschizi gura

Stau singur-singurel în ziua de Crăciun știu, știu aș fi putut să mă opun Am sunat mai multă lume da-s plecați de-acasă azi & m-am rugat la cel de care se face azi atâta caz

Nu știu cum m-am îndepărtat de toți cei pe care-i iubeam de ce-oi fi-nchis atâtea uși în cap oare ce aveam

Nu veni la mine cu idei strălucite Nu-mi vorbi despre florile acestui sau oricărui altui oraș Mă dor ochii de ideile tale strălucite nici nu mă-nnebunesc după furtunul tău de cauciuc cătușe scaun de bucătărie pentru că niciodată n-am făcut ceva mai bun în lumea omenească decât să stau culcat în câmpii de tămâie lângă tine

Luni 4 [?] martie 2012 Gazonul din fața casei Tremaine iubit, nu-mi mai aminti cum e singurul lucru de care mi-a păsat vreodată n-au fost banii n-a fost celebritatea n-a fost familia n-a fost arta iubit, nu-mi mai aminti ce pierd iubit, nu-mi mai aminti ce pierd o mie de mile-am condus să scap de aici

8 aprilie 2012 Gazonul din fața casei Tremaine

Ascultă frate Belea când te lași tu de furat ai furat un sac de bani credeam că te-ai săturat

22 mai 2012 Tremaine marți după-amiază belele m-au urmat din pat în pat cortul mi-am pus unde iubirea m-a-

ndrumat indiferent unde-am dormit sau am mâncat belele m-au urmat (urmărit} din pat în pat cortul mi-am pus unde iubirea m-a-ndrumat belele m-au urmat din pat în pat eu m-am mutat când frumusețea s-a cărat când frumusețe nu-i și restu-i decedat știu bine Moise ce ne-a învățat nu-i voie să ating un trup de decedat când frumusețe nu-i ce a rămas e mort am încercat și eu să fac tot ce-i mai greu să fiu prezent să te iubesc mereu să te iubesc pe tine a fost o treabă grea mă apăram strângând bani la saltea ca să-ți răscumpăr monstruoasa lăcomie cu fiecare lucru ce-ți trebuia și ție ce nu te plictisește doar adevăru-i știrea dar tu, iubito, nu mi-l spui se pare tot ce nu vrei să cumperi e-un lucru doar - iubirea dar toată lumea-l are de vânzare stiloul argintiu și fusiform făcut să scrie când îl ții cu vârful sus în spațiu unde chiar n-o să am despre ce scrie

May 22, 2012 Promaine Tuesday afternoon
 the troubles followed me
 from bed to bed
 I pitched my tent
 where ere love led
 no matter where
 I slept and fed
 the troubles followed me & tailed me
 from bed to bed
 I pitched my tent
 where ere love led
 the troubles followed
 bed to bed

I moved away
 when beauty fled
 with beauty gone
 the rest was dead
 I knew too well
 what Moses said
 I must not touch
 the body dead
 with beauty gone
 what's left is dead
 I tried to do
 what's hard to do
 from showing up
 to loving you

10 iulie 2002 frunzele toate lucesc orbitor păsărelele toate cântă în cor vântul tot care e suflă cu spor bat clopotele toate-asurzitor nu mă mai faceți să spun asta, vă implor

Am crezut c-o să merg singur dar mă bucur că-s cu tine Acesta-i un trandafir și acesta e un cactus sunt același lucru-n mare dar sunt diferite-n sine

O să-ncerc să vin acasă când termin ce am de făcut care e ce, ce anume spune-mi tu anume ce am uitat să fac vorbire despre lună și copaci și sângele criminal ce prin vene ni se scurge despre stâlpii cei de aur am uitat să fac vorbire despre urletul din temniți unghii smulse în neștire am uitat să fac vorbire de inima-mi ne-ntinată unde nu scrie nimic și-orice plan dispare-ndată am uitat să fac

vorbire despre patul răvășit și cartonul de pe clanță ce spune NU DERANJAȚI

am uitat să fac vorbire despre pielea-mi de pe chip ce-atârând îmi face fața precum patul răvășit tu pe scara ta de zvonuri și minciuni în sus pășești și muncești (robești} pentru stăpânul ce zici că-l disprețuiești și-i faci stăpânului cu mâna nu ți-ai lustruit vreodată talentul suficient mulțumit să fii mereu doar un diamant latent sunt un om slab un ratat și de mine mi-e rușine / am cărți proaste și puține și de mare ce-s în coaie cureaua nu mă mai ține

(jur} încerc să-ndeplinesc până nu e prea târziu misia lui Dumnezeu ce eu par să nici n-o știu ce eu par să nici n-o știu așază-te în genunchi treaba asta n-o să treacă roagă-te că dumnezeu nu-i să-ți ia curu-n târbacă mă revolt (laud} și cârtesc c-am cărți proaste și puține și am coaie-așa de mari de cureaua nu mă ține nu mă pot uita-n oglindă mi-arde fața de rușine dar îmi place să mă laud că în clasament stau bine de femei m-am săturat în bărbați nu mă încred o să-ncerc să vin acasă de-ndată ce-ndeplinesc misia cea glorioasă ce eu nici n-o mai găsesc dacă nu e prea târziu o să-ncerc să-ndeplinesc misia, misia sfântă pe care n-o mai găsesc nici măcar n-o mai găsesc ai dus fabrica de râpă și cu ea și jobul meu pentru viitor (mai bine} ai zis și-Așa să-mi dea Dumnezeu ai zis că într-o zi-ți voi mulțumi n-am făcut vreun rău la nimeni da' nu-i prea târziu să-ncep

Viitoru-ai dus de râpă ai zis că s-aștept, s-ascult că-i un viitor mai bun dar întârzie cam mult

Eu văd că nu mă crezi nu mă crezi orice-aș face jur pe mormântul mamei dar nici așa nu-ți place am încercat nu știu de ce nu mi-a păsat de ce încerc să-nalț un zmeu nu-i vânt & nici n-am sfoară mai rău decât „nimic de pierdut” n-am umori de disperare nici inimă de-ntristare am încercat în vânt am încercat în nisip. Se transformau oameni în șerpi sub ochii mei am încercat să urăsc am încercat să iert am încercat iubito am încercat să trăiesc

am încercat să mor am încercat să trăiesc

O

Copenhaga Copenhaga 24 august

2012 Camera 510 First Hotel

Acoperișuri roșii înnegrite de ploaie și eternul
început al unei răceli

Comandantul Cohen e rănit zi-i vârstă sau iubire
turela tancului său năclăită toată în sânge El care-a fost o
sută de iubiți sub mască de călugăr cerșește o cană de apă
de la un roi de muște

Sunt cântecul nu cântărețul luați trupul lui spiritul lui
îl luați

Nu granița ci centrul

Păstrați-vă, îngeri, mânia curând vin zile când
pământul va fi o oglindă soarele va fi o pânză de păianjen
luna va fi un păianjen ce se apropie spuneți-i Dylan
spuneți-i Iisus spuneți-i Mister Rockefeller Vreau să ajung
la cei la care n-a ajuns maestrul poate că mâine iar va fi
mai bine și steagul înălțat iar va să fie pentru femei unite-n
surorie & pentru a bărbaților frăție ah, aerul doar să-l
miros să sorb nectarul prețios ce-n doi pe noi ne-mbată să-

ți dau ceva ce să citești acum sau poate mai târziu sau
poate niciodată

Toate luminile

Toate luminile sparte de mare ale râului

Toate gândurile fără rimă ale celor flămânzi

aceasta este contribuția noastră la știință

Privește-mă sunt singur-singurel nu-s prostul nimănui
sunt Prostul Nimănui și mai profundă ca experiența am
simțit prezența unei femei nu a uneia părăsite sau a uneia
imagineate.

Jur că voi fi credincios uniformei ce-am purtat
drapelului ce-l salut jurământului jurat îmi voi face datoria
precum s-a mai întâmplat dar cu tine, draga mea, nu mai
pot sta-mbrățișat *muza laboratorului* știu - e ori noi ori ei,
da, știu prea bine, în planul lor real dar paralel & florile-au
nevoie de tulpini nu poți crește-aceste flori de aur dacă
tulpina lor nu-i de oțel Nu pot să-ți reproșez ție cruzimea la
ușa ta când ucigașul s-a postat Dar cu tine, draga mea, nu
mai pot sta-mbrățișat.

și-aici sunt - între siguranța ta și ucigașul ce la ușa-ți
s-a postat

Eu îmi plec capul cu recunoștință în fața celor ce mi-
au dat ce-mi dau atât de mult să-mi pot scrie jurnalul eu

gândesc, deci exist acolo sus alături de

Maria și Mielul ei cel Mic și pârf la glezne într-un lac de sânge exclamă unchiul tău într-un final „Nu-i filmul ăsta cine știe ce dar popcornu-i de-a dreptul bestial”.

& stabilești teroarea pe care îți dorești s-o controlezi

Când am văzut cât de ușor s-a făcut mâna gheară am început să înțeleg cum e cu studiul legii

Unii au bluesul ca stare Unii nu îl au deloc Unii nu au de mâncare și acesta-i adevărul - N-am zis că-i vreo veste mare

Nu am putut s-o șterg fără să te anunț că am murit în Grecia și fost-am îngropat în locul unde măgarul e priponit de măslin voi fi mereu acolo

Vouă cu care pește am mâncat și am ciocnit paharul

& n-am spus niciodată vreo vorbă până să plec vreau să vă spun salut din partea străinului care a trăit printre voi copacii fac un pas înainte ieșind din noapte o pasăre solitară își ascute cântecul zorile cenușii (ceața cenușie} ca o gresie

Pâinea pe care-o face-i dulce tare chiar ea a copt-o până la sfârșit într-un cuptor pe-un deal ce dă spre mare cuptor pe care eu l-am construit am tot lucrat la el câteva luni când am trăit cu ea acum un an n-aveam ce face altceva mai bun stăteam apropiati și ne-ncălzeam

Priveam la bărci cu pânze felurite și de turiști bogați, și de pescari nave cu călători din golf venite și [?] veniți din Gibraltar Pe mare după vase ne uitam și dup-un un cerc de fum de la Liban și cum noi mare lucru nu făceam pe cei ce trec cu mâna-i salutăm

Ea m-a sunat de la distanță mare într-una dintre nopțile trecute Lucrează într-un club privat se pare și face lucruri care-i par plăcute

A vrut doar 3 minute să vorbim cât timp se proiectează un film mut dar foarte ocupați noi nefiind am stat până luminează s-a făcut

M-a întrebat de vreme cum mai e și m-a întrebat dacă sunt ocupat (fericit} cum nu făceam noi cine știe ce am

stat de vorbă pârî s-a luminat juma' de noapte-n șoapt-am discutat

Eu nu făceam nimic deosebit & era vremea foarte bună-afară & era vremea chiar bună și clară

Ea m-a sunat de la distanță mare într-una dintre nopțile trecute

Lucrează într-un club Playboy se pare și face lucruri care-i par plăcute M-a întrebat dacă sunt ocupat & m-a întrebat cum e vremea pe-afară Eu c-o iubesc i-am spus & am completat că vremea este bună și e clară

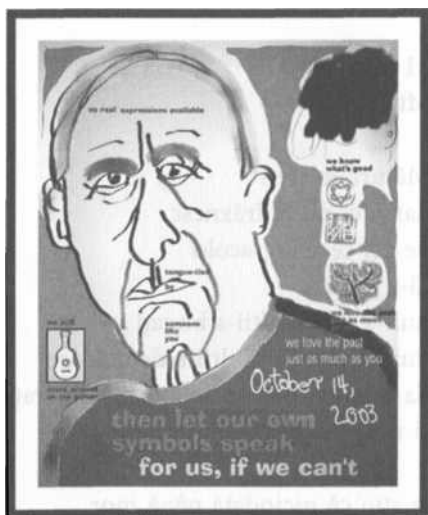
Ea m-a sunat de la distanță mare într-una dintre nopțile trecute Lucrează într-un club privat se pare și face lucruri care-i par plăcute M-a întrebat de vreme cum mai e și m-a întrebat dacă sunt ocupat (fericit) cum nu făceam eu cine știe ce salariul ei pe-o săptămână și l-a dat să afle că e vreme bună-afară & vremea este chiar bună și clară

Că tu mă poți iubi o știu precis dacă încerci eu știu că-ți pot fi drag Pe frate-tu e drept că l-am ucis & acum ținesc în ochiul tău să trag Dar toate astea picături sunt doar pe roata morii ce se învârteste nu-ți irosi puterile-n zadar & spune-mi cum te simți, mărturisește

Ți-s cântecele triste parcă plângi sper să le cânti, sper să le cânti pe toate poemele ți-s foarte, foarte lungi sper să le-aduci, sper să le-aduci pe toate

Și lasă-mi-le pe birou, aici în numele-ți lumini eu o să țin

& hai o fată să-ți alegi, ce zici dacă ți-o sugerez pe aia-n dres la început ai fost un prost cu fața rasă acum ești un prost ce poartă barbă

nicio expresie reală disponibilă cu limba împietrită de cineva ca tine ce va să zică vechea lege ce-a lăsat un zid despărțitor ce-a separat ce e curat de ce e necurat însemne scrise-n carne vi s-au fost dat spre a putea să știți când vă puteți apropia unul de altul eu scriu acum această carte pe linia ce le desparte eu ce insist că-i mai corect ca luna plină din plină lună nouă să devină iar luna nouă să se cheme plină

Nu de păcat vorbesc ci despre a fi gata și despre ospetie & despre-nțelepciunea înfrânării *încă ne mai mișcăm pe chitară* tu nu vei înțelege niciodată nici nu este nevoie să-nțelegi nici nu îți cere nimeni să-nțelegi cum e să fii bărbat să simți această dragoste copleșitoare să fii atât de stingherit să fii atât de dur dar și să știi că nu va fi destul să spui te vreau iubit te doresc cu ultima suflare ce-o trăiesc noi știm ce este bine apreciem trecutul la fel de mult ca tine apreciem trecutul la fel de mult ca tine

14 octombrie 2003

atunci lasă propriile noastre simboluri să vorbească în locul nostru, dacă noi nu putem

21 aug. 1989 Mt. Baldy

Mă urc în tren dar nici nu îndrăznesc pe cei ce merg acolo să-i privesc unii-s săraci alții-s bogați unii sunt albi și alții-s de culoare da-n viața mea secretă toți sunt frați și n-

aș putea să spun care e care

& știu că niciodată până mor eu nu voi fi în stare să aduc un prunc din burtă până-n cărucior păi dacă vreun război o să apuc păi dacă vreun conflict o să apară priveliște mai [faină?] nu-i și rară & cât e totdeauna totdeauna nu poate exista treabă mai bună decât bărbatul și femeia împreună

Frumoase-s noptile în Canaan Cât vei mai trăi la mine în inimă o țară a mea Dormi iubita mea fată o fată își așteaptă iubitul Stă-ntinsă-n pat și-ascultă trenul trecând

Sub un copac din codru stau doi băieți de vorbă despre-o fată – nimic nu mai contează pentru ei.

schimb locuințe și localuri schimb și rătăcesc așa din țară-n țară, tăcerea mică al cărei nume este Abishag

Mâinile sfinte ale mamei mele cămașa mi-o cârlesc.

Vino la mine sau mă lasă-n așteptare acuma nu-mi mai pasă am așteptat ca o lună de zile și am așteptat ca o piatră am așteptat pe o pană și am așteptat pe-o furtună am așteptat ca un munte și am așteptat ca o ușă am așteptat pe podurile luate de râuri am așteptat ca un mire cu buchetul altui bărbat am așteptat ca frumusețea ta să fie dată ploii am stat în afara (îndărătul} lacrimilor (durerii} mele ca o statuie în ploaie mi-am împăturit (pliat} inima și am tăiat-o cu dragostea ta un lanț de păpuși de hârtie aici stau în lumina orbitoare nu știu ce să fac goliciunea mea aici stau în lumina orbitoare am ajuns la capătul liniei 8 c goliciunea mea strigă după tine strigă ca un bețiv după sticla de vin aici stau în lumina orbitoare 8 c nu știu ce să fac lumina orbitoare a ceea ce am pierdut când am plecat de la tine lumina orbitoare când te blochezi în noapte o iubito mă iartă pentru tot ce-am făcut 8 c mă iartă pentru tot ce am spus strigă asemeni celui ce e-ngropat de viu ca un glas care strigă din morți

Iartă-mă pentru ce ți-am făcut Iartă-mă pentru ce am spus Inima mea 8 c sufletul meu 8 c goliciunea mea strigă după alinare strigă asemeni celui

ea era apărată de raze de lumină ce e-ngropat de viu
strigă ca un glas venit din morți să nu crăpăm în două ce-i
trecut am stat în beznă-n doi de la-nceput un căcănar sunt
și-un ticălos inima bibliei mi-a fost naștere mie & știu prea
bine tonul cuvios pot unui înger vinde aripi de hârtie un
căcănar sunt și-un ticălos

Nici pentru toată iasomia din Moscova nici pentru
toate cântecele din New York nici pentru toate inimile
frânte din magazinele Bloomingdales nici pentru toate
telefoanele din Long Island nici pentru tot albastrul din
Istanbul nici pentru toți pantofii de la Bloomingdales nici
pentru toate zdrențele din Liban nici pentru toată ceara de
la Notre Dame nici pentru toate cărțile din Ierusalim nici
pentru toate cuburile de gheață dintr-o vară

Beautiful are the nights in
Canaan

How long will you live in
my heart,
O homeland

Sleep my darling girl

A girl is expecting her
lover.

She lies in bed listening
to the train

I change my dwelling
places
and change my habits and
wander from coast to
coast yet,

the little silence whose
name is Alushay

My mother's holy hands
are mending my shirt.

Under a green wood tree
two boys are sitting, talking
about a maid, and nothing
more.

Come to me or leave me
I don't care no more ^{waiting}
I've waited like a month
and I waited like a
stone
I've waited on a feather
and I've waited on a stone
I've waited like a mountain
and I've waited like a
door

I folded ^{up} my heart
and I cut it with your love
a string of paper dolls

I've waited on the bridges
that the rivers washed
away
I waited like a bridegroom
with another man's bouquet
I waited for your beauty
to be given to the rain
beyond sorrow
I stood outside my tears
like a statue in the rain

te ții dreaptă te ții tare dar eu știu că te simți rău

E ușor de văzut că iubirea aia... femeie bună e ceea ce tu n-ai avut niciodată așa că-n noaptea asta voi avea milă de băiat o să-ți fac o favoare voi fi delicat voi avea grijă să-ți dau de mâncare te voi pune frumos la culcare

& apoi o să te scot din minți așa de tare

Nu știu la cine te uiți Probabil la altcineva sunt aici doar un minut apoi mă duc altundeva vorbesc singur trăiesc (trec pe} la clinică vorbesc și eu singur sunt aici doar un minut apoi mă duc altundeva nu striga „fă-mă bine, doamne” domnul e varză fă-l bine pe domnul veniți, dar, copiii mei și mărturisiți când noi suntem mai mulți e domnul mai puțin nu mă mai pot preface pur și simplu că sunt bărbatul care te iubește nu mă mai pot preface pur și simplu că îmi mai pasă câtuși de puțin

E pur și simplu prea greu să te fac să zâmbești și-i prea periculos să-ți curm euforia

Ai iubire ai sex n-ai nimic de pierdut ai moartea-n minte ca o rădăcină ai tot felul de chestii e aiurea de tot n-ai pe cine alege ai țâțe pe piept ești o brută nu m-am mai întors niciodată n-am mai venit niciodată acasă am așteptat toată noaptea să vii acasă tu sau cineva ca tine nu am putut menține contactul nu știu ce-aduce ziua de mâine dar știu ce urmează eram la pământ când te-am părăsit nu am putut cât timp am fost în viață dar te iubesc cu răsufarea cea din urmă

Eu am venit aici ca să mă vindec Ai venit și tu oare la fel?

Zeul iubirii e varză zeul urii – și el

Și ori de câte ori puteam să te ating Simțeam - vai mie, ah - câte-un fior în noaptea-n care m-ai lăsat să te ating Mi-am zis că-n acea clipă o să mor prea sigur nu eram că am voie să intru dar m-am gândit că regulile aveau o oarecare ambiguitate și în caz că sunt prins mi-aș putea justifica prezența lângă ușă era un pat pliant îngust așternut cu cearșafuri curate și cu o pătură ușoară m-am cuibărit în pat și am început să ascult concentrat la

confesiunea pe care tânăra o făcea psihoterapeutului său

Nu-mi amintesc ce spunea dar s-a oprit dintr-odată și-a zis:

„Leonard Cohen ascultă ce spunem”.

Era noapte & ploua și pizza nu mai venea

Mă neliniștește războiul Mă neliniștește pacea
Altceva nu mai au în cap

Sunt un suvenir al creației Soția cu inel este un suvenir al primei băi în piscina privată a dimineții când te-ai scufundat ca un cârlig de undiță prin stratificatele oglinzi ale iubirii de sine

O Doamne schimbă-ți numele în inima mea dar scaunele cândva din paie acum din plastic galben roșu împletite noile bluze Blue Tops ale meselor metalice de terasă Proaspăt Vopsit!

Nu astăzi

Am înngenuncheat în acea certitudine și ți-ai trecut pruncul la numărul nimic pe lista de-așteptare și nopți lungi singur cu Îngerii Domnului am pus cărțile iubirii deoparte dansatoarele tinere care nu s-au gândit niciodată la moarte și cele mai bătrâne care trebuie iar să se culce în brațele mândre ale unuia care nu s-a gândit niciodată la moarte privesc în zare coasta dealului pe de-a-ntregul de-argint și tăcută frumusețea-i marcată în aer

Apoi vine noaptea furiș formele sentimentului nostru lumea toată în foc se topește am ajuns, în sfârșit am ajuns ca David de șale-ndoit în bezna iubirii strig numele tău și mă rog să fiu izbăvit de această povară a inimii de această mândrie a deznădejdiei de această ocară pe care inima nu le poate (purta)

până-n ținuturile deznădejdiei ca David de șale-ndoit pe-al său pat al tuturor deznădejdiilor vin la tine acum strig numele tău mă rog să fiu izbăvit de-această beznă a iubirii de această povară a inimii de această ocară pe care inima nu le poate purta ca David de șale-ndoit în bezna iubirii sale strig acum către tine (din} locul deznădejdiei strig numele tău & mă rog să fiu izbăvit de-a inimii povară ca

David de șale-ndoit în fața beznei din iubirea sa cu-al său regat de țărână cu-a sa coroană de deznădejde fără ca noaptea să-l îmbărbăteze în vreun fel fără niciun cuvânt cu care să se roage ca David de șale-ndoit în ținuturile deznădejdi fără ca noaptea să-l îmbărbăteze în vreun fel fără niciun cuvânt cu care să se roage el vine la tine acum strigă numele tău se roagă să fie izbăvit de bezna iubirii de povara inimii de ocară de ambele tabere de pe câmpul de luptă de libertate de iubire ca David de șale-ndoit în fața beznei din iubirea sa fără râu dedesubt fără lumină de sus și el strigă numele tău din locul deznădejdi pentru povara inimii (din înaltu-i)

(lanț greu)

pe care el n-o poate îndulci pentru povara ocării (inimii} care-i la locul ei, la locul ei (pentru bezna iubirii} pentru ocară pe care inima (lui} n-o poate purta ca David de șale-ndoit în bezna iubirii fără regat sau coroană & fără lumină de sus & el strigă numele tău din locul deznădejdi pentru povara ocării pe care el n-o poate îndulci

& el strigă numele tău fără o inimă care să-l tragă la rugăciune pentru povara ocării din locul deznădejdi pentru povara inimii care-i la locul ei, la locul ei pentru ocară ce inima nu o poate purta

Sunt lumina generației mele și a radioului și a frigiderului fără niciun regat dedesubt & nicio coroană de sus și el strigă numele tău din locul deznădejdi pentru bezna inimii pe care el n-o poate îndulci cu totul de neîndulcit pentru povara ocării care-i la locul ei, la locul ei pentru ocară pe care inima n-o poate purta privește-l vezi-l cum veghează auzi-l cum vorbește

& cum încearcă să-și ridice mâinile spre domnul lumea începe să te-aștepte pretine o am înăuntru-mi, adânc e în mine cum îngeri necreați văd foarte bine absența veșniciei care vine lumea începe să te-aștepte pretine îl am înăuntru-mi, adânc e în mine un dor care-ar putea fi foarte bine absența veșniciei care vine ca David de șale-ndoit în bezna ocării vin la tine acum strig numele tău

fără nădejde că se face zi în inimă fără îndemn la rugăciune

Primenește numele pe care durerea l-a uitat
Vorbește iarăși și zidirea ridic-o

Primenește numele & pune-ți cântărețul pe picioare
și fie ca o tăcere dureroasă să-și bată joc de parlamentul
gândirii - de tot aici nu mai vreau să mai fiu și tăcerea
strânsă în jur să-și bată joc de parlamentul gândirii - de tot

Găsiți-mă aici

Nu-mi pot striga chemarea Nu am niciun cuvânt și
auzit în acest loc eu nu am fost nicicând

În lipsa strădaniilor omenеști sortite-s putregaiului,
pieirii cele din jurul parlamentului gândirii

Mă prefac că-s bărbat în locul în care nici lumină nu
e nici vreun chip nu apare

Dacă vorbesc cu tine, dacă-ncerc, cuvânt cu cuvânt,
suflare cu suflare;

dacă ascult între cuvinte, dacă o iau încet, vei veni în
locul acesta pe care l-ai despiciat pentru a mea îndoială
dacă încerc să vorbesc

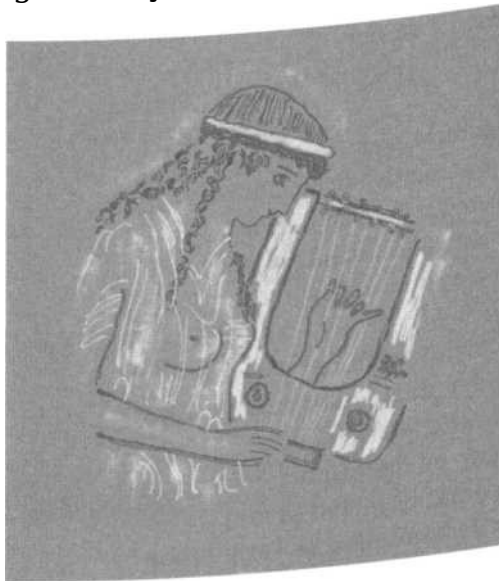
Te implor să vii-n acest loc te implor cu toată
urâtenia de care dispun ofer această migrenă și pe femeile
mele complice din vis te implor cu migrena din ochiul meu
drept te implor cu musca ce mi-a ales buzele întru
fertilizare te implor cu interesantele știri despre bălegar &
șomaj ce ții acolo ce-ai ascuns de mine ce pentru beznă e
atât de prețios; păzit atât de strașnic, atât de subtil
(îndârjit} păstrat, când subtil, când îndârjit păstrat; magia
ta puternică, mașinăria ta grea, axiomelor tale strategice
mască de fier victoria ta victoria ta, a ta supremație,

dichisindu-se într-un lighean de vomă, așteptând,
așteptând până vei spune, acum creatura victoriei tale,
înlănțuită de proxima ocazie, dichisindu-se într-un lighean
de vomă, așteptând să sară, așteptând până se vor întoarce
cu spatele, și tu spui, acum!

Înlănțuiți de locul tău secret hrănindu-te cu hoit
spiritual, așteaptă să fie sloboziți i-am auzit cum cântă mai
deunăzi vărsându-și inima din piept într-un supliciu brut cu
glasuri îndulcite de ce a spune n-au putut cu cântecele
Vârstei pe-a lor buze de lut

Fiarele bântuie-n deplină libertate

Vino, iubirea mea, iubire sacră intră pe covorul
dorinței mele Iubito, nu fi tristă țărâna-i lucrătura mea
întreagă Vânt și umbrele - vin din magazine

drapelele vin de la națiune dar absența ta vine dintr-
un somn îngrozit sub un muzeu gigantic Intră în găurile de
molie ale dorinței mele

Aveam un plan m-am tot îndepărtat zilnic de stres de
tot ce e ratat

2 mai 2011

1995[?]

Marea Convulsie ce vine nu suntem cum e mușuroiul

de furnici nu suntem nici ca stupul de albine

Vaporul „Liberul Arbitru” e aici – iată-l în larg, îl bat stihii marine în larg stihii marine te poți, să știi, mereu baza pe mine căci orice-ar fi voi fi de partea îndurării orice ar fi eu o să țin partea iubirii

E Marea Convulsie ce vine

like David bent down
in the darkness of love
I call out your name
and I ask to be done
with this burden of heart
with this pride of despair
with this shame
that the heart cannot
bear

to the realms of despair

like David bent down
in the land of all despair
I come to you now
I call out your name
I ask to be done
with the darkness of love
with this burden of heart
with this shame
that the heart cannot bear

like David bent down
in the darkness of his love
I call to you now
from the place of despair

like David bent down
to the darkness of his love
with his kingdom of dust
with his crown of despair
with no hope for the night
with no word for his prayer

like David bent down
in the realms of despair
with no hope for the night
with no word for his prayer
he comes to you now
he calls on your name
he asks to be done
with the darkness of love
with his burden of heart
with the shame

from both sides of the battle
for liberty from love

like David bent down
to the darkness of his love
with no river below
and no hope from above
and he cries out your name
from the place of despair
for the burden of heart
that he cannot repair
for the burden of shame
which is there which is there

ca dracu' voi fugi de groaza generală și-n panică mă
voi ascunde ca un clopot ca dracu' voi fugi de tipicul

Titanic

& ca un clopot eu mă voi ascunde în panica generală

Unde îți sunt prietenii iubito așteaptă c-or să vină
prietenii mei au rămas acolo dansând

Așa-mi place să-i văd

Mi s-a părut că îi aud plângând chiar înainte de
ploaie i-oi fi auzit tu plângând dar acum dansează din nou

Și cu ce haine-s doamnele gătite pe ring acolo unde
le-ai lăsat cu hainele cele de mult oprite ce-odată
împăratul le-a purtat

Oare să ne-ntoarcem n-am putea lipsesc de-atâta
timp de nu se știe Dansam când ne-ai lăsat, iubita mea, de
ce-ai plecat în plină melodie

Credeam că se sfârșise dansul când a început să cadă
ploaia toată iubito-atunci ți-e dat să mori curând în partea-
ailaltă de oraș uitată îmi place partea-ailaltă de oraș Oferă
o priveliște perfectă în această scriere nu ne uităm pe
fereastră nu așteptăm suedeza să treacă pe interval și nu
ne gândim la chipul ei de aur stins care-i e goliciunea nu
speculăm pe tema stilului superior și a originii vechilor lui
haine de soare

Vorbeam cu Ron în doi - n-aveam femei cu noi roiau
bărbați ce din amor omoară prin nord făceam turneu cu ce
cântasem eu și-mi ajungea. Era ultima oară

Draga mea Ură

Draga mea Olivia-Inimă-Frântă în hotelul Xenias
Melathron mâncând un măr de-a pururi pe amfora-mi
grecească Draga mea Prințesă Zina m-am ras în cap
pentru tine acum îmi trimiți scrisori printate rugându-mă
să îți cumpăr mănăstire draga mea Helga Accident a
insolației mele la ora amiezii ulterior companie canină lui
Sascha cel cu barba-n furculiță lumina rece-a unor
lumânări de țurțuri inflamabili la tine în obraji la tine-n
ochi nimic între noi doi doar îngenuncherea mea în fața ta
acum

Mi-am dat toți banii societăților de binefacere mi-am dat hainele toate săracilor am urmat un mântuitor credeam că este foarte curajos și nepătat

Numele meu e Ioan Botezătorul am avut momentul meu de glorie în albia râului da cum să mă părăsești n-ai voie să mă părăsești nici măcar cât te masturbezi nici măcar cât mănânci sau te rogi cămașa Levi's pe spătarul scaunului hotelul unde Regele Hanovrei a murit în 1878 poemul din Paris să-mi frângă inima la optzeci de ani cum să mă părăsești cum să abandonezi această operă ca să pleci cu un revolver de calibru mic cu care să-ți ameninți partenerul de afaceri din New York mintea unui om bogat n-ai voie să mă părăsești

Uită-te la tine cum stai pe treptele de lemn în soarele dimineții porți o cămașă albă veche de pe când se purtau gulere cu nasturi, sandale cumpărate cu Meredith când trăiai cu ea în Mexic, pantaloni de catifea reiată ajunși pantaloni de lucru după două săptămâni de zugrăvit

Stai pe treptele de lemn în soarele dimineții și încerci să înveți a muri

Noapte bună, noapte bună ființe malefice să vă găsiți odihna în sfârșit Există-un happy-end la tot acel trecut ce-a fost de sânge înroșit

Aceasta este noaptea zilei de 20 iulie 1972

Dragă Steve

Îți mulțumesc că m-ai ajutat să trec strada

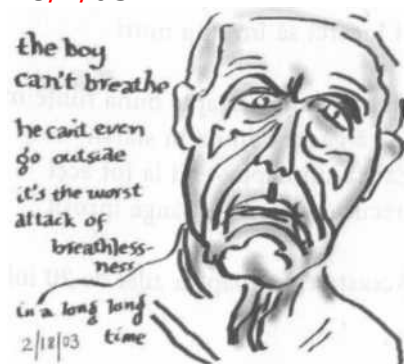
Pe ultimul care a încercat treaba asta a trebuit să-l adune de pe jos cu fărașul

De când nu mai vreau să mă explic am devenit o piatră De când nu mai duc dorul nimănui nu-s singur

Pentru V.R. 19 ianuarie 2002

și n-o să fie doar lapte și miere din clipa asta până la sfârșit dar niciodată, niciodată nu va fi beznă precum cea din care am venit 10 mai 2002 ziceai că mint pe nas puteai să-mi scoți minciunile-mi întregi dar n-ai făcut vreun lucru să nu poți cu buzele să-l dregi și tot ce vrei să faci e să respiri ușor să fii oriunde în singurătate să stai sau chiar cu alții dar să respiri ușor tot ce mi-am dorit eu vreodată a fost adevărul dar acum respir greu și din cauza asta muncesc altfel n-aș munci așa sta și eu și-aș respira ușor mi-am pus vocile în viața ta poți asculta fără să te oprești poți asculta în mașină la noapte am cântat pentru tine Nico chipul tău era-n cântecul meu știam ce-nseamnă frumusețea umbrele lunii pe gura ta în timp ce-mi intram în cântec *nu poate nici măcar ieși din casă e cea mai gravă criză de sufocare de multă multă vreme*

18/2/03

băiatul nu poate respira eu niciodată n-am avut parte de fata pe care mi-o doream dar tu, Jack?

Nu te-am ținut în brațe niciodată

Și n-am privit în urma ta plecând la școală

Câteodată mă gândesc la tine

Copil pe care eu nicicând nu l-am avut

Copil ce nu mi-a fost dat să-l cunosc vreodată

Câteodată mi se face dor de ține de tine puiul meu, o,
puiul meu și bluesul meu de leagăn în loc să te aline

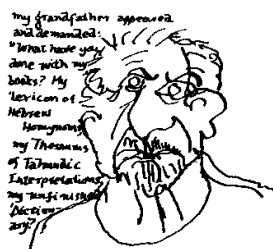
Se pierde-ntr-o vârtoare de pustiu îmi încrucișez
brațele pe piept & mă pierd într-un cuib de pustiu & tu în
mine ești pierdut, pierdut ca-ntr-un abis încât mă legăn

& te legăn către vis te legăn puiul meu cât pot de
bine cu bluesul meu de leagăn pentru tine

& e pierdut în mine, pierdut ca-ntr-un abis îmi
încrucișez brațele pe piept și-ți cânt să te afunzi în vis îți
cânt copilul meu cât pot de bine cânt bluesul meu de
leagăn pentru tine

Noiembrie '88

Ceva sau cineva ce n-am știut nicicând bluesul de
legăn ce acum îl cânt și eu ceea ce mama a știut nu o să
știu nicicând

a apărut bunicul meu și m-a-ntrebat:

„Ce ai făcut cu cărțile mele? Cu „Lexiconul de
ominoame ebraice”, cu „Tezaurul de interpretări
talmudice”, cu „Dicționarul” meu neterminat?

Totți bravii mei tovarăși acum un să-i găsesc?

La cafeneaua tristă pentru femei muncesc – Și nu e
de mirare că banii sunt pe tron

Și nu e de mirare că-i petrol în Babilon

Să vină diavolul aici și Dumnezeu din cer să vină
fierul cel de plug și sabia de fier să vină gloria aici copita
grea să cadă să vină-nțelepciunea (cunoașterea} să vină o
dovadă

Woodrow Wilson nr. 7715 12 mai 1976 repede repede
dați Ierusalimul lui Dumnezeu

Clubul de înot

Miercuri 10 martie, 2: 30 pm

Azi slujba mi-am pierdut săltăm în sus de soare dând zilei început n-am fost un oarecare dar slujba mi-am pierdut

Azi slujba mi-am pierdut lucrăm ca ghid la soare să-l duc pe drum știut eram deci foarte tare dar slujba mi-am pierdut

Cred că o să vedem ceva Acțiune aici

Niscai lumină solară va cădea pe materie

Un moment hotărâtor Un punct definitoriu a fost atins Emană din craniul neperisabil aflat sub carnea flască a ambiguității 5/2/03

Azi slujba mi-am pierdut fusesem ghid la soare să-l duc pe drum bătut să-L țin pe drum știut eram deci foarte tare dar slujba mi-am pierdut

Eu slujba mi-am pierdut în astă seară aveam la lună slujba mea de bază să lustruiesc splendoarea ei de ceară munceam în fiecare după-amiază dar slujba mi-am pierdut în astă seară tu știi acum ce suprafețe largi năvodul suferinței a cuprins nici toți învățătorii din Tibet și nici rabinii toți de la New York nu pot să stingă setea clocotind fierbinte în gâtulejul suferinței aici după-al durerii cuib așteaptă cel ce-ți dă voie să trăiești, să mori prezența lui e dulce precum iadul și decât raiul mai puternică când degetele-ți sunt prea-ncovoiate ca să apuce piesele de puzzle și ți-e indiferent cum o s-arate imaginea finală s-ar

putea să auzi cântecelul zadarnic al celui care-a renunțat de tot

Am așteptat țaștept } aici cu prisosință Dar am trecut de-aceste frontiere dar trenul nu mai are-ntârziere și e și-o chestiune de voință ce nefiind a mea are putere

Am trăit numeroase evenimente marcante, dintre care unele au fost triste: nașterea unor copii, moartea unor prieteni, sfârșituri ale lumii & haosurile intermediare. Îmi trec fiori pe șiră-n sus și-n jos când meditez la harul prin care mi s-a făcut loc în coridoarele labirintice ale creațiunii. Iubita mea e cu mine, femeia mea din tinerețe, și în toiul suferințelor, când ne este sortit, dacă îmi amintesc să-mi plec eul spre izvorul luminii, știu că niciodată nu m-am abătut prea mult de la trecutul meu nupțial. Așa cum mi s-a făgăduit, am moștenit cetățile dușmanului meu și mă tem împreună cu el, mă bucur împreună cu el, de irezistibilele valuri de măreție ce se rostogolesc peste lume.

Sunt în una din tabere dar susțin ambele tabere în acest război nu din această cauză pierdem nu pierdem dar din această cauză victoria e lentă Răbdarea este arma noastră, rugăciunea ne e strategie, iar sacrificiul este felul nostru de a înțelege vremurile.

Curaj, voi care n-ați fost încă înrolați, pândiți stindardul ce l-am înălțat, și veniți la noi când zidurile sanctuarului vostru încep să cedeze sub greutatea lacrimilor din nou cu tine, vechi amic din nou cu tine hai, însoțirea noastră-o îndulcește hai, îmblânzește ploaia care vine

De Sf. Valentin adu-ți aminte Femeia ce-a fost aprig disputată Acum ne e la amândoi ascunsă ea care-a fost atât de minunată

O dar de ce acum tăcerea asta privirea cea amar cunoscătoare doar pentru că se-ntunecă afară & noi nu știm unde ne ducem oare

De multe ori am rătăcit haihui - în dup-amiezi ca asta - inutil va răsări ceva într-un târziu chiar dacă-i numai luna

lui april

Sunt de acord, e parcă tot mai rău și scaunele ei le strâng mormane așa se-ntâmplă viață când alegi în ciuda rugăciunilor dușmane îmi umblă gângănii prin floci dar nu le pot găsi contrar opiniei celor care m-au examinat eu știu că-s acolo Se-ntind la picnic în boscheții unde pe vremuri domneau concentrarea și împietrirea dorinței

Mă simt caraghios în costumul meu gri și cu părul pomădat ferchezuit din cap până-n picioare pentru iubire pe când paraziții îmi roiesc printre coapse și mai jos, și mai sus

(Această situație durează de o bună bucată de vreme M-a făcut să încep să mă rog N-am crezut niciodată că sunt animal N-am crezut niciodată că liberul arbitru e valabil și pentru mine Acum sunt prizonier al ambelor realități)

Saxofonul stabilește o dispoziție fetele, îmbrăcate de seară, intră și ies din local iar rabinii șed lângă mine puși pe taifas

Asta să fie oare soarta mea să fiu așa atrăgător & așa indisponibil Rabinul e profund, dar gândul meu e și mai profund, iar scărpinatul nu ajută

O, purtător de insecte, păcătoșii erau arși de vii ca să scape de flăcările iadului - oare spurcăciunea ce trăiește pe tine va preveni (preîntâmpina} putreziciunea mormântului zicea el, cred că știu povestea ta erai îndrăgostit de Ava Gardner sau cineva ca ea singur erai ca Frank Sinatra sau cineva ca el

Acum că a căzut China din cer

& putrezește-mpreună cu Rusia în abisul de moarte al iadului și însuși Marx e doar un visător evreu ceea ce până și francezii recunosc în sfârșit îmi pun coatele pe

capota mașinii nu mai vreau să conduc niciodată & nu mai vreau să mă simt niciodată atât de rău din cauza oricui așa cum mă simt din cauza ta nu mai vreau niciodată nu mai vreau să mă simt cum mă simt când stau de vorbă cu tine mai bine mor ca trandafirul pe care l-am lăsat pe calorifer

Poți vedea pe fața lor – simți după cum se plimbă că se schimbă rasele că garda acum se schimbă

New York City – San Francisco Puerto Rico Angelino
Fundamental Rod de Islam Heavy Metal

Nimic *heavy* Nici special Muzici doar Doar neam local

Care cu coviltir în cerc Din Moscova în L.A.

Nu te teme de rachete Doar îndreaptă-le spre ei

Beethoven și Biblia & Chuck Berry și Shakespeare și
MGM Adio

New York City Adio

Bethlehem

Nu vreau promisiuni la miezul nopții nici de logodnă
nu vreau vreun inel Nu mă-ntreba cum am ajuns aici Nu-mi pune întrebări de niciun fel

Dar dacă-mi cumperi un pulover galben te voi iubi
pân' la sfârșitul lumii

Nu vreau să întreb țiganka ce va fi în viitor nu vreau
să-l întreb pe doctor de scopul pastilelor ah, de n-ar fi
plecat sâmbătă 1: 40 am 27 decembrie 2003

Mă tot uit de la fereastră cum trec oameni pe trotuar
nu îmi pun nici o-ntrebare și nici nu mă mir măcar

Cântări umplu magazine Străzi cu aur sunt pavate
când ajung să spun secrete Le spun dacă-s răsuflăte

Sper sincer să nu crezi cumva că fugind pur și simplu
& măritându-te fără știrea mea îți dă dreptul să-ți însușești

ruleta mea

Vei fi simțit deja în glasul meu sunetul care spune că
nu te mai iubesc

Nu aş masca vreodată acel sunet nu aş putea să-ți fac
una ca asta

O tu ce strălucești iubirea mea ai și lăsat-o-n urmă și
fața ți-ai întors-o către alții n-am fost destul de tare pentru
ncercarea asta m-am eschivat port zgardă de metal și
lanțu-mi dau în mâna orișicui dar nu mă fac nicicând că-i
mâna ta

O tu ce strălucești ce duhul mi-l țineai ca pe-un
chibrit în căușul mâinii tale în timp ce eu credeam că te-
ncălzesc

O tu ce strălucești tu cea care mă-nvață prin absența-
i

Am cerut nota de plată mult prea bine mă distrez
sunt mai multe bunicuțe care-mi fac deja cu ochiu' mi-e să
nu regret ce fac

Ni se vor ierta toate chestiile alea murdare pe care
le-am făcut unul cu altul pentru că nu ne-au plăcut

Vom pleca imediat vom pleca pe multă vreme și vrem
să spunem noapte bună vrem să spunem noapte bună vrem
să spunem rămas-bun Am avut ceva iubire am avut-o ceva
vreme N-a fost cât să-mi ajungă dar mulțumesc, oricum îți
mulțumesc pentru bunăvoința din teren și-ți mulțumesc
pentru bunăvoința din spațiile-nchise

Caii au scăpat din țarc dar n-a fost vina noastră și-
atunci când s-au făcut așa frumoși în goana lor de-argint n-
a fost ideea noastră oricum n-a fost a mea aş vrea să fiu cu
alții acum că-mbătrânesc aş vrea să fiu un alt bețiv ce s-a
lăsat de băut vreau să privesc bărbații singuratici ce încă
ies în lume cu femeii vreau să văd rochia festivă de mireasă
acoperiți paietele degrabă aceasta-i noaptea cea mai
noapte pentru mine trecutul a fost repetiție și-atât cum de
arăți în seara asta așa bine credeam c-ai renunțat să te mai
lupți cu mine umerii dezgoliți privirile senine cum de arăți
în seara asta așa bine

Văd cum mulțimea trece și mă-ntreb oare când îmi vor zvârli povara să vin din nou la rând căci rege-am fost odată într-un străvechi regat nu am avut supuși dureri am detronat

Mi-e numele ascuns nu-mi stau prietenii-mpreună dar știu cine sunt ei oricând la telefon mă sună și nu spunem nimic doar răsuflăm din greu nu dezlegăm vreodată ce e al tău, al meu

Pentru Tinkie tu mă-nsoțeai la școală dormeai sub patul meu și când mă masturbam mă urmăreai cu ochi interesați mă apărai de inamicul meu singurătatea și când îmbătrâniseși mă salutai când te vedeam de fiecare dată ai plecat din casă și ai murit în zăpadă sub veranda vecinilor ai rămas pierdută până spre sfârșitul verii când eram plecat din oraș și ți-au scos trupul de-acolo nu i-am crezut și chiar și acum opresc toți cățeeii din rasa scottie să te cer înapoi

CASĂ

e casa mea din stră-căsătorie și n-ar mai fi nimic de-adăugat exorbitantul preț pus de iubire dorința vrând-nevrând l-a achitat ședeam la masa din bucătărie unde eram adeseori servit de-un om ce nu putea să stea cu mine am spus la revedere explicit căsuța mea din stră-căsătorie păzeam cu o mândrie nefirească ea - ce eu nu puteam să fiu vreodată eu - ce ea nu se cade să iubească ședeam la masa din bucătărie și conversam și eu cu propriu-mi sine care se cobora de la o vreme din raftul cu nimicuri pârful mine se face asta lui să-i dea putere ce-mi e stăpân și-ncredere-n destin și ca pe ea să o elibereze de praful ce se-adună-ntr-un cămin

Iubirea adevărată este ceea ce se petrece între doi oameni care nu mai au nevoie să se cunoască dar m-ai ales pe mine tânăr locotenent în palat un personaj cu totul minor în economia generală a entertainment-ului cosmic îmi calc uniforma pantalonii & cămașa tocul pistolului strălucește în lună te aștept în grădina botanică încuiată pe timpul nopții dar eu am făcut rost de-o cheie și te aștept

lângă straturile de iasomie ce înfloresc noaptea

Noaptea tale fără stele și viața ta rujată funcționezi ca siluetă eu eram doar o figură minoră din junglă noaptea ta fără bretele în mână țigaretă cu luna în fundal o deco-siluetă

Colonelul te dorea la fel ca și Ministrul de Interne eu eram doar o figură minoră din junglă locotenent în garda palatului nu pot uita acea vară pustie (și cerul} și acea noapte înstelat-atât de luminos

Nu-i rolul meu să explic sau să justific istoria lumii Nu-i rolul meu să dau un exemplu Am fost educat de iezuiți și de Sanhedrin dar nimeni nu mi-a putut explica urletele din beci

Adolf Hitler Mussolini Stalin și Mao Tse Tung Eu nu m-am născut un diavol dar visam c-o să ajung încă primesc oferte din belșug dar mulțumiri cuiva tre' să ofer Căci toți am fost odată jefuiți & Dylan a fost marele Bancher

E cel mai cel e cel mai cel om cum în veci eu nu voi fi femeia mi-a furat-o în New York calul mi l-a furat în Tennessee

Studio 24 mai '03

Cât ai de gând să te mai prefaci că există ceva ce știi să reperi

Câte fotografii digitale vei mai (edita?} face cu cei neputincioși, bătrâni și morți & cu bolnavii când te vei ridica odată în picioare să te vadă sultanul, sclavii și poliția secretă și când ai de gând să te ridici în picioare și să fii văzut când o să mergi să te scufunzi după monede să încetezi să mai înoți în lacuri și-n canalele cu zoaie

Când ai de gând să-i vii în ajutor cuiva care va fi ucis cu siguranță

Când o să fii pipăit și dezbrăcat la piele de un visător arzând de dorința să-ți zboare dinții din gură c-un șut cât ai de gând să te mai tot scufunzi după mărunțiș în canalele cu zoaie

Adevărul minus 7%

Doar pe obraz ți-a dat, zici, un pupic și te-a atins pe

mână doar un pic și zici că nu s-a întâmplat nimic și uite -
nici eu nu te contrazic Da ce buchet de trandafiri (imens?}
mare ți-a trimis „nu s-a întâmplat nimic” oricum îți
mulțumesc pentru că mi-ai spus adevărul

Adevărul minus șapte la sută

Aeroportul din Frankfurt 19 februarie 2002

De cinci ori câte-o rugăciune în fiecare zi aş spune și-
aşa și fac, firește Aş vrea să pot trăi și eu de parcă însuși
Dumnezeu prin *eu* și *tu* trăiește și-aşa și fac, firește

Mumbai

[?] 3 ianuarie „03

Un petec de grădină ne-am făcut să fie-n plin L.A.
oază de pace să n-avem inimi întărite ca de lut

& spiritele noastre să poată să se joace

Annie adoarme lângă șemineu și aia-i cartea mea la
ea în mână și ghimpele din coasta ei i-al meu. Și ne-am
iubit după acest tipic peste un an de zile, pot să zic.

Aveam și eu o viață trăiam în centrul lumii

Există oameni (locuri [?] s-au dus} pe care îi (le}
iubesc & există femei pe care le cunosc

O chelneriță mi-a spus întâi domnule apoi mi-a spus
Leonard îmi place marginea mai bună-i decât centrul

A așteptat până în noaptea asta ascunsă în lacrimi și
în riduri (le} pe care le-am conferit și promisiuni de care
nu m-am ținut

Crede, deși eu nu cred

Așteaptă, deși eu am renunțat să aștept

Este puternică, deși eu nu sunt

Am folosit aiurea și-am irosit tot ce mai aveam pentru
că n-am putut să mint în legătură cu dragostea asta

Mă cheamă, deși nu am curaj și mă îndeamnă să-ți
spun aceste cuvinte:

te-am așteptat toată viața nu m-am dat altcuiva
niciodată

Ești iubirea mea cea dintâi și cea de pe urmă încerc
să prind din urmă viitorul unde anume merge n-am aflat

Am un stomac plin doldora de ouzo (soare)

și nasul meu e din argint curat
Chitara mea i-acum foarte tăcută
Ar vrea un cântec să mi-l spună mie
Ca stelele sunt cântecele mele
Vor (doar) control, nu să-mi impună mie
Iubita mea e antică și blondă
Am întâlnit-o-n stațiuni marine
Punea mai multe lucruri laolaltă și-i trebuia și un
fragment din mine

Să te întorci aici când îți e sete șoptit-a ea prin val
purtat de vânt

Apoi m-a dus la mare adâncime la moașa de la mine
din mormânt și ne-a salvat pe amândoi într-un mormânt

Ar vrea un cântec să mi-l spună mie sunt cântecele
mele doar planete Pot controla, nu să-mi impună mie și-a
mea iubită-i antică și blondă Am întâlnit-o-n stațiuni
marine Punea mai multe lucruri laolaltă și-i trebuia și un
fragment din mine să te întorci aici când îți e sete șoptit-a
ea prin val purtat de vânt Apoi m-a dus la mare adâncime
și ne-a cusut întregi într-un mormânt Țin mâna pe-ale
noastre trupuri două E podul ce să-l aflu nu se poate
printre lame de ras și margarete spre nașterea ce o lăsăm
în spate

18 decembrie 2011 Palisades

Sunt o statuie vivantă am mișcat pentru tine când mi-
ai dat douășcinci de eurocenți Cel mai bun prieten m-a
vopsit cu spray bronz dis-de-diminează când mai era

Montreal

23 decembrie 2003

Șt totuși era o anume lumină o strălucire ca și cum
încă ar fi adăstat - of nu știu - ca și cum el ar fi fost încă
viu întuneric

Sunt cea mai grozavă statuie vivanță din Germania
Câștig o avere

Nimeni nu stă așa de nemișcat ca mine

Stau suspendat deasupra trupului meu de bronz ca o
pasăre deasupra cuibului său

Statuia vivanță ignoră complimentele propunerea
cererile în căsătorie

Ea este-n siguranță și frumoasă pe veci chiar și când
prietenul meu mă ajută să cobor de pe pedestal și mergem
acasă și sunt singur sub duș și Nico era blondă implicit și-
ntr-un târziu pe Dylan l-au găsit în hău-n care singur s-a
lăsat

Dec 10th 2011 Palisades
I am a living statue
I moved for you
when you gave me
a quarter euro
My closest friend
sprayed me bronze
early this morning
when it was
still dark

I am the best
living statue
in Germany
I make a fortune
No one is as still
as I am
I have over
my bronze body
like a bird
above her nest

WITTEKAMP

The living statue
Ignore the compliments
the proposition
the marriage
proposals
She is safe
and beautiful
forever
even when my friend
holds me off
my pedestal
and we go home
and I am alone
in the shower

The living statue
Ignore the compliments
the proposition
the marriage
proposals
She is safe
and beautiful
forever
even when my friend
holds me off
my pedestal
and we go home
and I am alone
in the shower

și-acolo a desfășurat un steag să fie bine pentru lumea-ntreag steag nepăzit de mult, viu colorat m-am săturat m-am săturat de tine și de copil de fermă și de slujbă și de război de datorii și de rahat în palma mâinii mele am citit și ce-ai făcut cu dumnezeul meu și cu biserica mea și cu mașina mea și cu cariciul meu te așteptai în puia mea să-mi placă traiul în genunchi?

sigur că nu spun asta chiar oricui mai ales (nu } soției mele mai ales copiilor mei necum unei persoane mai mari și mai puternice ca mine sau șefului sau sadicului care se îngrijește de dantura (mintea } mea și-atât de așezat totul apare când după pizdă nu te duci la vânătoare și când pe domnu-n cur nu-l pupi cu râvnă vă sfătuiesc pe toți să deveniți bătrâni și plictisiți și obosiți plictisiți și plini de țăfnă și mai apoi se-aude vocea încă - e decât lumea însăși mai adâncă și s-o auzi nu tre' să fii lucid - poți încerca cu iarbă sau acid pe mine însă nu m-au ajutat deși-n (vreo) sută de ocazii - cel puțin, zic - m-am tripat și-am căutat-o pe iubita mea când încercam să-mi fac căsătoria (să funcționeze } să se transfere de pe insule-n orașe & înapoi când încercam să-mi fac căsătoria să funcționeze dar pe iubita mea nu o puteam găsi

Și m-ai făcut să folosesc cuvinte ca soț și soție să traversez o graniță să încasez un cec cuvinte care mi-au înarmat singurătatea împotriva vieții mele zilnice ți-ai scris poeziile fără a primi recunoaștere fără premiul femeilor fără mușcătura celebrității nici măcar pentru numele de poet nu ai trudit pe pagina pustie și-a fost de-ajuns o știre despre tine să-nchidă gura multor tonomate

Mi-am declarat intenția nobilă de-a fi liber M-am tăiat la bărbierit spune-i la frate-tu că s-a zis cu familia spune-i soră-tii mai mici că nu-i decât o curvă spune-le îngerilor Lui că Dumnezeu nu există spune-i inimi-ți flămânde că iubire-n lume nu-i i-am spus ce-am auzit fratelui meu

& s-a pornit pe plâns imediat i-am spus surorii mele și-a zis Șșșt de-abia a adormit copilu-n pat și îngerilor domnului le-am spus m-au îmbrăcat (orbit } îndată cu

lumină i-am spus inimii mele și-a răspuns Rămâi cu mine-n
noaptea ce-o să vină

Tu om de carne, inima mi-a spus pe când umblam
prin noapte la-ntâmplare fii pregătit de chin și suferință fii
pregătit de dulce desfătare

& a venit un val de suferință pe care doar cu greu l-
am suportat va trebui durerea să-ți sacrifici pe-altarul
desfătării. 'Nlăcrimat m-am prăbușit pe dată am căzut

Indiferență neagră a urmat ce ani întregi părea să fi
ținut

Și a urmat o primăvară stearpă

Și a urmat o vară fără soare

Și nu au fost cristale în zăpadă și nimeni n-a ieșit la
recoltare

Nu au fost nici cristale în zăpadă Nici primăvara n-a
avut parfum Nici vară nu a fost cu dansuri nude Recoltă
strânsă toamna - nicidecum

Am încercat să plâng, țaveam ochi ferecați } nu
aveam lacrimi

Am încercat să râd, disprețul era mut

Am încercat să fug, nu era drum

Am încercat să mor, dar nu eram născut

Am ținut la sol halca de carne ce atârna-n cârlig la
abator ca să m-atingă o femeie m-am luptat

Am ținut la sol halca de carne un astru (sterp } mi-a
fost de hrană dătător ca să m-atingă o femeie m-am luptat
spre mângâiere (consolare etc., etc.) în abator

A companiei sale (noastre } plictiseală

Electrotransa-mbrățișării (noastre } sale au petrecut
contururile care atârnă față-n față, verticale

O, fă să se sfârșească, mângâie-mă acum

Dă-mi voie să capitulez, spune-mi deschis și clar, O,
ce anume-mi interzici și spune-mi ce anume e permis

A companiei noastre plictiseală Transa în timp ce ne
țineam în brațe Erau exact cârligele de care noi atârnam
ținuți față în față

Și inima mi-am implorat ades dă-mi voie chiar acum

să mă predau deoparte o să pun ce-mi interzici iar ce-mi
permiți la mine o să iau

Și-apoi în aer hohote de râs nu poți capitula, nu e
război nici nu poți pierde, ăsta nu e joc

Ca nu cumva să fiu al iudei miel & să te duc ca să te
căsăpească să știi că asta nu-i vreo parabolă Nu e decât o
viață omenească și omul care-acum spune povestea într-un
fotoliu stă cât e de lung se-ntreabă unde să mă duc și cum
să fac de-aici acolo să ajung

El spune asta ca avertisment în (oarbele} urechi a*
tinereții că peste-al adevărului cadavru (I} s-a ridicat
duhoarea frumuseții

Dar acum noaptea se sfârșește pentru cel ce îi dă
inimii sale ascultare acest om ce dă inimii-ascultare
Copilul plânge după (cântă în [?]) iesle îndrăgostiții va să
se separe Soră-mea încălzește (un biberon} biberonul &
frate-meu dă drumul la mașină îngerii se îmbracă
omenește acolo unde suntem noi să vină

Copilul cântă-n leagănul din iesle îndrăgostiții va să
se despartă

Dar numai muzica are puterea deci culcă-te cu capul
pe povești îmbătrânesc în fel și chip. Ce dacă?

Inima mea e tânără & încă se mai joacă cu teme ca
iubirea și viața muritoare o ce intens se joacă ca propria-
mi suflare se urcă & coboară cu propria-mi suflare se dă
fiul meu huța în leagăn și tot el ajunge-apoi să poarte pe
deget un inel o sarcină măreață și-asumă și în fine din nou
suntem tot una fiul meu cu mine se mișcă fica mea în
pânțele de mamă și pruncului ce mișcă îi e pe urmă ramă
o cheam-apoi eroină al datoriei cântec și-apoi cel mai adânc,
din toate câte-s, pântec și multe nopți amare pornit-au să
se-nșire de moarte câștigate gustate de iubire și multe
nopți amare vor trece mai departe iubire să le guste să le
câștige moarte dulce și draga mea-și desface (descuie}
agrafa ce-n păr o are și multe binecuvântări de dulce
reparare până când ea

(drăguța mea} desprinde agrafta din părul ei și multe

binecuvântări de dulce reparare până când ea - și desface
[perucile?] pletele negre ce le are

E-adevărat că nu eu vă sunt tată dar fiindcă mort al
vostru tată este eu vă voi spune în această seară nainte de
culcare o poveste

Strângeți-vă în jurul meu cu toții dar prea aproape nu
vă-nghesuiți cu cât mai mult v-apropiați de mine Cu-atâta
mai puțin o s-auziți în sacul meu plin cu povești e una
necunoscută încă tuturor deși ce-am spus pe ea se
înfășoară cum se-nfășoară mărul pe cotor

Este povestea veche a iubirii ce unuia din voi eu o
purtam când nici sămânță nu erați nici roadă iar eu nimic
de-asemenea eram

Am fost oprit să spun povestea asta și eu ca toți
ceilalți deci am fost mut însă acum pecetea a fost ruptă și
a-nceput povestea... a-nceput

Și cine ne-a oprit de a o spune e ceea ce acum să-
ntrebi tu poți

E cel care urât-a goliciunea și ne-a făcut să ne-
mbrăcăm pe toți

Sunt înaintea mea cu mult adevărații scriitori cu
care-mi potriveam odată pasul întârziind ba cu femeii ba cu
averii ba cu probleme ale Căii în urmă am rămas și-am
pierdut tot nu și neliniștea de la-nceput sunt în a patra zi
fără cafea, fără țigări cu ochii pe Shakyamuni și Sfântul
Francisc cum eram odată pe Flaubert și pe William Butler
Yeats și am mai departe sentimentul urât că voi reforma
lumea

Eu știu că nu mă crezi & prin urmare va trebui s-o iei
pe propriu-ți drum cauți un loc unde domnește pacea &
locul ăla nu-i aici și-acum

Te voi conduce deci până la gară și-n trenul tău te voi
urca, firește Este un tren ce se scufundă-n mare & unul
care-n statul Maine oprește

Umblam mereu pe drumuri ca un prost pe când eram
la vârsta incomodă dar mi-am făcut apoi cu tine-un rost
când să îți faci un rost era la modă

Mă bucur c-ai lăsat fotografia de când eram la Harvard amândoi acu cei drept nu mi-ai lăsat-o mie - am pescuit-o eu de la gunoi

August 1985

Tocmai în Țara Sfântă m-au cărat și m-au suit la Zidul Plângerii Pietrele din nisip s-au întrupat, am spus, și până mâine vor pieri

Pe Everest (m-au dus } m-au cățărat și-au arătat spre vârful lui în sus sunt impresionat am comentat dar nu-i decât o limită în plus

Erai în centrul ringului de dans și tuturor vedeam că le-arăți cum îți depășiseși suferința ta Nu-ți putea nimeni face rău de-acum dragostea-i bună numai când te-ntorci de la război dragostea-i bună numai când revii de la război sunt sclavul adevărului deși nu e ce-am plănuțit întreaga noapte au țipat tot felul de fapte și au țipat o, au țipat doar luna cu-ale ei cvasiumane trăsături putea să se ridice deasupra țipetelor nopții dac-aș putea vorbi ah dacă timpul ar dac-aș putea să plâng mi-aș plânge-un râu întreg și aș pluti, aș naviga plutind prin noapte fă-mi viața mai ușoară draga mea nu pot să trec de-o nouă încercare întinde pe nisip a ta saltea și hai să ne-odihnim un pic la soare pe mine m-au oprit chiar în metrou n-aveam un mijloc de transport al meu fă-mi viața mai ușoară baby zău căcatul ăsta s-a făcut prea greu fă-mi viața mai ușoară draga mea dă-i sufletului meu zile ușoare ți-aș spune chiar și te iubesc de-ai vrea dar să nu fie-un fel de încercare fă-mi viața mai ușoară draga mea nu mai lăsa bietul băiat să spere în prea subtilă invitația ce vine-ades cu mare-ntârziere dac-aș avea o minte hărăzită și-o limbă hărăzită de-aș avea tot aș cârți & aș scânci-n zadar că niciodată n-am avut de-ajuns c-am luat în viață prea multe răceli c-am petrecut o noapte solitar dac-aș putea să fiu profund și-n istețime să abund dac-aș putea să stau mereu cu ochiul fix pe Dumnezeu de n-aș fi pus să pun eu întrebarea de-aș ști care îmi e ca om chemarea de mi-aș avea și eu ca om chemarea dacă mi-ar da medalie și mie fără să mai încep o bătălie nu condamna

pe cineva la moarte mai înainte de a-ți bea cafeaua

Să ai o viață privată un mariaj american de unul singur o piesă în top o casă în Grecia cele mai bune droguri să te cunoști cu ospătarul-șef a trei-patru restaurante de elită să donezi pentru (imaginea tv cu)

un copil înfometat o viață privată de o exemplară eleganță și omenie vegetarian scientolog client al celei mai recente revoluții o viață privată cu mai multe femei și o soție hiperdependentă ce s-a ales de viața mea privată ce s-a ales de-al meu costum de Harris Tweed și de-al meu bronz îndelungat sub soarele Egeei ce s-a ales de locul meu în Antologia literaturii engleze și iată-ne aici – nu ne avem decât unul pe celălalt și gaz lacrimogen plutește prin copaci și iată-ne aici fără blazon și iată-ne aici plănuind un oraș și iată-ne aici cu ucigașii printre noi pe care îi iubim pe care ne bazăm ucigași în care nu ne putem încrede și-i târziu și-i devreme precum zic toți experții și fiecare dintre noi i-un amator în tot ce facem azi ce s-a ales de-acea viață privată promisă mie de poeți și cântăreți

Ascult și tot ascult Nu încetează Nu-i niciun om pe plajă

Sunt valurile care-l plâng pe Boodie Kenneth pe Plaja Evreilor din Tel Aviv

4/2/03

Elegie pentru Kenneth Koch

Să am o viață petrecută în privat cum are cu jungheru-i un pirat

Paris, martie 1969

Dacă n-ar fi Kenneth Koch așa de nostim ar trebui să umble înarmat pentru că fură nevestele bărbaților și cei mai rău le și dă înapoi dotate cu o serie de bancuri vechi a încercat să mă împiedice să aflu unde e fosta soție a lui Terry Southern dar l-a mânat conștiința să sune-a doua zi și să se scuze de fapt eu l-am sunat și s-a scuzat în treacăt Aș fi putut aștepta mult și bine să mă sune el

Note de călătorie burgerii (cei cărnoși) din Montreal nu cad și se ridică abisal căci nu se urcă pe vreun zid fatal necum vreo treaptă, scară sau vreun deal

Regele-n grajduri niciun cal nu are iar pe soldații lui în cot îi doare și burgerii se tem că prin urmare riscă să n-aibă cine să-i repare când am căzut n-au auzit defel scheletu-mi muritor s-a spart și el vând fluiere de os și un cinei – un craniu zdrăgănind a clopoțel iar celor tineri dați-mi voie să le spun: nu sunt vreun înțelept, rabin, maestru, guru Exemplul Rău sunt eu. persoanelor cu experiență care mi-au caracterizat opera de-o viață drept jalnică, superficială, pompoasă, minoră: nici nu știți câtă Dreptate aveți printre curve se află unii dintre noi ce vor să facă dragoste ca lumea și printre țacelea } acestea câțiva care-o fac pe degeaba sunt curvă și drogat.

dacă vreun cântec de-al meu v-a făcut un moment mai ușor, vă rog să țineți minte lucrul ăsta.

Te-am iubit. Te-am invidiat. Am crezut că am dreptul la compania ta. Când a venit momentul l-am irosit să spun povești ca să mă laud cât de puternic sunt. Frumoasa ta lumină atâta vreme m-a călăuzit.

Câteodată ca un licurici, câteodată ca un foc duduind în vatră.

când calvarul pe care îl cunoști și te doare va fi pur și susținut ca-n zbor ne vom întâlni în casa gătită pentru mireasa văduvului domn al tuturor

Am văzut-o părul negru și lung cum și-l pieptăna și am început atunci s-o iubesc cu gelozie și viața mi-am frânt-o-n două, mi-am frânt viața pentru ea și nu mi-e de vreun folos – ea nu-mi face bine mie

Sânii ei (ca luna plină)

au gurguiul roz pictat

O iubesc, Doamne, o iubesc, o iubesc cu gelozie Ea -
mi pune inima pe foc și-ncălzește al meu pat & nu mi-e de
vreun folos - ea nu-mi face bine mie

Mergem la cafeneaua de pe Mount Royal ce discuri
de la noi de-acasă are și cheltuim monede s-auzim cântece
care s-au născut la soare dansăm cu o batistă răsucită
nopti lungi de iarnă cu zăpadă groasă și-n dulcele răgaz
cât ține-un cântec pe insule ne-ntoarcem iar acasă și-apoi
ne-nchid degrabă tonomatul și numai cinci din noi au mai
rămas și-am terminat de discutat politică și berea ni s-a
ridicat în gât cântăm cum cântam pe insulă când navigam
pe treptele cu lună și dacă te-ai putea uita prin viscol
sângele de pe buze ne-ai vedea

Să nu mă uiți Demetra să nu uiți tot ce trece o să mă-
ntorc cu banii în ani vreo cincisprezece

A lui Karen frumusețe foarte mare e - se știe pe
inimă-i apasă ca prespapierul pe hârtie ea bântuie a
frumuseții sale citadelă pe margini ca fantoma ce stă de
santinelă

Dacă frumusețea este a ei patrie și țară ea trăiește
undeva pe-un țărm - cel mai din afară

Stă cu spatele întors mereu către Capitala căreia, de
mândră ce-i, pelerinii-i cântă fala îi aude ea cum cântă cu
glas plin de bucurie dar spre ei să se întoarcă nici nu poate
nici nu știe

Cântecul de-ndrăgostit, scrâșnetul de aparate de
tortură se aud - O! și Scârț! - la ea în spate

Trec prin frumusețea ei, valuri-valuri, foarte mulți
cum pe-un drum de sticlă spartă penitenții trec desculți

Dar înăuntru când ajung nu există vindecare pentru
inimi ce la ușă-au fost rănite-atât de tare

Caut un loc în care să-ngenunchez cuminte alături de
poetii pe care totu-i doare

Caut să simt o lume ce încă se mai simte pe pielea
mea ca lumea simțită-n reluare

E dragostea iubitei reală și fierbinte - îmi spune ea -
atunci de ce, de ce se plânge oare

Zici că vrei să-mi spui adevărul și-apoi ameninți că
scrii peste poeziile mele. Ce-ar fi să punem capăt acestei
sporovăieli fără rost?

Ți-ai exprimat o oarecare curiozitate dorind să știi
dacă te-aș iubi sau te-aș omorî ca reacție la un anumit gest
al tău. Nu sunt nici sfânt, nici criminal nu sunt: nu iubesc
și nu omor. Fac dragoste și smulg aripile muștelor.

Încă un rând pentru băieții de la bar v-aș spune totul
despre noi dar cine suntem n-am habar

Înc-un suspin de la pedal Steel guițar pentru acel
război pe care l-am pierdut pentru fata pe care toți s-o
avem am vrut pentru de noi trădatul, zi după zi, bărbat
chiar din acel birou în care am lucrat pentru căutătorul de
talente care nu te-a descoperit pe tine niciodată Hai Joe,
arată-ne ce poți, ține-te tare cum ai făcut și pentru Frank
Sinatra

2 august 1976

Pe soră-ta am furat-o pentru un ritual ratat

Ți-am furat mântuitorul cu piroane-n mâini fixat
Oglindindu-și forma-n mare am furat și cornul lunii Ți-am
furat și trandafirii și al tău lapislazuli

Ți-am furat glonțul de-argint și pistolul încărcat Ți-
am furat zeii cei mulți, zeul unic ți-am furat Am furat
turnul din care femeia privea afară și iubita ți-am furat-o
de pe-a părului ei scară

Am încălcat regulamentul rațiunii

V-am furat pomenile triumfului august și-al vostru
subred, încropit Holocaust

Am furat pistolul ieftin din pubela de gunoi Du-te-
acuma la culcare, nu mai vine înapoi Ți-am furat fosta soție
și a trebuit să-i spun de ce te-ntorceai întruna să-ți iei
iarăși rămas-bun

Am trecut un șanț cu apă, un gard electrificat

Evreii și țiganii prinși din tranșeu (prinși în tranșeu }
ți i-am furat

Ți-am furat holocaustul, memoria victimizată [?]

Ți-am furat absolut totul – tot ce ai pierdut vreodată

Căci am trecut prin multe vieți la rând & nu mi-e mie nimeni următor Ce ai fost tu noaptea trecută sunt & sunt ce vei fi tu în viitor în locul unde tu m-ai reperat Mă voi preda în clipa-n care-apari Te voi lăsa c-un sac de crăpături pe care știi că ai să le repari

Și ai venit la mine îmbrăcată cu hainele de văduvă – te-ntreb

Pe cine plângi de ești în negru toată îmi spui, Bărbatul care-ai fost odată Bărbatul care-ai fost odată Te-am iubit

Mi-l amintesc

Nu cumva a trăit pe o insulă din marea Mediterană cu mandat de la Dumnezeu să intre în beznă

DISCURS DE RECEPȚIE LA DECERNAREA PREMIULUI PRINCEPE DE ASTURIAS

21 octombrie 2011

Maiestatea Voastră, Alteța Voastră Regală, Excelențe, Membri ai juriului, Distinși laureați, Doamnelor și domnilor:

Este o mare onoare să mă aflu în această seară în fața dumneavoastră. Poate că, asemenea marelui maestru Ricardo Muți, nu sunt obișnuit să stau în fața publicului fără a avea o orchestră în spate, dar în această seară mă voi strădui să fiu la înălțime ca solist.

Noaptea trecută am stat treaz până la ziuă, întrebându-mă cum m-aș putea adresa acestei auguste adunări. Și, după ce am mâncat toată ciocolata și toate alunele din minibar, am reușit să înșir câteva cuvinte pe hârtie. Nu cred că va trebui să-mi consult notițele. Evident, sunt profund mișcat de recunoașterea pe care mi-o acordă Fundația. Dar am venit aici în această seară pentru a exprima o altă dimensiune a recunoștinței. Sper să pot reuși să fac acest lucru pe parcursul a trei-patru minute. În orice caz, voi încerca.

Când îmi făceam bagajul în Los Angeles pentru a veni

aici, am avut o senzație de neliniște, pentru că, de când mă știu, ideea unui premiu pentru poezie mi-a creat un sentiment oarecum ambiguu. Poezia vine dintr-un spațiu pe care nimeni nu-l stăpânește și nimeni nu-l poate cuceri. Mă simt așadar că un fel de șarlatan acceptând un premiu pentru o activitate pe care nu o stăpânesc câtuși de puțin. Cu alte cuvinte, dacă aș ști de unde vin cântecele bune, m-aș duce acolo mai des.

În timp ce mă chinuiam cu făcutul bagajelor, am simțit o pornire să pun mâna pe chitară. Am o chitară Condé, făcută în Spania, la vestitul atelier din strada Gravina nr. 7; un instrument superb, pe care l-am achiziționat cu patruzeci de ani în urmă. Am scos-o din cutie și am ridicat-o. Părea umplută cu heliu – atât era de ușoară. Și mi-am apropiat-o de față. Mi-am lipit fața de rozeta trasată cu măiestrie și am respirat adânc parfumul de lemn viu. Știți că lemnul nu moare niciodată.

Am tras adânc în piept mireasma de lemn de cedru, la fel de proaspătă ca în prima zi când achiziționasem chitara. Și o voce părea că-mi spune.

„Ești bătrân și nu ai spus mulțumesc; nu ți-ai adus prinosul de recunoștință înapoi la pământul din care s-a ridicat această mireasmă”. Și astfel, în seara aceasta, vin aici să mulțumesc solului și sufletului acestui popor care mi-a dăruit atât de mult – pentru că știu foarte bine că, așa cum un document de identitate nu este un om, un rating de țară nu este țara respectivă. Sunteți de bună seamă la curent cu profunda mea afinitate și fraternitate cu poetul Federico Garda Lorca. Aș putea spune că pe vremea când eram tânăr, de-abia adolescent, și tânjeam după o voce, studiasem poezii englezi și le cunoșteam bine opera, le copiam stilurile, dar nu reușeam să-mi găsesc o voce. Numai când am citit, deși doar în traducere, opera lui Lorca, am înțeles că există o voce. Nu că aș fi copiat acea voce; n-aș fi cutezat. Dar el mi-a îngăduit să-mi găsesc o voce, să-mi definesc o voce; mai precis, să definesc un eu, un eu care nu este rigid, un eu cu care se luptă pentru

propria sa existență.

Și, pe măsură ce îmbătrâneam, am înțeles că această voce venea împreună cu niște instrucțiuni de folosire. Care erau aceste instrucțiuni? Instrucțiunile erau să nu te lamentezi niciodată în mod gratuit.

Iar dacă cineva trebuie să exprime marea și inevitabila înfrângere care ne așteaptă pe toți, se cade ca acest lucru să fie făcut după cele mai stricte norme ale demnității și frumuseții.

Aveam așadar o voce, dar nu aveam un instrument. Nu aveam un cântec.

Vă voi spune acum foarte pe scurt o poveste despre cum mi-am găsit cântecul.

Pentru că eram un cântăreț la chitară indiferent. Izbeam corzile ca să obțin un acord.

Și nu știam decât câteva acorduri. Îmi petreceam timpul cu prietenii din facultate, beam și cântam piesele folk sau șlagărele momentului, dar nici într-o mie de ani nu m-aș fi considerat muzician sau cântăreț.

Într-o zi, pe la începutul anilor '60, am vizitat-o pe mama în casa ei din Montreal. Casa e lângă un parc, iar în parc este un teren de tenis unde vine multă lume să-i admire pe jucătorii tineri și frumoși care practică sportul lor preferat. Pașii m-au purtat înapoi în parcul pe care-l știam din copilărie. Acolo era un tânăr care cânta la chitară. Cânta la o chitară flamenco, iar în jurul lui se adunase un mic grup de fete și băieți care-l ascultau. Am rămas fascinat de felul cum cânta. Era acolo ceva ce m-a captivat.

Așa aș fi vrut să cânt și eu - și știam că nu voi fi niciodată în stare.

Am rămas câteva momente acolo, cu ceilalți ascultători, și când s-a făcut o clipă de tăcere, o tăcere prielnică, l-am întrebat dacă nu vrea să-mi dea lecții de chitară. Era un tânăr din Spania și nu puteam comunica decât în franceza mea aproximativă și franceza lui aproximativă. Și a fost de acord să-mi dea lecții de chitară.

Am arătat spre casa mamei mele, care se vedea de pe terenul de tenis, și am fixat o întâlnire; am stabilit un preț.

A venit acasă la mama mea în ziua următoare și a spus, „Cântă-mi ceva”. Am încercat să cânt. A spus, „Nu știi să cânți, așa-i?”. I-am spus, „Nu, chiar nu știu să cânt”. A spus, „Mai întâi, dă-mi voie să-ți acordez chitara. E complet dezacordată”. A luat chitara și a acordat-o. A spus, „Nu-i o chitară rea”. Nu era chitara Condé, dar nu era o chitară rea. Mi-a dat-o înapoi. A spus, „Acum cântă”.

Nu am cântat deloc mai bine.

A spus, „Hai să-ți arăt câteva acorduri”. Și a luat chitara și a scos din ea un sunet pe care nu-l mai auzisem în viața mea. Apoi a cântat o serie de acorduri cu un tremolo și a spus, „Acum e rândul tău”. I-am spus, „Nici vorbă. Nu pot face așa ceva”. A spus, „Lasă-mă să-ți așez degetele pe grif”. Și mi-a așezat degetele pe gâtul chitarei. Și a spus, „Acum cântă”. A fost jale. A spus, „Revin mâine”. A revenit mâine. Mi-a așezat mâinile pe chitară. Mi-a pus-o în poală așa cum trebuie și am început din nou cu cele șase acorduri – progresia de șase acorduri care stă la baza multor, foarte multor cântece flamenco.

În ziua aceea m-am descurcat ceva mai bine.

A treia zi: și mai bine, într-o oarecare măsură. Dar acum știam acordurile. Și știam că, deși nu-mi puteam coordona restul degetelor cu degetul mare pentru a produce tremoulul corect, știam acordurile – ajunseseam să le știu foarte, foarte bine. În ziua următoare n-a venit. N-a venit. Aveam numărul de telefon al pensiunii la care stătea în Montreal. Am sunat să aflu de ce nu venise la lecție și mi-au spus că-și luase viața – că s-a sinucis. Nu știam nimic despre el. Nu știam din ce zonă a Spaniei se trage. Nu știam de ce venise la Montreal. Nu știam de ce stătea acolo. Nu știam de ce apăruse la terenul de tenis. Nu știam de ce s-a sinucis. Am fost profund îndurerat, desigur.

Dar acum vă voi dezvălui un lucru despre care nu am vorbit niciodată în public. Acele șase acorduri – acea schemă ritmică pentru chitară – se află la baza tuturor

pieselor mele, a întregii mele muzicii.

Veți fi înțelegând acum dimensiunile recunoștinței mele față de această țară. Tot ce ați apreciat în opera mea vine din acest loc.

Totul, tot ce ați apreciat în cântecele mele și în poezia mea este inspirat de acest pământ.

Vă mulțumesc așadar pentru călduroasa ospitalitate cu care mi-ați primit opera, pentru că această operă este de fapt a dumneavoastră și dumneavoastră sunteți cei care mi-au îngăduit să-mi adaug semnătura în josul paginii.

Vă mulțumesc mult, doamnelor și domnilor.

Mulțumiri

Leonard nu a alcătuit o listă de mulțumiri pentru volumul *Flacăra* (*The Flame*) y ceea ce este o mică tragedie atâta vreme cât datoria de a îndeplini această obligație îmi revine mie, iar eu sunt complet neadecvat pentru această sarcină. Lista de mulțumiri care însoțește *Cartea aleanului* (*The Book of Longing*) demonstrează importanța acordată de Leonard acestei pagini. Modestia lui Leonard era autentică, iar recunoștința lui – incontestabilă. Și-ar fi făcut griji să nu cumva să lezeze pe cineva care s-ar fi simțit trecut cu vederea; asta indiferent de limitele inerente unei astfel de întreprinderi. Acestea fiind spuse, mă las condus de bunul-simț.

Leonard i-ar fi mulțumit lui Robert Faggen pentru prietenie și pentru eforturile sale editoriale pe parcursul îndelungatului proces prin care a pus cap la cap *Flacăra* din vasta arhivă a lui Leonard. Leonard i-ar fi mulțumit și Alexandrei Pleshoyano, pe care a cunoscut-o în 2010, pentru erudiție și pentru meticuloasa atenție acordată detaliilor la redactarea finală a manuscrisului. Le-ar fi mulțumit de asemenea lui Jared Blând de la Editura McClelland and Steward, lui Ileene Smith și Jonathan Galassi de la Editura Farrar, Straus & Giroux, lui Francis Bickmore de la Editura Canongate pentru entuziasmul cu care s-au dedicat acestui proiect și prietenului său Leon Wieseltier pentru lectura manuscrisului final. Și-ar mai fi dorit din partea mea să-i mulțumesc și noului său agent, Andrew Wylie, pentru eforturile depuse cu acest manuscris și cu cărțile anterioare.

În ultimele luni ale vieții, Leonard le-a fost profund recunoscător tuturor celor care l-au ajutat pe parcursul remarcabilei renașteri de la finalul carierei sale. Le-a mulțumit la fiecare spectacol formației sale și întregii

echipe care l-a însoțit în emblematicul său turneu internațional și și-ar dori ca și eu să-i mulțumesc personal fiecăruia dintre voi. De asemenea, Leonard a apreciat profund activitatea tuturor administratorilor de site care i-au acordat sprijinul lor în întreaga lume; aceștia au fost printre foarte puținii care s-au bucurat de privilegiul de a se întâlni cu el în culise. În ultimii opt ani ai carierei sale a ajuns indiscutabil la o înaltă apreciere față de Sony Music și și-ar dori din partea mea să le mulțumesc tuturor directorilor executivi care au acordat o generoasă atenție ultimelor sale trei albume. Și-ar dori să-i menționez în mod special pe Rob Stranger, Shane Carter, Greg Linn, Caryn Hanlon și JOAnn Kaeding.

În fiecare dintre ultimele sale trei albume Leonard și-a exprimat aprecierea față de creativitatea colaboratorilor săi. Și-ar dori să-i menționez și să le mulțumesc încă o dată fiului său Adam, producătorul albumului *You Want it Darkery* producătorului și coautorului Patrick Leonard, pentru contribuția sa la *Old Ideas* și la *Popular Problems*, și coautoarei Sharon Robinson.

Ar insista să-i mulțumesc în mod special lui Michelle Rice, avocata sa începând cu anul 2005, care l-a salvat de atacurile și abuzurile fostului său manager. I-ar fi deosebit de recunoscător lui Michelle pentru rapida și eficienta ei intervenție în stoparea noilor hărțuiri venite din partea fostului lui manager în vara anului 2016, tocmai când Leonard avea mai multă nevoie de liniște pentru finalizarea acestui manuscris.

În fine, și-ar exprima profunda iubire și apreciere față de fiica sa Lorca, fiul său Adam și partenera acestuia, Jessica, pentru grija și înțelegerea de care au dat dovadă și care i-au permis să se bucure de solitudinea necesară încheierii cărții, și pentru bucuria pe care i-au dăruit-o prin vizitele nepoților săi, Viva, Cassius și Lyon. De asemenea, i-ar aduce mulțumiri speciale lui Adjani.

Robert Kory, iunie 2018

Cuprins

Prefață	7
Nota editorilor	9
POEZII	
Se-ntâmplă inimii-n zadar	15
Da	18
Cotlete de miel	19
Nu-i vreme să mai schimbi	21
Nu știam	22
Nu mai vreau și nu mai pot	23
Curentul submarin	24
Nu foarte des	25
Avocatul meu	28
Nu pot să sparg codul	29
Cu ochii la drapel	30
Noaptea norocoasă!!! Duminică» 7 martie 2004	31
Zice că vrea pe toți să ne omoare	33
Maestrul meu a spus	34
Dacă n-ar fi tablouri	35
15 Ian. 2007 Sicily café	36
Lipsit	38
Dimensiuni ale dragostei	39
Slujbă cu normă întreagă	40
Aud cum trece pe șosea	42
Omagiu lui Morente	43
Omagiu lui Rosengarten	46
Mă gândesc permanent la un cântec	49
Poemul maestrului	50
Kanye West nu e Picasso	51
Prieteni vechi	52
Aparenta turbulență	54
Urmărind documentare despre natură	55
Creatura	56
Fata din India	57
Marie plină de har	58
The Los Angeles Times	59
Vrei să întorci lovitura dar nu poți	61
Când te trezești	63

Când dorința ia o pauză	64
Ceea ce vine	16.02.03 65
Ceea ce fac	67
Zile de școală	68
Florile ne urăsc	70
Nebiblic	71
E iarnă pe Mount Baldy	72
Nu contează	73
Recunoscător	74
Cântare străveche	76
Oglinzile din lift	77
Ascultă colibriul	78
Cred c-am să te acuz	79
Chitara azi s-a ridicat	82
Cariera mea	83
N-am făcut vreun rău la nimeni	84
Un om ca oricare cu problemele lui	86
Beam de stingeam	87
Ikkyu	89
Zburând deasupra Islandei	90
Dumnezeu își vrea cântecul	91
Tot ce știe	92
Dac-aș lua o pastilă	93
A plecat	94
Eram doar eu	95
Vino și vezi	96
Mulțumesc pentru dans	97
Stradă	99
Mă rog pentru curaj	101
TEXTE	
Alertă de calamitate	105
Alertă de calamitate	107
Cea din urmă ușă	109
Golden Gate	110
Lumea semipерfectă	111
Privighetoarea	112
Nimeni după tine	113

N-am mai ajuns să te iubesc 114
Ceața 115
Dement să te iubesc 116
Mulțumesc pentru dans 117
Idei mai vechi 119
Mă duc acasă 121
Amin 123
Arată-mi unde 125
Bezna 127
Oricum 128
Dement să te iubesc 129
Vino vindecare 130
Banjo 132
Cântec de leagăn 133
Zone separate 134
Probleme populare 137
Lent 139
Aproape ca un blues 141
Samson la New Orleans 142
Stradă 144
Te-am iubit vreodată 146
Vai vai vai 148
Nu contează 149
Născut în lanțuri 153
Mă faci să cânt 155
Mai beznă vrei 157
Mai beznă vrei 159
Tratat 162
Ți-o spun pe-a dreaptă 164
Mă ridic de la masă 166
De n-aș avea iubirea ta 167
N-am mult bagaj 168
Părea mai bună calea lui 170
Mână! 171
Leonard și Peter 173
Selecții din carnete 177
Discurs de recepție la decernarea Premiului

Principe de Asturias 287

Mulțumiri 295

Paul Celan, Opera poetică (I)

Paul Celan, Opera poetică (II)

Charles Bukowski, Dragostea e un câine venit din iad. 61 de poeme erotice Edward Hirsch, Focul viu. Poeme vechi și noi (1975 - 2010)

Redactor: Dan Croitoru Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Radu Ciparu

Bun de tipar: octombrie 2019. Apărut: 2019 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 P.O. BOX 266 700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: ofhcepolirom.ro București, Splaiul Unirii nr. 6, al. B3A, sc. 1, el. 1, sector 4, 040031, O.P. 53 Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: ofhce.bucurestipolirom.ro

IMPRIMERIA

ARTA

GRAFICA

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România Nr.
R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA